GUY GRIEVE

Chemarea sălbăticiei

Viaţa lui Guy Grieve nu căpăta nici un sens.
Prins ca în capcană într-o slujbă pe care o ura,
înglodat în datorii, s-a hotărât să transforme
un vis vechi şi drag în realitate:
să trăiască vreme de un an în sălbăticia aspră
şi necruţătoare a Alaskăi.
Aventura lui l-a pus la încercare
mult mai mult decât şi-ar fi imaginat vreodată.
Nu numai că a trebuit să înveţe singur
cum să construiască o cabană,
cum să vâneze ca să aibă ce mânca
şi cum să supravieţuiască frigului extrem – a fost
nevoit şi să se ferească de urşii înfometaţi...

1

Când mă aplec să îmi ridic în spate rucsacul supraîncărcat, văd în noroiul întărit o urmă mare de labă. Inima mi s-a oprit în loc. Nu am nevoie de un manual ca să îmi dau seama că doar cu puţină vreme înainte să acostez eu pe plajă, în acest loc a stat un urs grizzly. În timp ce mă uit la urmă, creierul meu obosit procesează situaţia în care mă aflu: sunt în sălbăticia subarctică, un loc unde pot fi atacat şi mâncat de un animal care cântăreşte mai mult de cinci sute de kilograme. Ating găurile adânci lăsate de cele cinci gheare. Uitându-mă încotro duc urmele, îmi dau seama că ursul a dispărut tocmai în pădurea unde plănuiesc să-mi fac sălaşul.

Mă sprijin de un băţ albit, adus de ape, ca să urc taluzul şi să mă îndrept spre copaci. Sunt scăldat în sudoare şi înconjurat de un roi de muşte negre care mă bâzâie. Rucsacul este prea greu ca să mă caţăr cu el în spate, aşa că îl salt peste buza malului de pământ, într-un tufăriş ţepos, apoi urc şi eu. Rămân pe loc câteva minute, în picioare, uitându-mă la propriile mele urme, reticent să fac primul pas care mă îndepărtează de spaţiul sigur al bărcii şi mă scufundă în întunericul pădurii. Noaptea se apropie şi ştiu că am de străbătut mai mult de un kilometru şi jumătate de traseu dificil printre copacii deşi şi prin lăstărişul încâlcit până sa ajung la lacul unde îmi voi stabili tabăra. În acest moment aş renunţa bucuros la tot planul meu, aş da ceasul înapoi şi m-aş întoarce la vremea când viaţa mea era sigură şi previzibilă. Trag adânc aer în piept, mă întorc cu spatele la plajă şi o pornesc printre copaci.

O voce laconică, plictisită de lume, dar totuşi caldă răspunde la telefon.

– Biroul redactorului-şef al ziarului *Scotsman*, sunt Sonja. Cu ce vă pot fi de folos?

Mă bâlbâi și tremur ca un oblon ruginit într-o zi ploioasă.

– Ăăă, da... păi... aș putea vorbi cu Iain? Sunt Guy de la parter.

Urmează o pauză scurtă.

– Pot să te întreb despre ce anume?

Probabil că se întreabă ce ar putea avea să-i spună un biet flăcău de la etajul de vânzări redactorului-șef al celui mai august ziar din Scoția.

Simt nevoia să îi mărturisesc că am luat-o razna complet și că am ajuns în cele din urmă într-un punct de unde nu mai există întoarcere. Că singura modalitate de eliberare din capcana rutinei vieții de birou este să mă îndrept spre unul dintre cele mai izolate și mai sălbatice locuri de pe pământ, unde voi fi singur, departe de familie și expus riscului deloc neglijabil să mor. În loc de toate acestea, spun numai atât:

– Mă întrebam dacă nu aș putea obține o întrevedere cu el, la orice oră...

– Stai puțin.

Urmează o lungă pauză în care ea verifică agenda.

– Uite, vino diseară după cinci și jumătate și așteaptă. Nu garantez, dar sunt destul de sigură că vei putea sta de vorbă câteva minute cu Iain.

Simt că mă încearcă o rază de ceva ce-mi este destul de străin: speranța.

– Mulțumesc, Sonja. Voi fi acolo.

Lucrasem în departamentul comercial al ziarului *The Scotsman* din Edinburgh mai bine de cinci ani. Ocupasem mai multe poziții și înregistrasem un oarecare succes în a propune noi modalități de a aduce bani companiei. În 2002, un director indulgent hotărâse să vadă dacă mă pot descurca într-un post important. Fusesem promovat dintr-un post mărunt de director de vânzări la marea funcție de „Șef al departamentului de marketing strategic" și mi se dăduse propriul meu birou la ultimul etaj, acolo unde își făceau veacul toți șefii importanți. Pentru o scurtă perioadă mă simțisem destul de entuziasmat și începusem să mă gândesc că poate din această poziție începea să mi se deschidă drumul către ceva. Săptămâni în șir am făcut planuri, am elaborat strategii și m-am simțit foarte profesionist și important. Mă mișcam de colo până colo alunecând cu scaunul pe rotile și băteam ostentativ în tastatura computerului. În biroul meu se țineau ședințe regulate și mă simțeam mândru să le ofer cafea și biscuiți celor care se așezau în jurul mesei imitație de mahon.

Dar pe măsură ce săptămânile se transformau în luni, lumea de la etaj voia să vadă ce anume avea de propus băiatul nou promovat. Pusesem la cale lansarea unei noi strategii de fidelizare a cititorilor. În schimbul unui abonament la

The Scotsman, un club de grădinărit oferea reduceri la o gamă largă de produse horticole, iar ca stimulent irezistibil intenționam să ofer gratuit tuturor abonaților câte un „cățel de grădină“ din porțelan, cu o coadă care se mișca atunci când bătea vântul.

În fiecare seară conduceam spre casă cu mintea plină de căței de grădină și de fleacuri pentru cititori, destinzându-mă abia după ce lăsam în urmă orașul și mă apropiam de casa noastă din Scottish Borders. Naveta mea zilnică însemna un drum de trei ore dus-întors, dar părea să merite, dacă voiam să trăiesc la țară. Ajungeam acasă exact la timp ca să-i citesc o poveste înainte de culcare lui Oscar, băiețelul nostru de doi ani. Pe urmă Juliet și cu mine înfulecam o cină târzie și încercam din greu să ne simțim tineri, fericiți și plini de viață. A doua zi dimineață eu trebuia să mă trezesc devreme și mă strecuram afară în timp ce ei dormeau, știind că urmau să se trezească fără mine.

Campania de fidelizare a fost lansată și a devenit instantaneu un eșec, iar biroul meu s-a transformat într-un depozit care adăpostea mai bine de o mie de cutii pe care scria CĂȚEL DE GRĂDINĂ. Șefii nu au mai văzut nici un beneficiu în a mă avea prin preajmă, așa că m-au dat de-a dura pe scări în jos până la etajul de vânzări.

De acolo, am început să visez la evadare. Juliet mai avea puțin și urma să dea naștere celui de-al doilea copil al nostru, iar ipoteca și scadența de plată a datoriilor de pe cardurile de credit ne umpleau de fiori. Știam că nu eram singurii – aproape toți prietenii noștri se găseau în aceeași situație – dar nu puteam accepta gândul că acesta era felul în care ne era sortit să trăim. Datoriile nu-mi dădeau de ales decât să continui să plec în fiecare dimineață, din ce în ce mai trist, spre iadul coridoarelor cu boxe. Eram în floarea vârstei și petreceam opt ore pe zi într-un birou cu aer condiționat, cu ochii în monitorul computerului. Încă trei ore le petreceam stând în mașină. Mă simțeam prizonier și am început să intru în panică.

În timpul pauzelor de prânz am început să alerg pe Arthur's Seat, un traseu de opt kilometri. Reprezenta o încercare de a-mi salva sufletul. Am început să miros și să văd din nou anotimpurile. În raport cu banalitatea și rutina vieții de birou, alergarea îmi oferea ocazia să mă reconectez la viața în aer liber și declanșa în mine o revoltă. La început ocazional, apoi din ce în ce mai serios, am început să tânjesc după un loc sălbatic și un trai care să mă izbăvească de încorsetările vieții în suburbii. Fără branduri, fără furnizori, fără birouri, fără mașini de la firmă sau beneficii în funcție de vânzări – numai copaci și spațiu deschis și șansa de a redescoperi ce înseamnă să fii bărbat, precum și o cale nouă spre un fel de libertate pentru familie.

Soția mea se străduia mult să înțeleagă ce însemna această dorință. Își făcea și ea griji în legătură cu felul nostru de trai. Calitatea vieții noastre de familie suferea – lungile ore petrecute de mine la serviciu și făcând naveta însemnau că ea rămânea singură mare parte din săptămână și creștea copiii aproape pe cont propriu. Juliet era profund îngrijorată de disperarea mea tot mai mare, dar își făcea pe bună dreptate griji și în legătură cu perspectiva de a renunța la carieră fără să am altceva de făcut. Se simțea nemulțumită de incapacitatea mea de a fi fericit cu ceea ce reprezenta o viață foarte norocoasă, comparativ cu a altor oameni. O casă frumoasă, un fiu sănătos și un alt copil pe drum, o slujbă bună – ce voiam mai mult? Dar în sinea ei știa că toate aceste lucruri nu erau suficiente pentru nici unul dintre noi.

În anul următor, din 2003 până în 2004, mi-am petrecut fiecare clipă liberă căutând locuri unde aș fi putut să mă duc. Alaska mi s-a părut de la început o variantă promițătoare, întrucât reprezintă una dintre cele mai mari regiuni sălbatice din lume, cu o suprafață de 1 477 270 mile pătrate și o populație de numai 600 000 de oameni. Nordul Îndepărtat era de multă vreme unul dintre reperele imaginației mele, așa cum fusese el descris de Jack London și de poeziile lui Robert Service. Prin intermediul Internetului și al cărților am început să descopăr acolo un tărâm vast și sălbatic, în care chiar și astăzi puțini oameni îndrăzneau să călătorească singuri. Am citit relatări cutremurătoare despre atacuri ale urșilor și drumuri peste poduri de gheață care crapă, despre frigul uscat care albește fețele acoperindu-le cu gheață, despre luptele cu echipajele de câini, despre truda de a înjgheba mici cabane înainte de venirea iernii. Erau povești uimitoare despre călătorii făcute la lumina lunii, peste întinderea uriașă și strălucitoare de gheață și de zăpadă, despre tabere înjghebate la cotul unui râu, despre cum se ridică unduitor fumul de lemne spre un cer senin în timp ce somonul sfârâie înfipt într-o țepușă și cafeaua fierbe pe jar. Îmi stătea inima când citeam despre călători singuratici care reușiseră să supraviețuiască învățând ritmul pământului, orientându-se după cer și după stele și adăpostindu-se cu grijă în pădurile boreale.

În timpul călătoriilor mele de pe Internet am stabilit un contact cu o femeie din tribul indienilor Athabasca, care lucra la Universitatea Alaska din Fairbanks și care m-a pus în legătură cu fratele ei, Charlie. Acesta locuia împreună cu familia lui într-un sătuc de pe malul fluviului Yukon, în ținutul împădurit și slab populat din Interiorul Alaskăi, și își câștiga existența pescuind și lucrând ca dulgher. A fost de acord să fie contactul meu local.

Mai rămânea un singur obstacol care mă împiedica să îmi transform visul

în realitate: banii. Fără să am spatele acoperit de vreo rentă, fără posibilitatea de a ipoteca încă o dată casa (mai în glumă, mai în serios, am sugerat o dată această posibilitate, dar Juliet a pus piciorul în prag) trebuia să găsesc o sursă de finanțare. Juliet renunțase la serviciul ei la scurtă vreme după nașterea celui de al doilea băiat al nostru, Luke, în mai 2003, așa că responsabilitatea pentru siguranța financiară a familiei îmi revenea în întregime mie. Amintindu-mi că nu eram primul om din lume care să aibă nevoie de sponsorizare (de-a lungul istoriei, de la Columb la Shackleton, multe expediții au avut nevoie de suport financiar), am compus niște scrisori despre aventura pe care o plănuiam și le-am trimis unor potențiali sponsori.

Reacțiile celor abordați au mers de la entuziasm (urmat, însă, de obicei, de un clătinat din cap plin de păreri de rău) și până la incredulitate și bătaie de joc. Până în prima parte a anului 2004, cele mai multe dintre potențialele surse de finanțare pe care le luasem în calcul nu îmi oferiseră nimic și mai rămăseseră doar una sau două posibilități. Încercam disperat să găsesc alte soluții. Timpul trecea repede și simțeam instinctiv că dacă nu reușesc să plec în anul acela, nu am să mai plec niciodată.

La ora 17,30 m-am îndreptat spre biroul redactorului-șef.

– Ia loc, Guy, mi-a spus Sonja, zâmbind obosit. Verific imediat dacă Iain este liber.

A ridicat receptorul și pe urmă a ridicat dintr-o sprânceană.

– Uite, are cinci minute. Intră.

Am intrat simțindu-mă bolnav de emoție. Urma să îmi expun pentru prima dată ideea în public – sau, mai precis, să îi dau drumul în lumea mică și foarte bârfitoare de la *The Scotsman*.

Înăuntru, Iain Martin a ridicat o mână ca să mă invite să stau jos.

– Guy, cu se îți pot fi de folos?

Am încercat să îmi limpezesc mintea.

– Păi... OK. Uite, s-ar putea să sune ciudat...

– Nu sunt slab de înger, mi-a zâmbit el. Pune-mă la încercare.

Mi-am luat inima în dinți.

– Iain, cred că încep să îmi pierd mințile.

– Și ce-i cu asta? a râs el.

– Trebuie să îmi schimb viața. Am avut o viziune despre cât de fără rost va arăta viitorul meu și nu mi-a plăcut deloc.

M-am auzit vorbind și mi-a venit în minte Billy Graham, gândindu-mă că

probabil redactorul-şef începuse să se întrebe dacă paza mai era prin clădire. Totuşi se uita la mine serios.

– Iartă-mă că vin la tine cu un asemenea lucru – probabil că eşti ocupat şi... dar...

– Guy, nu o mai scălda. Despre ce este vorba?

M-am ridicat în picioare.

– Am de gând să îmi părăsesc serviciul şi să mă duc în Alaska, unde să-mi construiesc o cabană în sălbăticie. Pe urmă voi locui acolo peste iarnă.

El a clipit şi a rămas cu gura căscată.

– Poftim?

– Nu-mi mai pot petrece viaţa stând pe scaun. Trebuie să plec.

M-am aşezat din nou.

– Şi cum rămâne cu copiii tăi? Ai familie, nu-i aşa? S-a lăsat pe spate în scaun, privindu-mă atent.

– Soţia mea ştie că trebuie să fac asta şi mă susţine. Oricum nu mai putem continua aşa – iar asta ne va schimba vieţile, într-un fel sau altul. Nimic nu ne aparţine cu adevărat, datoriile ne omoară şi abia apuc să îmi văd familia...

Am desfăcut braţele.

– Iartă-mă, mai bine mă opresc.

S-a ridicat şi s-a dus la o uşă care dădea spre un balcon, deschizând-o.

– Fumezi, Guy?

I-am spus că în seara aceea voi face o excepţie şi am acceptat o ţigară. Am ieşit în balcon şi am rămas să ne uităm la străzile întunecate şi ude, la traficul aglomerat care înconjura Arthur's Seat. M-am simţit uşurat. Nu mai exista nici un motiv de emoţie sau de tensiune – corăbiile mele începuseră să ardă, iar eu savuram mirosul de fum.

Iain a a stins ţigara şi a intrat înapoi în birou.

– Să construieşti o cabană, zici? Unde anume în Alaska?

– În Interior, pe malul fluviului Yukon.

– Ai mai făcut aşa ceva înainte?

– Nu, am recunoscut. Dar am învăţat să trag la ţintă, aşa că nu sunt foarte îngrijorat în ce priveşte hrana. Nu am experienţă în construcţii, dar am lucrat câteva luni ca muncitor, mă descurc cu munca fizică...

M-a întrerupt.

– Vei fi singur acolo?

– Da.

– Şi dacă ceva nu merge cum trebuie – ai de unde să ceri ajutor?

Am încercat să arăt demn de toată încrederea, dar nu am reușit și am ridicat mâinile în semn că mă predau.

– Voi fi singur. Nu știu ce să îți spun mai mult de atât.

El a chicotit, clătinând din cap și emoția mi-a revenit într-o clipită. Crede că sunt nebun, m-am gândit.

– De ce ai venit să îmi spui lucrul acesta, Guy?

– Trebuie să câștig niște bani cât sunt plecat și mă gândeam că aș putea să scriu pentru tine.

El a tăcut din nou o vreme.

– Articolul pe care l-ai scris despre Legiunea Străină a fost destul de în regulă...

M-a privit țintă.

– Este un subiect bun. OK, îți dau o rubrică săptămânală, deși numai Dumnezeu știe ce ți se va întâmpla.

Am sărit în picioare să îi mulțumesc și m-am simțit amețit, știind sigur că numai în parte din cauza țigării.

Iain m-a condus până la ușă și mi-a strâns mâna.

– Te așteptăm cu opt sute de cuvine pe săptămână, mi-a spus. Va trebui să găsești o cale să ni le trimiți regulat. Succes.

M-am împleticit afară din birou fără să îmi vină să cred. Visul meu devenea realitate. Cu cât urma să câștig de la ziar puteam să îmi întrețin familia cât timp eram plecat. Încă mai trebuia să găsesc banii ca să finanțez aventura însăși, dar știam că reușisem să trec de primul obstacol.

Am ajuns acasă exact când Juliet îi usca după baie lângă foc pe Oscar și pe Luke, cel de-al doilea băiat al nostru, care avea de-acum aproape un an.

– Cum ți-a mers? m-a întrebat ea.

– A fost bine. Mi-a oferit o rubrică săptămânală.

Am întâlnit privirea soției mele și între noi s-a lăsat liniștea. Avea pe chip o resemnare mută, îmi era greu să mă uit la ea. Flăcările jucau în spatele ei, reflectându-se pe podeaua de lemn. Simțeam în nări mirosul mâncării din cuptor și în bucătărie se auzea radioul.

– Hai să culcăm băieții, Guy, și pe urmă stăm la masă.

Am mâncat vorbind pe îndelete despre ce va urma și pentru prima dată am simțit că vorbim despre ceva real. Juliet deja hotărâse ca în anul cât voi fi plecat să închirieze casa noastră și să se mute cu băieții pe Insula Mull. Era insula pe care crescuse și avea acolo o mulțime de rude și de prieteni. S-a uitat la mine cu atenție.

– Guy, ești sigur că ești pregătit pentru asta? Vreau să zic, acolo există urși, iernile sunt geroase, iar să construiești o cabană...

Am luat-o de mână și am încercat să o liniștesc.

– Pur și simplu știu că va fi OK.

M-a privit iarăși lung și am știut la ce se gândea. Cu numai o săptămână în urmă pierdusem o zi întreagă luptându-mă cu un set de rafturi de la Ikea pentru camera băieților, iar acum plănuiam să construiesc o cabană. Drept să spun, nu știam nici eu dacă sunt în stare să fac așa ceva. Dar eram hotărât să încerc.

Aveam o mulțime de lucruri de rezolvat. Nu puteam pleca până nu făceam rost de undeva de restul banilor și aveam nevoie de logistică, inclusiv o modalitate de a trimite săptămânal articolul la ziar. Am studiat atlase și am citit carte după carte. L-am contactat pe Charlie ca să-i spun că plănuiam să ajung acolo în următoarele luni. Când am vorbit la telefon, am surprins în vocea lui o firească prudență. Era limpede că nu aveam experiența necesară ca să trăiesc într-o regiune subarctică și probabil că el se gândea că mă îndrept direct spre dezastru. După aceea lucrurile au început să se desfășoare foarte rapid: se adunase masa critică de presiune pentru a aduna proiectul laolaltă. Într-o seară m-am întâlnit cu un prieten, proprietar al companiei Graham Tiso Outdoors, o firmă specializată în echipament și haine pentru expediții. În fața unei beri băute la barul Shore din Leith, i-am povestit lui Chris despre planul meu.

A reacționat imediat cu entuziasm.

– Guy, trebuie să faci ce ți-ai propus! Uite, îți dau eu tot echipamentul care îți trebuie și cred că te pot ajuta și cu niște bani, dacă ai nevoie. Să nu renunți!

Încurajat de ajutorul lui Chris și susținut de faptul că aveam un venit garantat ca urmare a rubricii obținute la *The Scotsman*, Juliet și cu mine am hotărât că nu mai exista motiv să dau înapoi. În fiecare dimineață ne luam rămas-bun cu sentimentul că viețile noastre se apropie de momentul unei schimbări importante. Pe urmă a venit ziua în care am fost chemat în biroul directorului adjunct. Făcea exact ceea ce trebuia să facă un bun director, mă disponibiliza.

Am ieșit din biroul lui simțindu-mă ciudat de calm. Ceea ce era mai rău se întâmplase. Am trecut cu privirea peste amestecul dezolant de teancuri de hârtie, cărți, căni de cafea și instrumente de scris de pe biroul meu, cu intenția vagă să fac curățenie. Din obișnuință mi-am deschis computerul, ascultând pentru a nu știu câta mia oară melodia enervantă cu care începea să opereze, care reprezenta tot ceea ce era mai plicticos și mai previzibil în munca de birou. Aveam un mesaj de la HIGHLAND PARK, producătorii de whisky. L-am deschis și l-am citit.

Bună, Guy,

Am citit informațiile pe care ni le-ai trimis despre proiectata aventură pe care vrei să o întreprinzi în Alaska și ne-ar plăcea să ne implicăm. Poți să-mi dai un telefon?

Toate cele bune, Sharon McLaughlin

Am citit mesajul cu inima bubuindu-mi. Nu-mi venea să cred – dintre toate zilele, taman astăzi.

Peste câteva zile m-am întâlnit cu Sharon McLaughlin la Glasgow și am discutat despre cum s-ar fi putut implica Highland Park în aventura mea. Gata, de-acum sigur plecam! M-am întors la Edinburgh și pe drum m-au copleșit emoții amestecate. Mă întrebam de ce mă băgasem în așa ceva și ce anume mă aștepta în viitor.

Era la începutul verii și grădina micii noastre proprietăți din Rule Walter Valley înflorea. Peticul de vegetație arăta ca un smarald ascuns după casa noastră, iar căpșunile se dovedeau mai bune ca niciodată. Eu mă simțeam, totuși, amorțit la gândul că peste o săptămână urma să plec. Copiii noștri, casa și peisajul plăcut din jur urmau să fie înlocuite curând de oameni și locuri despre care nu știam nimic. Juliet și cu mine încercam să ne comportăm normal, dar iminenta despărțire atârna deasupra noastră ca un nor negru. În cei opt ani de când eu și Juliet trăiam împreună nu fuseserăm niciodată despărțiți mai mult de o lună, iar acum iată că eu mă pregăteam să plec pentru un an întreg. Era o perspectivă înspăimântătoare.

Mi-am petrecut ultimele zile cu pregătiri de ultim moment. Am stat o zi la sediul firmei Tiso, alegând hainele de care aveam nevoie și echipamentul necesar supraviețuirii. Mi-am bătut capul cum să reușesc să trimit săptămânal articolul la *The Scotsman* și am ajuns la concluzia că ar fi fost posibil folosind un laptop conectat la un telefon prin satelit, așa că am fugit la Londra, la Inmarsat, unde mi-au dat un telefon prin satelit și timp de conectare gratuit, pe urmă la Glasgow, ca să iau un laptop Apple iBook de la Scotsys.

Cu două seri înainte de data plecării a venit să mă vadă un prieten medic, care mi-a arătat cum să-mi pun o perfuzie intravenoasă. A fost o experiență neplăcută și sângeroasă, dar după o oră eram încrezător că de acum voi fi în stare să îmi administrez, la nevoie, medicație intravenoasă. Dimineața următoare m-am dus cu mașina la Edinburgh și m-am întâlnit pe fugă într-un pub cu un alt prieten, un foarte respectat chirurg. Mi-a pus în față o impresionantă trusă de prim ajutor și mi-a ținut un curs concentrat despre cum să tratez orice, de la o mușcătură de câine până la apendicită, în timp ce eu luam notițe cu frenezie.

În ultima noapte petrecută împreună, după ce am culcat băieţii, am ieşit cu Juliet să facem o plimbare în jurul casei, oprindu-ne să ne uităm la nişte copaci pe care îi plantasem vara trecută.

– Gata, cred că asta este, mi-a spus Juliet încetişor. Nu-mi vine să cred că nu ne vom vedea atât de multă vreme.

Vocea i s-a topit.

– Mă simt foarte straniu.

Eu n-am fost în stare să spun nimic, prea gâtuit de emoţie ca să pot exprima ce gândeam.

În ziua următoare m-am îndreptat spre terminalul de plecări de la aeroportul Edinburgh împreună cu Juliet, cu mama şi cu Luke. Eram înconjuraţi de lume care pleca în vacanţă, în timp ce noi stăteam muţi şi îndureraţi, gata să păşim în lumi diferite.

Când a venit vremea să ne luăm rămas-bun, am luat-o în braţe pe Juliet şi am suspinat împreună lângă un magazin oarecare unde se vindeau cămăşi şi cravate. Vremuri grele ne aşteptau pe amândoi. Juliet trebuia să accepte provocarea de a se ocupa singură de doi copii mici; ştiam că o mai aştepta şi povara zilnică a grijii pentru mine. Iar eu făceam primii paşi spre un tărâm periculos şi necunoscut.

2

Un mic avion de pasageri se apropie de baraca de plecări a aeroportului din Anchorage, unde mă aflam. În jurul meu erau încă șapte persoane care, după câte mi-am dat seama, locuiau în Interiorul peninsulei. Cei mai mulți erau indigeni alaskani, înconjurați de cutii și de sacoșe ticsite cu de toate, de la unelte și fructe proaspete la unt de arahide.

Copilotul a apărut și a băgat capul pe ușă.

– Gata, toți? Hai să încălecăm, a zis el, îndreptându-se apoi spre avion.

Ne-am ridicat cu toții, ne-am strâns calabalâcul și l-am urmat pe pistă. Am simțit un fior de frică intrând în avionul micuț, care s-a agravat când am văzut că nu exista nici un paravan între pasageri și piloți și că amândoi erau foarte tineri. După câteva instrucțiuni grăbite privind siguranța în timpul zborului, am decolat și ne-am ridicat în aer. Era înnorat, deși câteodată reușeam să zăresc sub noi câte o suprafață mare, pustie, de pământ. Din când în când îl surprindeam pe câte unul dintre cei șapte alaskani încercați uitându-se la mine. Nu mi se păreau ostili, doar curioși. Poate că se întrebau de ce un ageamiu ca mine se îndrepta spre unul dintre cele mai izolate locuri din lume.

Norii s-au îndesit și următoarele două ore, până am început coborârea la Galena, nu am mai văzut nimic. În acest sătuc de pe Yukon locuia Charlie, pe care îl sunasem cu o lună în urmă ca să îmi anunț sosirea. Mi se păruse oarecum luat prin surprindere – cred că mă categorisise drept un visător țicnit care trebuie din când în când suportat la telefon.

– Atenție toată lumea, începeți să vă puneți centurile, ne-a anunțat căpitanul și pe urmă am început să coborâm repede.

În timp ce ne îndreptam către pista de aterizare a satului, norii s-au împrăștiat și am văzut un fluviu uriaș care se încolăcea în mari meandre. Am văzut ape ma-

ronii înconjurând mari insule împădurite și bancuri de nisip ici și colo, ridicate mult deasupra nivelului apei. M-am întors spre bărbatul care stătea lângă mine.

– Nu vă supărați – acesta este fluviul Yukon?

Mi-a răspuns dând încet din cap, fără să zâmbească.

Avionul a aterizat și noi am coborât scara, într-o atmosferă încinsă și umedă. Am inspirat adânc și am simțit un miros familiar. Bărbatul lângă care stătusem venea în urma mea.

– Lumea arde turbă pe aici? l-am întrebat.

Un zâmbet larg i s-a așternut pe față.

– Nu, a fost un incendiu foarte mare și acum arde pământul, pentru că nu mai sunt copaci.

A zâmbit și s-a îndepărtat, în timp ce eu îmi așteptam bagajul. M-am uitat la norul de deasupra și am tresărit: era fum. Aterizasem în mijlocul unui uriaș incendiu de pădure. Oare ce să însemne asta pentru mine?

Mi-am luat bagajul cel greu și m-am îndreptat spre cabana de bușteni care reprezenta aeroportul acestui sat. Când m-am apropiat, mi-a ieșit înainte un nativ alaskan vânjos, îmbrăcat într-o scurtă North Face și purtând ochelari cu lentile galbene.

– Tu ești Guy?

Mi-am lăsat bagajul jos.

– Da, Charlie.

A zâmbit și a dat din cap, apoi mi-a întins mâna.

– Eu sunt Charlie și el este fiul meu, Bubba.

A arătat spre tânărul de lângă el, care a ridicat încet mâna și m-a salutat. Mă cerceta cu privirea.

Am mers împreună spre o camionetă din anii '60, destul de șifonată, mi-am pus bagajele în spate și m-am urcat în ea, apoi am lăsat în urmă aerodromul și am luat-o pe un drum denivelat de pământ către casa lui Charlie.

Mi-am dres vocea.

– Am auzit că ați avut un incendiu – a fost rău?

– Da, a fost groaznic. A ars totul, e foarte rău prin jur.

– Aha.

M-a străbătut un fior de panică.

– Vreau să îl cunoști mai întâi pe socrul meu și pe urmă mergem să îmi cunoști familia.

– Mulțumesc, Charlie. Îți sunt recunoscător.

– Poate că vei sta la socrul meu, poate că nu.

Fraza lui a rămas plutind în aer și neliniștea mea s-a adâncit.

Am continuat să ne zgâlţâim în hârtoapele drumului şi mi-am adus aminte că în Interior nu există cu adevărat şosele: se ajunge numai pe calea apei sau a aerului. Ne-am zgâlţâit o vreme, trecând ocazional pe lângă câte o baracă până am ajuns la o curte mare cu pietriş. Charlie a oprit.

– Aici locuieşte Don, socrul meu.

Am coborât din maşină şi privirea mi-a fost atrasă imediat de o cabană frumoasă din trunchiuri de copac întregi şi din buşteni rotunjiţi, lung fiecare de circa zece metri. Cabana era construită pe piloni şi amplasată pe o coastă înaltă de unde se vedea unul dintre meandrele gigantice ale Yukonului. Părea să radieze: era scăldată în lumina soarelui şi buştenii străluceau ca aurul.

Am urcat pe o scară de lemn spre o uşă dintr-o latură a casei. Înăuntru s-a deschis în faţa mea o încăpere mare, cu acoperişul susţinut tot de trunchiuri întregi de copac. O fereastră largă dădea spre fluviul maiestuos, iar lângă uşă era o sobă mare cu lemne.

Am rămas nesigur în cadrul uşii. La masă era aşezat un bărbat înspăimântător, cu o înfăţişare fioroasă, îmbrăcat în haine grosolane de lucru şi cu o pereche de bretele vechi. Purta ochelari negri şi o cască uzată de sudor. Lângă el stătea o femeie alaskană, care am presupus că trebuie să fie nevasta lui.

Bărbatul s-a ridicat să mă întâmpine. Mi-a strâns mâna uşor şi a intrat direct în subiect.

– Mai bine îţi spunem de la început – am avut un incendiu dat naibii aici. Charlie plănuise să stai în cabana mea din pădure. Partea proastă este că s-a transformat în cenuşă.

– Cred că a fost un foc straşnic, am mormăit eu, încercând să-mi pun mintea la treabă şi să apreciez consecinţele incendiului asupra aventurii mele.

– Să ştii că a fost – trei sute de mii de acri de pădure transformată în scrum. Cafea?

Începuse să îmi placă de el, în ciuda înfăţişării intimidante. Ochii lui dezvăluiau inteligenţă şi un simţ ascuţit al umorului, plus o umbră de şiretenie. Dar mă preocupau propriile mele probleme. M-am aşezat, încercând să gândesc cât de cât pozitiv, când de fapt mă simţeam ca un copil în prima zi la o şcoală nouă – complet pierdut, departe de toate lucrurile cunoscute. Don şi-a prezentat nevasta şi ea a zâmbit politicos, fără să i se citească nimic în priviri. În timp ce ea s-a dus să pună de cafea, Don şi Charlie au început să cotrobăiască după nişte hărţi locale. Am rămas uitându-mă pe fereastră. Oare cum ajunsesem să îmi asum un asemenea risc? Oare cum îmi lăsasem familia şi plecasem la douăsprezece mii de kilometri depărtare fără nici un fel de garanţii că dorinţele mele

se puteau împlini? Dintr-odată, toate planurile pe care le făcusem mi se păreau nerealiste și prostești. Deja ajunsesem la un obstacol important. Eram sigur că Don și Charlie aveau de gând să îmi spună că nu mă pot ajuta și că se vor oferi în curând să mă conducă înapoi la aeroport. Se așezară lângă mine, întinzând niște hărți pe masă. Comentariile lor nu erau menite să mă încurajeze.

– Nu... aici a ars totul, chiar până la marginea lacului.

Don arătă o pată albastră de pe hartă.

– De fapt, interveni Charlie, Brownie a zburat pe acolo ieri și mi-a spus că totul este ars până aici.

Mâna lui indica un teritoriu întins.

Amândoi păreau plini de îndoială. Prin toată deprimarea, am simțit o scânteie de hotărâre. Nu venisem până aici ca să mă dau bătut la primul obstacol. M-am gândit la încercarea mea eșuată de a fi selectat să devin ofițer al armatei britanice. Un colonel țanțoș îmi strigase: „Ține minte, primul lucru care se duce naibii este întotdeauna planul!“ Am repetat această frază în sinea mea ca pe o mantră până când nu mi-am dat seama și am rostit-o cu voce tare.

S-au oprit din vorbit și s-au uitat la mine. Ochii lui Charlie păreau oarecum mirați, dar Don zâmbi mâhnit și mi-am dat seama că pentru el vorba avea sens.

– Da, în sălbăticie așa se întâmplă aproape mereu.

M-am hotărât să risc și să mai dau glas unui gând pozitiv.

– Da, dar... ăăăă... poate că sosirea mea aici reprezintă un lucru bun. Exact când v-ați pierdut cabana vine un nebun din Scoția să construiască alta în loc.

Vorbele mele au rămas plutind în aer, o vreme.

– Stai puțin... Vrei să spui că ai de gând să îți construiești singur cabana?

Charlie s-a aplecat spre mine, privindu-mă neîncrezător.

– Da – ăsta este planul meu. I-am susținut privirea, deși eram departe de a mă simți confortabil. Am crezut că ți-am spus clar, dar poate că...

Nu mi-am terminat fraza.

S-au uitat unul la altul în tăcere și eu m-am uitat la ei până au asimilat informația. Îmi dădeam seama că încercau să se adapteze la o nouă realitate alarmantă: nu eram doar un alt turist care voia o excursie în sălbăticie, consideram că am o misiune! Don a împăturit hărțile, pe urmă a spus:

– Nu-mi vine nici o idee acum. Până una-alta, poți să stai într-o căsuță pe care o am la marginea curții.

Charlie m-a condus la o magazie verde construită pe un dâmb cu priveliște spre fluviu. Era vopsită alb pe dinăuntru și avea într-un colț un pat artizanal de lemn. În timp ce pleca, Charlie mi-a zis:

– Vin mai târziu să te iau la cină. Până atunci, aranjează-te aici.

Pe urmă a sărit în camionetă și a pornit.

Am ieșit și m-am așezat pe coama dâmbului, uitându-mă la fluviu. O briză ușoară adia printre acele bradului argintiu care își întindea crengile deasupra mea și am simțit pentru prima oară mirosul de rășină. M-am uitat peste apă la uriașa întindere de pământ sălbatic de acolo și m-am gândit la versurile lui Robert Service:

Aceasta este legea Yukonului și fluviul a spus-o întotdeauna răspicat:
Nu-mi trimiteți nebuni și nevolnici, trimiteți-mi numai bărbați puternici și încercați.

Speram să fiu în stare să dovedesc că fac parte din cea de a doua categorie.

În aceeași seară mai târziu am mers pe jos cu Charlie pe drumul de pământ până la el acasă. Am trecut pe lângă câteva case de lemn dărăpănate și din când în când ne depășea câte o mașină cu tabla îndoită, ridicând peste noi un nor gros de praf. Satul era rudimentar și posomorât și totul părea de culoarea noroiului, de la drumuri și lăstărișul acoperit de praf până la fluviul care curgea întunecat către vest. Mă simțeam stingher și deprimat, iar conversația nu mă ajuta.

– Da, mai conduc câteodată albi în josul fluviului, mi-a spus Charlie. Îi duc în locuri frumoase și izolate.

– Îi duci la pescuit, nu-i așa?

– Da, îi duc la pescuit și îi ajut să își ridice tabăra.

S-a uitat la mine cu o privire grea.

– Unii îmi zic: „Gata, Charlie, ne-a ajuns, vrem să mergem acasă." Se sperie destul de repede.

Ochii lui i-au întâlnit scurt pe ai mei și am citit în ei provocarea. Se întreba cât de mult voi rezista eu.

După zece minute am ajuns la un drumeag care cobora spre fluviu. În stânga erau mormane de cherestea proaspătă și un gater mobil care arăta uzat.

– Primăvara tragem afară copacii aduși de fluviu și îi uscăm pentru foc, iar în amonte doborâm bușteni pentru cherestea și îi lăsăm să plutească până aici ca să îi tăiem.

Ceva mai încolo, am ajuns la casa lui Charlie. Era înconjurată de camionete din anii '50, de câteva motociclete și o mașină de zăpadă. M-am uitat în sus la construcția impresionantă de lemn, înălțată și ea pe piloni, înconjurată de un pridvor. Casa avea două etaje.

– Tu ai construit-o? l-am întrebat.

Charlie a încuviinţat şi mi-a făcut semn să intru. Am fost întâmpinat de Claudette, soţia lui, şi de cei cinci copii ai lor. Claudette era o femeie înaltă şi frumoasă, cu ochi calzi şi binevoitori. Cele trei fetiţe şuşoteau între ele. Lângă Claudette stătea Bubba, care mă privea impasibil. Am presupus că are în jur de şaptesprezece ani. Un băiat mai mic, Jack, de vreo zece ani, stătea alături de el şi mă privea cu o curiozitate nedisimulată.

Claudette ne-a făcut semn tuturor să ne aşezăm în jurul unei mese mari de lemn, aranjate pentru cină. Toţi şi-au plecat capetele şi Claudette a spus rugăciunea, pe urmă le-au ridicat şi s-au uitat din nou la mine. Am fluturat din mână într-un fel de salut glumeţ. Jack a râs şi a intrat direct în subiect.

– Ai venit atâta drum tocmai din Scoţia ca să trăieşti în pădure? m-a întrebat el.

Am încuviinţat, încercând să par plin de încredere în mine.

– Da, Jack, asta am de gând.

El s-a aplecat înainte, ridicând sprâncenele.

– De ce?

Mi-am făcut de lucru cu tacâmurile, străduindu-mă să găsesc un răspuns.

– Păi, este dificil de explicat....

M-am uitat în jurul mesei: toată familia aştepta.

– Vreau să zic, există mai multe motive pentru care vreau să fac acest lucru.

Jack s-a lăsat pe spate în scaun, în mod clar nesatisfăcut de răspunsul meu. Claudette a spart tăcerea, în timp ce îmi punea în farfurie nişte minunată tocană cu carne.

– Hai, Jack, lasă-l puţin să-şi tragă sufletul, de-abia a ajuns.

Tocana era grozavă şi am profitat de ocazie ca să schimb subiectul.

– Carnea este nemaipomenită – e din Alaska?

– Elan, a spus Charlie.

– De unde ai cumpărat-o?

Charlie a zâmbit:

– Nu ne putem permite să cumpărăm carne de la magazin, este prea scumpă. Tot ce ajunge aici vine cu avionul.

– Sigur, am spus, aducându-mi aminte că cel mai apropiat drum era la patru sute cincizeci de kilometri.

– Jack a împuşcat elanul ăsta.

M-am uitat la băiatul care strălucea de mândrie.

– A fost primul tău elan?

– Nu, a clătinat el hotărât din cap.

– Primul elan l-a împuşcat când avea şapte ani, a spus Charlie.

M-am uitat curios la Jack, uimit că un băiat de şapte ani putea pune la pământ cel mai mare cerb din lume, care ajunge să cântărească şi peste şapte sute cincizeci de kilograme. Familia mânca în linişte şi am început să caut în minte vreun aspect al vieţii britanice în stare să îi amuze sau să îi intereseze pe cei care mă ospătau. Mi-a trecut ceva prin minte şi m-am întors către tânărul meu inchizitor.

– Jack, ai auzit vreodată de un joc numit crichet?

S-a oprit din mâncat şi a clătinat încet din cap în semn că nu.

M-am uitat în jur, cuprinzând în discuţie şi restul familiei.

– Ei bine, crichetul cred că este singurul sport din lume unde jocul poate să dureze şi cinci zile fără ca o echipă să o învingă pe cealaltă.

M-au urmărit cu toţii muţi de uimire, în timp ce eu m-am lansat într-o disertaţie despre crichet – curioasă alegere pentru mine, care nu sunt câtuşi de puţin un expert, dar atmosfera a părut că începe să se destindă.

După masă le-am mulţumit lui Charlie şi lui Claudette pentru primirea lor. Charlie a ridicat o mână.

– Am să fac tot ce pot ca să te ajut. Dar este greu, acolo departe, în pădure, şi tu nu ştii nimic despre acest loc, nu-i aşa?

Nu puteam să neg. Am încuviinţat din cap.

– Cabana lui Don s-a făcut scrum şi nu mai avem alt loc unde să poţi construi una – înţelegi?

Vorbea rar, ca pentru un copil. Am simţit cum revine în mine un fior fierbinte de panică şi mi-am auzit sângele pulsând în vene. Claudette mă privea şi i-am citit îngrijorarea în ochi.

– Guy, este greu aici de unul singur, fără familie, şi este periculos.

Mi-am dat seama că lor li se părea straniu că venisem atâta drum, lăsându-mi familia singură acasă. Mi-am adus aminte că, la începutul schimbului nostru de e-mailuri, sora lui Charlie subliniase faptul că pentru nativii alaskani valorile familiei şi ale comunităţii sunt mai presus de orice şi mi-am dat seama că ei nu s-ar fi dus niciodată să trăiască singuri în pădure. Dar mai ştiam că există şi un lung şir de precedente în care oameni albi au ales să călătorească singuri în locuri sălbatice, iar cei care reuşiseră în demersul lor fuseseră aceia care stabiliseră legături puternice cu populaţia indigenă.

– Înţeleg ce spui, Claudette, am zis, şi mă simt îngrozitor că sunt departe de familia mea. Dar proiectul meu este important pentru noi toţi şi sunt sigur că voi reuşi cumva să mă descurc.

Charlie și Claudette au rămas tăcuți și le-am putut simți îndoiala. M-am uitat la ceas.

– Cred că ar trebui să vă las în pace.

Charlie s-a ridicat, gata să se ofere să mă conducă, dar am ridicat mâna.

– Nu-ți face probleme, știu drumul. Voi merge de-a lungul fluviului.

Am ieșit în amurgul fierbinte și m-am îndreptat spre apă. Un câine s-a năpustit afară din cușcă și m-a lătrat ascuțit la capătul lanțului. Era un câine mic și agil, cu o claie de blană blondă. M-am dus spre el și s-a ridicat pe labele puternice din spate ca să-mi dea laba, înlocuind lătratul cu o prietenie entuziastă și lingându-mă frenetic. M-am tras înapoi și câinele s-a lăsat din nou pe toate patru labele, reîncepând să latre pe măsură ce mă îndepărtam.

Am coborât repede panta abruptă din fața casei și m-am strecurat printr-o perdea de sălcii până am ajuns la plaja fluviului. Apa săpa flămândă în nisipul dur și din când în când trecea iute câte un copac purtat de curenții puternici. În spatele meu, sătucul rudimentar de cabane și magazii se pregătea pentru noapte. M-am gândit la încrederea deosebită pe care mi-o acordase această familie, permițându-mi să intru în casa lor. Nu puteam să-i învinuiesc pentru primirea prudentă pe care mi-o făcuseră. Ce știau ei despre mine, în afară de ce le povestisem eu, și de unde să știe dacă era adevărat?

În timp ce mergeam de-a lungul plajei fluviului, m-am blestemat pentru felul în care alesesem să îmi risc viața și siguranța familiei. Ajuns la magazia lui Don, am turnat apă dintr-un urcior și am pus-o cană pe soba de campanie ca să-mi fac ceai. Am văzut cuvântul LONDON pe cutia de ceai și m-am gândit la capacitatea uimitoare a lui Juliet de a bea ceai cu galonul. Amintirea m-a umplut de o undă de tristețe și m-am hotărât să renunț la ceai. M-am ghemuit trist în pătuțul de lemn, simțind că îmi era dor de casă mai rău decât oricând în viața mea.

A doua zi dimineață m-am trezit devreme și dorul de casă m-a izbit iarăși când m-am gândit la copii, care mă sculau dimineața, la sfârșit de săptămână, strigând și țopăind dureros peste mine. Am rămas foarte liniștit, încercând să adun oarece spirit de luptător. După câteva clipe m-am ridicat, m-am îmbrăcat și m-am așezat la loc pe pat.

O bătaie ușoară în ușă m-a adus la realitate.

– Hei, ești acolo?

Don stătea pe trepte. Arăta însuflețit și vioi și mi-am dat seama că ochii lui surprindeau totul cu îngăduință. Am simțit că văzuse deja cam toate felurile de oameni care veniseră să descopere marea sălbăticie ce reprezenta căminul lui.

– Ce mai faci?

– Oh, sunt bine, am răspuns, sperând să sune mai convingător decât mă simțeam eu.

– Vrei o cană de cafea?

M-am simțit brusc recunoscător destinului că mi-l scosese în cale pe acest om. Deși nu mă simțeam sigur de nimic, el îmi dădea speranță.

– V-aş fi cum nu se poate mai recunoscător.

– Băiete, nu-i decât o cană de cafea, a zis el sarcastic.

Am dat din cap.

– Vă mulțumesc că mă lăsați să stau aici. Aş vrea să vă plătesc chirie sau ceva.

– Nu, a clătinat el din cap. Banii nu înseamnă nimic pentru mine.

Am simțit că ar fi spus mai mult dacă ne-am fi cunoscut mai bine, dar a rămas rezervat.

Am traversat curtea și am văzut un grup de bărbați adunați în jurul unei camionete vechi și boțite. Unul dintre ei era Charlie. De lângă ușa șoferului un tip vorbea repede, iar ochii lui adânciți în orbite păreau să arunce scântei de sub cozorocul șepcii.

– Am mare nevoie de ajutor la mine acasă, spunea el. O să se prăbușească în lac, dacă nu-i fixez pilonii. Poți să mă ajuți, Charlie?

Charlie ridică din umeri.

– Sunt tare ocupat acum. Nu sunt sigur că pot să...

Bărbatul l-a întrerupt cu disperare în ochi:

– Poți măcar să vii să arunci o privire?

Charlie mi-a făcut aproape imperceptibil cu ochiul.

– Bine, vin să mă uit. Vii și tu cu mine, Guy.

Am urcat în spatele mașinii vechi și ne-am hurducăit pe drumul de pământ până când am ajuns la o adunătură de coșmelii încjghebate din placaj și tinichea. Bărbatul ne-a condus la casa lui, o cutie de lemn fără ferestre cocoțată pe stâlpi deasupra unui lac negru, imobil. Pilonii din partea de jos a pantei stăteau să se prăbușească și cutia cea putredă era gata să devină trecut. Omul ne-a invitat în casă, care era întunecoasă, murdară și mirosea urât.

Charlie s-a uitat în jur.

– Ai de gând să rămâi aici peste iarnă?

– Așa speram, da, a încuviințat bărbatul.

– Dar locul ăsta se poate prăbuși în lac în orice clipă, îți dai seama?

– Știu, dar nu poți tu să mă ajuți? Poate stabilim și cum să plătesc?

Se uita la Charlie implorator.

– N-am nimic altceva.

Charlie a oftat.

– Să văd dacă pot să-ţi aduc nişte piloni.

Ne-am întors şi am luat-o pe jos înapoi, spre curtea lui Don.

– Încă un alb nebun, a mormăit Charlie, clătinând din cap. Face parte din categoria celor care vin aici să moară. Beau până mor, se rătăcesc în zăpadă sau se împuşcă – sau, şi mai rău, împuşcă pe altcineva.

M-am gândit iarăşi la mulţimea de oameni care veniseră în Alaska mânaţi de un vis.

– Au venit mulţi oameni să-şi găsească sfârşitul aici?

Charlie zâmbi.

– O, da, au fost mulţi oameni care au murit aici şi pe urmă lucrurile au mers mai rău.

– Bănuiesc că te gândeşti că sunt şi eu tot un alb nebun, nu-i aşa? am zis eu.

El a râs.

– Păi, unde o să-ţi construieşti cabană, dacă pădurile ard? Şi cine o să te ajute, atunci când vom fi cu toţii ocupaţi să ne pregătim de iarnă? Dacă te duci singur în sălbăticie, s-ar putea să mori foarte repede.

Vorbele lui m-au lovit ca un drug de fier. Ştiam că are dreptate.

– Da, am murmurat. Încerc să navighez pe Yukon fără vâsle.

Mi-am petrecut săptămâna următoare hoinărind prin Galena şi mi-am dat seama că sătucul, deşi rudimentar, avea suflet. „Galena" este denumirea chimică pentru plumb, iar satul îşi începuse existenţa ca punct de aprovizionare pentru minele de minereu de plumb deschise în zonă în 1918 şi 1919. În 1920, athabascanii care trăiau în amonte s-au mutat la Galena ca să vândă lemn vaselor cu abur care navigau pe fluviu şi ca să transporte încărcături dinspre şi înspre mine. La mijlocul anilor '20 s-a deschis o şcoală, iar în timpul Primului Război Mondial s-a construit şi un aerodrom. În anii '50, forţele aeriene americane au instalat aici o bază aeriană, ca avanpost pentru Războiul Rece; toate aceste construcţii şi restul facilităţilor aduse de ele au condus la creşterea satului.

În prezent, localitatea are o populaţie de aproximativ şase sute şaptezeci şi cinci de oameni, majoritatea athabaskani, şi se mândreşte cu un magazin, un oficiu poştal şi un amestec pestriţ de case construite de cei care le locuiesc. În 1993, baza militară a intrat în conservare, iar clădirile ei goale sunt acum părăsite şi tăcute. O parte din bază este folosită pe post de şcoală internat, destinată să ofere copiilor din regiunile îndepărtate o educaţie de bază.

Nu am făcut nici un progres în a găsi un loc unde să îmi construiesc cabana, și pe măsură ce se sfârșea încă o zi, șansele de a-mi duce la îndeplinire planul înainte de venirea iernii păreau tot mai îndepărtate. Într-o dimineață m-am dus să îl caut pe Don și l-am găsit lângă cabana veche care îi servea drept atelier. Suda marginea unei bărci vechi de fier, protejându-se numai cu o pereche de ochelari de soare. În spatele lui, pereții cabanei erau acoperiți cu colaci de frânghie și lanțuri, laolaltă cu topoare, scripeți, țevi și ancore. Când s-a oprit din treabă, am arătat spre niște cârlige ca niște gheare.

– La ce folosesc?

S-a uitat la ce îi arătam, pe urmă s-a aplecat din nou peste aparatul de sudură.

– La tras cadavrele din fluviu.

– Se îneacă multă lume în Yukon?

– Da, a încuviințat el. Multă, multă lume se îneacă în apa asta și de multe ori nici nu le mai găsim cadavrele.

S-a îndreptat oftând de spate și mi-am dat seama că probabil pierduse oameni dragi.

– Apa este atât de nămoloasă, că li se umplu hainele cu nisip. Se duc repede la fund și de multe ori nu mai ies la suprafață.

A tăcut pentru o vreme.

– Timpul trece și mai ai o mulțime de făcut, a spus el pe urmă.

Am ridicat neajutorat din umeri. Părea să nu existe soluție pentru mine aici și studiam perspectiva de a merge în altă parte din Alaska și de a lua totul de la capăt. Gândul mă cam înspăimânta.

S-a întors spre mine și m-a măsurat din ochi.

– Poate că un bărbat ar putea să-și construiască o cabană de vânătoare, undeva departe de foc.

Mi-a sărit inima din piept.

– Da, sigur că da.

– Du-te să vorbești cu Glenn, a spus Don. S-ar putea să te ajute el. Poți lua bicicleta.

Glenn Stout era biologul care se ocupa de pește și de vânat, responsabil în regiune cu tot ceea ce privea folosința domeniilor statului. Îi trimisesem e-mailuri în timpul cercetării și îmi fusese întotdeauna de ajutor. Am încălecat pe bicicleta cea veche cu inima plină de speranță și am luat-o pe drumul de pământ către căbănuța de lemn care îi servea drept birou.

Glenn era un bărbat înalt și voinic, cu o mustață mare pe oală și cu un chip care și-ar fi găsit cu ușurință locul într-o gravură sepia, pe post de miner cu pă-

lărie ca în Vestul Sălbatic. Mi-a strâns mâna, mi-a oferit modest un scaun de plastic și pe urmă s-a așezat în spatele biroului său dezordonat.

– Măi să fie, cred că ești chiar tipul care-mi trimitea e-mailuri din când în când... Și acum, iată-te aici.

Am încuviințat.

– Viața se mișcă repede uneori, nu-i așa?

Privirea mi-a căzut pe un șir de hărți întinse pe peretele din spatele lui.

– Ce zonă din Interiorul Alaskăi reprezintă hărțile?

– Douăzeci și unu, D.

– Ce nume romantic! Ești reprezentantul statului pentru această regiune?

El a încuviințat.

– Cât de întinsă este?

S-a gândit puțin.

– În jur de douăzeci și nouă de milioane de acri.

M-am uitat la el mut de uimire, apoi mi-am dres vocea și am intrat în subiect.

– Don și Charlie se gândeau să îmi petrec iarna în cabana lui Don din pădure, dar acum a ars. Și cred că mi-ar plăcea să îmi construiesc singur o cabană. Știi vreun loc unde aș putea să o fac?

A ridicat din umeri.

– Nu ești rezident aici și programul de înființare de așezări s-a terminat, așa că nu sunt sigur.

M-am simțit fără speranță și tâmpit. Discuția noastră s-a târât mai departe, Glenn răspunzându-mi răbdător la întrebări. La despărțire ne-am strâns mâinile, iar el mi-a urat succes, spunându-mi că se va gândi la ce-ar putea fi făcut.

M-am întors încet la curtea lui Don și l-am găsit stând de vorbă cu Charlie.

– Hai în casă, mi-a spus Don. Avem o idee pentru problema ta.

Am salutat-o înăuntru pe Carol, nevasta lui Don, care mi-a răspuns rezervat, apoi m-am așezat la masă lângă Charlie și Don, care deja studiau niște hărți. Don trasa o linie cu degetul de-a lungul unei bucle mari a Yukonului, calculând în același timp cam câte mile ar fi avut traseul acela. Ochii mei urmăreau flămânzi degetul care aluneca pe lângă dunga albastră, trecând peste gura de vărsare a unui râu, peste un munte și făcând mai multe volute senzuale înainte de a se opri.

– Cred că s-ar putea construi o cabană aici.

Don s-a uitat la mine.

Am rămas nemișcat, abia îndrăznind să respir.

Degetul lui a alunecat încet dinspre albastru spre verde.

– Este numai pădure la poalele muntelui, probabil că o cabană ar putea fi făcută pe malul acestui lac.

Am lăsat să îmi iasă aerul din plămâni, încercând să nu-mi fac prea multe speranțe.

– Cât de departe este?

– Cam trei ore cu barca.

Ochii lui Don nu s-au dezlipit de pe hartă.

– Ar trebui să îți tai drum de pe malul fluviului până acolo, ca să îți poți transporta proviziile, să cureți locul și să poți construi pe el. Până când vine iarna ar trebui să ai o potecă bine curățată până la Yukon, altfel rămâi complet izolat. Deocamdată poți folosi fluviul.

M-am așezat, simțind că mi se taie genunchii de emoție și de speranță.

– Și pe urmă?

Don i-a aruncat lui Charlie o privire plină de nemulțumire și de amuzament totodată.

– Pe urmă dobori copaci, tai bușteni, îi cureți și construiești o cabană înainte ca iarnă să oprească orice fel de activitate.

Am rămas tăcut, ca și cum enormitatea sarcinii pe care mi-o asumasem cu atâta îndrăzneală m-ar fi copleșit. Pe urmă, m-a izbit un gând.

– Trebuie să cer permisiunea cuiva?

– Păi...

Don s-a gândit un moment.

– Cred că ar trebui să-i spui lui Glenn, dar sper să fie în regulă.

A tăcut o vreme.

– Timpul nu prea este de partea ta. Și presimt că habar n-ai să construiești o cabană. Am dreptate?

Am încuviințat. În încăpere s-a lăsat liniștea, pe urmă am auzit-o pe Carol tușind în spatele meu.

– Asta-i o nebunie, i-a spus Charlie lui Don. Se duce să se omoare.

Don stătea jos, uitându-se la hartă și mi-am dat seama că se lupta cu gânduri contradictorii. S-a uitat în sus la mine, părând să mă măsoare cu ochii lui inteligenți. Pe urmă s-a uitat din nou la Charlie.

– Coborâm mâine pe fluviu să vedem dacă sunt copaci buni de construcție prin partea aceea.

Charlie a încuviințat încetișor, pe urmă m-a privit cu o neîncredere abia disimulată.

Don a împăturit harta și mi-a spus sec:

– Ai foarte puțin timp. Înghețul nu-i departe. Nu poți să știi niciodată cât te îngăduie mama-natură. Aș zice că-ți rămân două luni.

– Sunt sigur că pot să o fac, nu am de ales. Am renunțat la tot acasă, iar familia și viitorul meu depind de asta.

– Să știi, a spus Don, că asta poate fi un lucru important. Uneori, în pădure chiar e nevoie să nu ai de ales.

S-a oprit și am rămas o vreme în tăcere.

– Întâi și întâi trebuie să tai poteca. Îți vom împrumuta unelte și o barcă, dar tu plătești benzina.

Rămăsesem fără cuvinte. Mă simțeam nemaipomenit de recunoscător sorții că mă condusese către oamenii aceștia grozavi, pentru că fără ei aș fi avut puține șanse să mă descurc. M-am ridicat în picioare, amețit de ușurare. Aveam cale lungă de străbătut, dar cel puțin mi se deschidea un drum înainte.

– Don, îți mulțumesc, nici nu știi cât de recunoscător...

– Hei, nu-mi mulțumi încă. A ridicat o mână. Încă nici nu știm cum e pe acolo. Să sperăm că locul este bun și că vei reuși să o faci la timp, pentru că aici se face foarte frig.

– Acum câțiva ani, a spus Charlie, s-a ajuns la –60°C, înainte să înceapă vântul.

Don dădu din cap.

– Aici nu poți învinge iarna – niciodată – și nici nu trebuie să încerci. Trebuie numai să te rogi și să muncești din greu și cu rost.

Continua să se uite fix la mine.

– Știi că-i plin de urși în păduri, da?

Am încuviințat.

– Sunt chiar atât de periculoși?

– Uneori da, alteori nu. Sunt imprevizibili și trebuie să fii pregătit să te aperi. Ai nevoie de o armă de apărare și de una cu care să vânezi.

– Ce propui?

A ridicat din umeri.

– Trebuie să așteptăm să vedem ce-i acolo, dar pot să-ți spun de pe acum că vei deveni nedespărțit de pușca de calibrul .22, mai ales pentru pui.

– Pui?

A râs.

– Cum le spuneți voi, englezii...? Gâște. Gâște de brad, pentru că le găsești în vârful copacilor. Și gâște de salcie, pentru că le găsești pe bancurile de nisip și își pierd vremea prin sălcii și mesteceni. Noi le spunem păsări, sunt gustoase și țin bine de foame.

– Pot să vânez așa ceva ca să le mănânc?

– Cum să nu, a chicotit el. Să fii aici sănătos și gata de drum, mâine dimineață.

Pe când mă întorceam la magazia mea cea verde, mi-am dat seama că ideea mea de a mă aventura singur și fără ajutor în sălbăticie, pusă la cale în siguranța Marii Britanii, fusese cât se poate de nesăbuită. În miezul iernii aveam să fiu pe cont propriu vreme îndelungată, așa că trebuia să încerc să învăț cât puteam de mult de la acești oameni, să culeg orice fărâmă de cunoștințe de la ei, cât mai aveam timp.

Dimineața zilei următoare s-a arătat strălucitoare și senină, ca și cum zeii locului s-ar fi hotărât să îi ofere băiatului cel nou un început ușor. L-am găsit pe Don afară lângă cabană, uitându-se la cer.

– Va fi o zi numai bună pentru dat o raită. Mi-a arătat plaja. Barca-i acolo – hai să coborâm și să-l așteptăm pe Charlie.

Ne-am întors și am luat-o printr-un crâng de mesteceni către plajă. Don s-a oprit să-și strângă centura, unde avea un revolver calibrul .44 în toc și cartușe suplimentare în lăcașe de piele.

– Seamănă cu un tun, am spus eu.

A bătut ușurel arma cu palma.

– E destul de nefolositor dacă mă urmărește vreun urs. Mai nimic nu te ajută într-un astfel de caz. Ăștia se mișcă precum pisicile.

– Nostim, am spus eu sarcastic.

Don chicoti.

– Nu-mi vine să cred că urmează să cobor pe fluviu împreună cu un tip care spune „nostim".

– Iar mie nu-mi vine să cred că un pistol de .44 poate fi nefolositor.

– E mai bun decât un băț.

Am râs amândoi și am simțit începutul timid al unei prietenii.

Charlie a sosit și el, salutându-ne scurt din cap. El și cu Don s-au urcat într-o barcă solidă de aluminiu, pe care am împins-o eu pe nisip înainte să sar în ea. Charlie a condus-o în mijlocul apei, pe urmă a pornit motorul.

În timp ce alunecam pe apele maronii, au început să iasă la iveală pericolele Yukonului. Fluviul era înțesat de bancuri de nisip, iar Charlie conducea cu măiestrie barca printre ele, având grijă să aleagă un traseu care să nu ne facă să eșuăm. Nările mele au simțit repede miros puternic de foc și m-am uitat în sus ca să descopăr un peisaj carbonizat și fără copaci. Trebuia de asemenea să fim atenți la „rupturi" – resturi de copaci dislocați de torente care rămân înfipți pe

fundul apei. Curentul puternic le ține vârfurile la suprafață, unde rămân în unghi ascuțit, gata să se înfigă în fundul bărcii și să o spargă, ținând-o acolo până se umple de apă și se scufundă.

După ce am șerpuit printre câteva insule mari, am intrat pe un canal lateral care ducea spre sud. Era atât de mare contrastul între Yukon și acest canal, încât m-am simțit ca și cum am fi părăsit oceanul și am fi intrat pe un râu. Cu toate acestea, chiar și canalul – lat cât Tamisa în centrul Londrei – era periculos. Eram împinși dintr-un mal în celălalt, urmând pe cât posibil cursul curentului principal. Dar acum cel puțin vedeam copaci neatinși de foc, iar zonele mai înalte erau îmbrăcate în brazi argintii. Mai aproape de apă, șiruri de sălcii formau o perdea deasă și tremurătoare de verdeață.

Canalul ne ducea, sinuos, tot mai adânc în sălbăticie. Din când în când treceam pe lângă gura de vărsare a unui pârâu, iar Don întindea gâtul să se uite în susul lui. Uneori arăta cu degetul și eu puteam vedea un elan imens stând până la genunchi în noroiul cenușiu, sau o femelă cu vițel mișcându-se agale printre copaci. Stăteam, absorbind totul.

La opt mile după ce ieșisem de pe Yukon, canalul s-a îngustat. În față se vedea un munte rotund, cu coastele acoperite pe porțiuni întinse de brazi argintii.

– Ăsta-i Pilot Mountain, a strigat Don.

Mi-a arătat o gură largă de vărsare pe malul sudic al canalului.

– Iar ăsta-i Bishop Creek. O să-ți folosească la pescuit și nu-i rău nici ca sursă de apă.

La gura râului se amestecau două culori – apa lui curată și limpede întâlnea apa mocirloasă a Yukonului. Canalul cotea după Pilot Mountain și am trecut pe lângă un banc mare de nisip și o plajă. În față, canalul părea să aibă un curs mai drept, cu malul dinspre sud abrupt și o fâșie de nisip împădurită spre nord.

Don a arătat spre malul sudic, iar Charlie a cotit, conducând barca spre un platou de nisip negru. Don a coborât din barcă și a legat-o de un copac. Motorul s-a oprit și s-a făcut liniște. Charlie și-a scos haina de vânt și s-a aplecat să ia și să-și pună în spate o pușcă de mare calibru. Eu am cotrobăit prin bagaj, mi-am pus rucsacul în spate și m-am întors să mă uit la malul abrupt. Don și Charlie dispăruseră.

Ticăloșilor! m-am gândit, presupunând că mă puneau la încercare. Le-am urmărit pașii pe nisipul mâlos până când am ajuns la taluzul malului. Îmi venea cam pe la brâu și deasupra se întindea un tufăriș des, peste care se înălțau plopi. Nu-mi dădeam seama unde se duseseră. Pe urmă am observat o panglică roșie de marcaj atârnând de o creangă de arin. M-am urcat pe malul înierbat și am

luat-o prin lăstărișul des, făcându-mi loc printre tufișuri de măceș și crengi țepoase de zmeur. Nu puteam vedea la mai mult de un metru și jumătate în orice direcție. Dar în față am zărit altă panglică roșie și așa, ca un copil care urmează poteca însemnată care îl conduce la bomboane, am înaintat în pădure.

Aerul era încărcat de miros de scoarță de copac, de putregai și de verdeață. Am continuat să îmi deschid drum printre tufișuri, sălcii și arini, mergând pe urma panglicilor. Deodată am auzit un zgomot ca de tăietură, urmat de o căzătură. Mi-am încordat privirea și l-am văzut pe Don printre copaci, croindu-și drum cu îndemânare prin zidul vegetal cu o unealtă ce părea folositoare. Mi-am făcut loc și am ajuns lângă el.

– Charlie a luat-o înainte, a spus el. Am găsit o potecă de vânat care ne va duce până la lac.

A rămas nemișcat câteva clipe.

– Îmi plac pădurile astea.

Pe urmă a continuat să taie.

– Ai face bine să înveți cât mai repede să folosești cum trebuie chestia asta – se numește Sandvik. Când ai să-ți croiești poteca, vei avea nevoie de una.

A retezat dintr-o singură lovitură o creangă de grosimea unui braț de bărbat, pe urmă mi-a dat mie unealta.

– Acum încearcă tu.

Am țintit și am lovit cu forță altă creangă, numai ca să aud lama zăngănind și sărind din mâner și să văd creanga tremurând. M-am lăsat în genunchi și am început să caut pe jos. L-am auzit pe Don râzând.

– Guy, te așteaptă vremuri grele.

M-am ridicat ținând în mână lama pe care o recuperasem și l-am întrebat oarecum iritat:

– Știi mulți începători care să facă totul cum trebuie?

Am bâjbâit în jur, încercând să prind la loc lama în mâner, dar înainte să apuc, au fixat-o repede două mâini bătrâne.

– Uite așa se face – mai întâi fixezi unghiul și pe urmă apeși, și o faci jos, ca să nu rămână o suliță la nivelul ochilor.

Mi-a dat unealta și am încercat din nou. Spre surpriza mea, am reușit din prima. M-am uitat mândru în sus, așteptând aprobare, dar pe fața lui Don nu se citea decât un vag amuzament.

Peste câteva minute eram pe drum, urmând în adâncul pădurii cărarea îngustă, cu tufișurile ajungându-ne până la umeri. Poteca șerpuia printre trunchiurile gri și maiestuoase ale unui șir lung de plopi, iar deasupra vedeam frunzele

strălucind, proiectate pe cerul albastru. Copacii umpleau aerul cu parfum puternic de rășină.

După câteva sute de metri cărarea cotea spre sud, devenind tot mai abruptă. Pe măsură ce urcam, vegetația se schimba și curând ne-am trezit croindu-ne drum printr-un desiș de arini, sălcii și toate felurile cunoscute de mesteceni. Tufărișul de jos, mai ales măceși și merișori, devenise mai des.

– În țara asta, căldura crește odată cu altitudinea, mi-a explicat Don. Aerul rece curge de-a lungul fluviului, așa că pe măsură ce te îndepărtezi de albia lui, găsești mai multă vegetație.

M-am uitat la desișul impenetrabil de vegetație și m-a străbătut un fior de frică.

– Sunt și urși pe aici, nu-i așa?

– Sigur că sunt, mi-a răspuns Don, și știu că suntem aici, toate animalele știu. Te văd cu mult înainte să le vezi tu – asta *dacă* apuci să le vezi.

M-am uitat în jur, gândindu-mă cât de ciudat ar fi fost să mă mănânce un urs.

– Nu-i o perspectivă prea grozavă, nu?

Don a râs.

– Nu, fiarele sunt în avantaj, și nu se grăbesc. Dar nu-i cazul să te îngrijorezi prea tare. Dacă e să te vâneze un urs, oricum n-ai nici o șansă, așa că relaxează-te.

Am continuat să mergem în tăcere până când am observat o balegă mare înnegrită, plină de fructe roșii de pădure.

– Ce este asta, Don?

Nu s-a întors să se uite – era limpede că o observase deja.

– Urs.

– Cât de veche?

– De ieri.

Am înghițit în sec și nu am zis nimic.

De-acum mergeam deja de vreo douăzeci de minute și cărarea ne dusese la înălțime, la o nouă schimbare de vegetație și de teren. Aerul din jurul nostru avea parfumul adânc și complex al bradului argintiu.

Don s-a oprit și mi-a arătat un copac perfect echilibrat.

– Uite un brad frumos. Vezi ce trunchi drept are? De aici ai să iei lemnul ca să-ți construiești cabana.

S-a uitat în jur.

– Mda, avem aici lemn bun de construcție și de foc.

Mi-a arătat un copac mort care fusese albit de soare și era perfect uscat.

– Bradul care se usucă în picioare arde mai bine decât orice alt lemn. Dacă-l amesteci cu nişte lemn verde de mesteacăn, salcie sau arin, soba ta o să duduie.

M-am simţit atras de gândul că mă va aştepta acasă o sobă în care să trosnească focul, pe urmă mi-am adus aminte cât de mult mai aveam până să ajung acolo.

– Dar plopii de colo? l-am întrebat. Poţi să-i foloseşti la construcţie?

Don a clătinat din cap, înveselit.

– Păi, de ce crezi că li se mai spune copaci de bumbac? Pentru că-s ca bumbacul, prostule.

– Sigur, corect. Dar se pot folosi la *ceva*?

– Poţi să foloseşti trunchiuri tinere ca să prinzi castori – la asta-i cel mai bun copacul.

– Castori! am exclamat, venindu-mi în minte Davy Crockett.

– Mda. Sunt şi ei gustoşi şi săţioşi.

Ieşisem acum dintre brazi şi trecusem din nou într-o pădurice de arini, mesteceni şi sălcii. Am intrat apoi într-o zonă deschisă mai joasă, acoperită cu iarbă groasă albă şi pâlcuri izolate de sălcii. Se întindea spre vest cât vedeam cu ochii, mărginită pe fiecare parte de pădure.

– Un lac de iarbă, a spus Don. Pe vremuri aici era apă, acum creşte iarbă.

Mi-a arătat pe jos nişte urme adânci.

– Elan, mascul, cinci sute de kilograme sau mai mult.

Am îngenuncheat şi am atins urma adâncă.

– Uluitor...

Don scociorî cu vârful bocancului în urmă.

– Da, elanii ăştia sunt tare buni de mâncat, dar să ştii că omoară în ţara asta mai mulţi oameni decât urşii – mai ales toamna, când sunt în călduri.

M-am ridicat şi i-am zâmbit strâmb.

– Până la urmă, totul ucide în ţara asta?

– Mă tem că da, mi-a răspuns Don trist. Se moare din greu pe aici. Poţi să îngheţi, să te îneci, să fii mâncat, să te împuşti singur... sunt o mulţime de feluri în care poţi muri în Alaska.

Am traversat ciudatul lac de iarbă, pe urmă am urcat o colină abruptă către altă zonă cu brazi. Acolo ne-am întâlnit cu Charlie, care a ridicat bărbia în semn de salut, apoi s-a întors spre Don.

– Şi ăsta mi se pare lemn bun.

Don şi-a frecat bărbia.

– Da, copacii sunt adăpostiți aici, așa că nu sunt prea strâmbi. Cât de departe este lacul? Ar trebui să fie destul de aproape, nu?

Charlie a încuviințat.

– Cinci minute de mers.

Ne-am croit drum mai departe prin vegetația deasă care acoperea o culme îngustă. Pe urmă, ca niște scufundători care ies afară să respire, am ieșit dintre copaci pe un covor luxuriant de iarbă verde, care cobora spre un lac îngust, lung cam de opt sute de metri. Mersesem vreo patruzeci de minute, dar nu cred să fi străbătut mai mult de trei kilometri și jumătate. Cerul albastru se reflecta în suprafața lucioasă a lacului, la fel ca și copacii înalți de pe culme. Părea misterios și atemporal și nu-mi venea să cred că această lume pierdută avea să devină curând casa mea.

Don mi-a arătat o movilă consistentă de noroi și de crengi, cam la jumătatea luciului de apă.

– Casă de castor, și încă una mare. Trebuie să fie vreo zece rozătoare înăuntru.

M-am uitat la movilă, pe urmă înapoi la pădurea din care ieșisem.

– Așadar, sunteți de părere că aș putea construi cabana aici?

– Da, dar apa sigur nu-i destul de bună. Prea plină de pișat și de rahat de castori și de vidre.

– Oh, mi-am adus un dispozitiv de purificat apa...

– Aha, și cât de multă poate face o dată?

M-am concentrat să îmi aduc aminte ce citisem în instrucțiuni.

– Un litru, cred.

Deloc impresionat, a schimbat subiectul.

– Bun, așadar ai să-ți pui cortul aici cât mai repede și ai să-ți tai potecă spre fluviu. Pe urmă ai să cureți locul și ai să începi construcția. Ți-a mai rămas foarte puțin timp.

M-am uitat la Charlie și mi-am dat seama că nu credea deloc că ageamiul de mine va fi în stare să se descurce.

Don s-a uitat la cer.

– Trebuie să mergem, se face târziu.

Acestea fiind zise, bătrânul pionier s-a întors pe călcâie și a luat-o printre copaci, cu Charlie și cu mine în spatele lui. M-am uitat la pădurile tăcute și din ce în ce mai întunecate, încercând să îmi închipui cum va fi atunci când va trebui să mă descurc singur aici.

Am tras barca pe plaja din fața casei lui Don în penumbra înserării. Charlie

și-a luat rămas-bun de la noi, iar eu m-am îndreptat împreună cu Don spre cabană. I-am spus că eram în continuare hotărât să-mi construiesc cabana, în ciuda obstacolelor care îmi stăteau în cale.

M-a ascultat, pe urmă a zis:

– Vino să iei cina cu mine și cu Carol. Te aștept peste douăzeci de minute.

Am mâncat în seara aceea niște coaste frumoase de elan cu pâine de porumb și cu fasole. Carol era primitoare, dar o simțeam în continuare prudentă. Mi-a relatat tragica poveste a nopții în care și-a pierdut mai mulți membri ai familiei pentru că barca lor s-a răsturnat în fluviu. Atât iarna, cât și vara, Yukonul reprezenta cauza multor morți – fie că îl străbăteai cu barca, cu mașina de zăpadă, cu sania trasă de câini sau pe jos. Am mâncat în tăcere o vreme, pe urmă Don și-a împins scaunul în spate.

– Locul acela o să-ți convină, a spus. Are tot ce-ți trebuie – apă bună, lemn de construcție și de ars și este destul de aproape ca să poți călători pe fluviu atunci când va îngheța. Eu zic să verifici chiar mâine cu Glenn ca să vezi dacă este în ordine și pe urmă du-te acolo cât poți de repede.

M-am întors încet la magazia mea și m-am așezat pe treapta de la intrare, gândindu-mă la multele încercări care mă așteptau. Charlie și Don luau ca sigur faptul că voi putea coborî singur pe Yukon și că voi reuși să găsesc plaja de unde începea cărarea. Se așteptau de asemeni să mă pot apăra singur de urși și de elani, să îmi ridic o tabără, să îmi procur apă și mâncare. Toate acestea reprezentau deja provocări destul de mari pentru cineva care nu făcuse mai mult decât să meargă în camping în țara sa natală. Și totuși, nu erau decât punctul de plecare pentru sarcina adevărată de a-mi construi o cabană – ceva ce necesita cunoștințe tehnice și aptitudini pe care eu nu le aveam.

Am căutat telefonul Inmarsat și am întins echipamentul pe dâmbul care se ridica deasupra fluviului, întorcând antena ca o farfurie până când am auzit un bip slab, semn că prinsesem undele emise de un satelit aflat deasupra Pacificului. Am format numărul socrilor mei, unde locuiau acum Juliet și copiii.

– Alo?

În Scoția era dimineața devreme și vocea lui Juliet suna adormită.

– Julsie, eu sunt.

– Guy!

Am auzit lacrimi de bucurie în vocea ei și mi-am imaginat-o ridicându-se în patul cald. Am stat de vorbă o vreme, pe urmă l-am auzit pe Oscar cerând să vorbească și el cu tata.

– Bună, voinicule.

– Tata?

– Cum merge treaba acolo? Spune-mi ce-ai mai făcut.

Peste țiuiturile și trosniturile datorate interferențelor și curenților statici am reușit să aud mult din ceea ce povestea despre viața pe Insula Mull, despre cum mergea la o grădiniță nouă și își făcea prieteni. Era dureros să îl aud vorbind despre o viață din care eu nu făceam parte, dar am fost ușurat pentru că părea să fie vesel și să se simtă bine.

După o vreme, i-am spus că trebuia să plec.

– Sunt foarte bucuros că-ți merge bine. Mi se pare că ești foarte curajos.

– Tăticule?

Am auzit o notă nouă în vocea lui.

– Da.

– Ce urmează să faci acum?

I-am spus că urmează să-mi fac un ceai și să mă bag în pat. Știam că încearcă să mă mai țină puțin de vorbă. Și mi-am dat seama că îi era dor de mine într-un fel mai profund decât îmi permisesem eu să bănuiesc.

– Ai văzut urși?

– Încă nu, dragule, și sper nici să nu văd.

Încercam să par optimist și vesel.

– Acum poți să mi-o dai la telefon pe mama?

– Da, tati.

Vocea îi suna pierdută și mi-am dat seama că se străduia să țină piept unor emoții prea mari pentru el.

– Te iubesc, Oscar.

– Te iubesc și eu, tăticule.

Juliet a intrat pe fir.

– Salut din nou, Guy.

Vocea îi suna plat și trist.

– Oscar este în regulă?

– Nu prea.

Am auzit suspine undeva în spate.

– S-a dus în camera lui, mai bine m-aș duce după el. Vorbim mai încolo.

Convorbirea s-a întrerupt. Am rămas în întuneric, copleșit de neputință. La vârsta de un an, Luke era prea mic ca să-mi simtă lipsa, dar Oscar suferea cu adevărat, făcând lucrurile și mai grele pentru Juliet. La rândul ei, se confrunta cu sentimente contradictorii – deși mă susținea în proiectul meu, știam că are mult de îndurat și probabil că avea o mulțime de resentimente. În timp ce în-

chideam telefonul, m-am simțit cuprins de tristețe și de singurătate. Pe urmă am auzit pașii lui Don apropiindu-se.

– Hei, ești acolo?

– Da.

Am început să strâng telefonul.

– Am dat un telefon, i-am spus.

– Un bărbat are nevoie de un câine în pădure, să-i țină de urât și să fie atent la urși. Charlie are în curte un câine pe care îl ține în lanț. De ce nu-l iei cu tine?

Mi-am amintit de câinele gălăgios pe care-l întâlnisem în vizitele mele acasă la Charlie. Nu eram mare amator de câini – întotdeauna am preferat pisicile – dar nu puteam pune la îndoială logica lui Don.

– Păi... m–am uitat în sus la Don și am încuviințat. Crezi că Charlie ar avea ceva împotrivă?

Don a clătinat din cap. Se gândea deja la alte lucruri.

– Și o să ai nevoie de două tipuri de arme acolo. Una ca să faci rost de mâncare și alta ca să nu ajungi tu mâncare. Știi să tragi?

– Am tras cu pușca.

– Asta-i bine, a încuviințat Don. Înainte să pleci, ne vom gândi ce să iei pentru protecție.

S-a întors să plece.

– Don?

– Da?

S-a întors din nou spre mine.

– Tu crezi... am ezitat, simțindu-mă vulnerabil. Tu crezi că pot să reușesc?

– Păi, dacă nu poți, ar fi mai bine să îți dai seama acum, decât mai târziu.

S-a oprit, ca și cum ar fi intenționat să spună mai mult, dar se răzgândise.

– Noapte bună.

Și a dispărut în întuneric.

M-am cuibărit în pătuțul meu de lemn și am rămas cu ochii deschiși, amintindu-mi hohotele de plâns ale fiului meu cel mare. Incapabil să adorm, am sunat-o din nou pe Juliet.

Copiii se jucau afară, iar ea putea vorbi.

– Da, acum e bine. Pur și simplu îi este dor de tine, ca și mie.

– Știu – mă simt atât de neputincios aici.

Am auzit-o oftând.

– *Ești* neputincios, Guy. Asta-i partea tristă acum.

Între noi s-a lăsat o liniște de douăsprezece mii de kilometri.

– Julsie, mâine cobor pe fluviu. Singur.

Altă pauză.

– Guy, te rog, te rog să fii atent! Te iubim mult și avem nevoie de tine, să te întorci acasă.

Îngrijorarea i se ghicea în voce.

– Voi avea, nu-ți face griji.

3

A doua zi dis-de-dimineață mi-am aranjat hărțile, busola, sistemul GPS și telefonul prin satelit într-o cutie metalică incasabilă de muniții, mi-am umplut rucsacul cu haine și echipament de camping și am încărcat materialele medicale într-o altă cutie mare. Am adunat afară obiectele voluminoase: generatorul electric cu benzină, care îmi trebuia ca să încarc laptopul și telefonul, un container mare de apă și soba, cam mare, dar esențială atât pentru gătit, cât și pentru încălzit. Am găsit o roabă, am încărcat-o cu cât de mult echipament am putut și am făcut două drumuri până jos pe plajă. La sfârșitul celui de-al doilea, l-am găsit pe Don lângă barca lui Charlie. Mi-a arătat o drujbă de lângă el.

– Te descurci cu o drujbă?

– Am folosit așa ceva ocazional, acasă, pentru lemne de foc.

Don a ridicat drujba și a pus-o în barcă.

– Dar bănuiesc că nu ai tăiat copaci, nu ai fasonat bușteni și nu ți-ai croit poteci.

– Din păcate, nu.

– Atunci ai al naibii de multă grijă în tot ce faci.

S-a uitat la mine foarte serios.

– Ferăstraiele astea se dau peste cap și-ți sar în față, dacă nu ești atent. Nu lăsa niciodată partea asta să atingă ceea ce tai.

A ridicat ferăstrăul și mi-a indicat vârful lui.

– Asta-i zona care le aruncă înapoi.

– Bine. OK. Voi avea grijă.

– Trebuie să lucrezi încet. Nu te grăbi. Ai răbdare în tot ce faci și gândește-te ce se poate întâmpla la fiecare acțiune. Gândește-te întotdeauna de două ori și dacă nu ești sigur, nu o face. Vei fi singur acolo și nu va ști nimeni dacă dai de necaz.

Am dat din cap recunoscător, uluit de seriozitatea discuției.

– Nu uita nici o clipă cât de periculos poate fi acest loc. Respectă-l și fii conștient că nu-l vei putea învinge niciodată, dar poate vei învăța să te folosești de el. Iar când lucrurile încep să meargă bine, fii încă și mai atent, pentru că accidentele se întâmplă tocmai când nu-ți mai faci griji.

– Înțeleg.

Don mi-a arătat un loc pe mal unde soarele dimineții începuse să se reflecte întunecat pe țevile unor arme.

– Charlie le-a lăsat pentru tine. Poți să alegi ce dorești.

– Hei, Don, nu mă simt în largul meu să iau pur și simplu toate aceste lucruri. N-aș putea să le cumpăr...

A ridicat mâna și m-a oprit.

– Aceasta este o pușcă cu repetiție. Are opt cartușe într-o magazie exterioară.

Mi-a întins pușca mai grea.

– Dacă o încarci cu gloanțe pentru cerb sau urs, poți să țintești cu precizie până la vreo cincizeci de metri. În cazul ursului, cel mai important lucru este să-l oprești, și ai nevoie deseori de mai multe împușcături. Bun, să vedem cum te descurci. Trage un foc în ciotul ăla.

Am ridicat pușca, am armat-o neîndemânatic și am tras un glonț. Am făcut ditamai gaura într-un ciot de copac pe jumătate îngropat.

– Încă o dată – armează și trage o serie.

Am tras o serie de trei și imediat plaja neagră s-a umplut de așchii de lemn și de fum.

Don a dat satisfăcut din cap.

– Poți să iei și niște arme mai ușoare pentru rațe.

Înainte să-mi ia pușca, m-a sfătuit:

– Trebuie să ai grijă să nu fie glonț pe țeavă: la nevoie, armezi și tragi. Este mai rapid așa decât să-i pui piedica și mai sigur. Așadar, când termini, scoți ce ai pe țeavă. OK?

– Da, am spus, încercând să par mai încrezător decât mă simțeam.

Mi-a arătat pe urmă o pușcă foarte scurtă.

– Asta e o pușcă mai ușoară, calibrul 45/70, care trage patru gloanțe. Nu are lunetă, numai cătare, așa că poți să tragi și foarte aproape. Trage precis și la o sută de metri, și la un metru jumătate sau chiar mai puțin. Nu are o bătaie prea mare pentru o pușcă, dar aici vorbim despre apărare, nu despre vânătoare.

Mi-a dat mie pușca micuță și mi-a arătat o foaie de hârtie cu un punct negru în centru pe care deja o prinsese de un copac aflat cam la o sută de metri.

– Culcă-te la pământ și trage cu ea.

Am armat, m-am întins pe jos și am țintit. Reculul a fost uriaș și pușca a bubuit în timp ce glonțul a spulberat nisipul în spatele foii de hârtie neatinse.

– Ai ratat ținta cam cu un kilometru și jumătate! Ai tresărit. Armează din nou. Aliniază toate cătările și țintește în centru. Respiră încet și nu ține tot degetul pe trăgaci – numai vârful degetului să îl atingă ușurel.

Am făcut așa cum mi-a spus.

– Când ești gata, fixează bine patul puștii în umăr, expiră încet și când degetul începe să apese pe trăgaci nu te gândi la nimic altceva. Nu aștepta împușcătura, trebuie să te surprindă atunci când vine.

Am tras de patru ori și când ne-am dus la țintă am fost fericit să văd că nimerisem de două ori în punctul negru.

Don nu a comentat în nici un fel, a spus numai:

– Acum ar trebui să pleci. Ține pușca asta în spate când ajungi acolo.

– Mulțumesc, Don. Îți sunt recunoscător.

Mi-am așezat lucrurile în barcă, împreună cu numeroase pungi etanșe și cutii pline de provizii. Am pus înăuntru cortul, un maldăr greu de pânză albă care avea să îmi devină casă până când construiam cabana. Iar la sfârșit am încărcat soba.

Don dispăruse în timp ce încărcam și s-a întors cu câinele, care lătra și sărea pe lângă el.

– Uite-l.

Parcă mi s-au înecat corăbiile. Câinele avea blană lungă și nu părea deloc potrivit pentru pădure. Alerga neobosit în sus și în jos pe plajă, cu blana fluturând.

– Cum îl cheamă?

Don părea să-mi împărtășească incertitudinile.

– Păi, cred că pe adulmecătorul ăsta de nădragi îl cheamă Fuzzy.

– Ce rasă este?

– Jumătate pudel, jumătate golden retriever.

Ca și cum s-ar fi prins despre ce vorbim, mingea aurie plină de energie s-a oprit și a început să latre ascuțit.

– Sună a pudel, am murmurat. Mai bine plecăm, de-acum. Fuzzy!

A alergat spre mine, s-a ridicat pe labele din spate, pe urmă s-a sprijinit cu cele din față pe cămașa mea, cu limba atârnând și cu o expresie de adorație pe față.

Am bătut ușurel marginea bărcii cu palma și i-am comandat:

– Sus, Fuzzy.

S-a lăsat jos pe toate cele patru labe și s-a uitat la mine.

– Sus! am repetat, lovind barca mai puternic.

S-a învârtit în cerc, scheunând.

– Treci în barcă! am strigat.

A tresărit și s-a lăsat pe burtă, nedorind sau neînstare să execute ce îi ceream. Exasperat, m-am aplecat, l-am luat în brațe și l-am pus în barcă. I-am făcut cu mâna lui Don, am împins barca în apă și m-am cățărat înăuntru. În timp ce eu făceam asta, Fuzzy sărea din nou afară.

– Fuzzy! Nu! Aici!

Câinele a înotat înapoi până la plaja neagră, unde Don stătea și râdea. Înjurând încetișor, am apucat o vâslă și am împins barca înapoi pe nisip, pe urmă am sărit afară și am apucat câinele. L-am urcat din nou în barcă și de această dată l-am legat, ca să nu mai sară. A început să țopăie și să latre, trăgând de sfoară.

– Taci din gură, pacoste ce ești, am mormăit.

Motorul exterior a prins repede viață. Am apucat cârma și am întors botul bărcii spre curentul principal. În timp ce o luam rapid în aval, m-am întors și l-am văzut pe Don stând pe plajă. Deasupra lui, pe dâmbul înalt din spatele casei, am văzut-o pe Carol făcându-mi cu mâna. M-am simțit copleșit de bunătatea pe care mi-o arătau și profund recunoscător sorții că mă condusese spre o familie care știa atât de multe lucruri despre taiga.

M-am întors să mă uit la fluviu, pe urmă am scos o hartă din buzunarul de la piept, ca să pot urmări unde mă aflam. Foarte curând, sătucul a rămas în urma mea. Fuzzy se uita cu jind spre malul care se îndepărta. Din când în când, îmi arunca o privire, parcă indignat de faptul că îl răpisem.

Ei bine, asta-i treaba, m-am gândit, morocănos. Sunt pe cont propriu.

Am ieșit din curentul principal și am îndreptat barca spre îndepărtatul mal sudic. Apa devenea mai agitată și mai puțin adâncă, valuri ascuțite se îndreptau spre noi din toate direcțiile, lovind puternic și stropindu-ne. Fuzzy părea încă și mai nefericit, se strânsese ghem și din când în când se scutura teatral. Ochii lui căprui mă priveau acum plini de reproș.

– Of, amice, nu începe jocul de-a vinovăția cu mine, am murmurat, iar el s-a întors cu o figură jignită.

Continuam să coborâm pe fluviu, iar eu mă uitam atent după bancuri de nisip și după rupturi. Am trecut pe lângă Four Mile Point, numit așa pentru că era un reper la patru mile în aval de Galena. Am cotit după el și m-am uitat în față la albia largă, văzând patru trasee posibile. M-am străduit să îmi aduc aminte pe care dintre ele o luase Charlie, uitându-mă la mal, la hartă și înapoi, încercând să găsesc un reper. Fuzzy a scos un schelălăit neliniștit și pe urmă s-a lipit

și mai tare de fundul bărcii. Se vedea clar că nu are deloc încredere în calitățile mele de barcagiu și nu puteam să-l condamn.

În cele din urmă m-am hotărât pe unde să o iau și am îndreptat barca spre un canal adânc și îngust care trecea prin sudul unei insule acoperite cu stufăriș. Am accelerat printre bancuri de nisip, vârtejuri și rupturi periculoase și am intrat în curent cum intră degetele profetului în barbă. Am văzut în cele din urmă în față Pilot Mountain și am avut în sfârșit un reper spre care să mă îndrept.

Curentul intra vijelios prin gura îngustă a canalului de după Pilot Mountain, purtând cu el ambarcațiunea ca pe o jucărie de plastic. În ciuda forței apei, mă simțeam mai bine să mă aflu pe un canal mai îngust. Dar mai aveam, totuși, opt mile de străbătut, și pe măsură ce înaintam în ținutul sălbatic, canalul făcea mai multe meandre și volute. Mirosul vegetației încinse plutea în aer și, cu excepția curentului vijelios, totul era nemișcat și tăcut. Am ocolit din nou o insulă acoperită cu sălcii și când am reintrat în curentul principal, un stol mare de rațe s-a ridicat de pe un banc de nisip. Pufosul a sărit imediat, lătrând, în timp ce ele zburau peste apă, înălțându-se și pe urmă coborând la gura unui pârâu.

Am trecut curând de gura lui Bishop Creek și am intrat în zona de umbră răcoroasă de sub munte. Apa a devenit mai vijelioasă în locurile unde vântul se năpustea la vale de pe coastele muntelui, pe urmă s-a mai liniștit după ce am făcut cotul mare pe după fâșia de nisip. Un vultur pleșuv stătea pe un plop desfrunzit, uitându-se în jos la noi cu un dispreț trufaș. Pe urmă am văzut porțiunea dreaptă și îngustă unde mă oprisem cu Don și cu Charlie.

– Până aici, totu-i bine, am murmurat, răsuflând ușurat.

O mișcare mi-a atras atenția. În umbra sălciilor care creșteau la marginea fâșiei de nisip, am văzut un lup alb mare stând și uitându-se la mine, în timp ce altul zăcea întins alături, veghind. Fuzzy îi văzuse și el și a scos un mârâit lung, amenințător. Inima îmi bătea tare de emoție. Lupii sunt niște viețăți extraordinar de prudente și era surprinzător că nu dispăruseră cu mult înainte ca barca mea zgomotoasă să se îndrepte spre țărm. În starea de tensiune în care mă aflam, orice lucru părea îmbibat de semnificații, și mă întrebam dacă vederea lor – în prima mea zi petrecută de unul singur în sălbăticie – nu putea fi interpretată ca un semn. Poate că îmi urau bun venit și îmi spuneau că voi trăi în siguranță printre celelalte sălbăticiuni ale pădurii, sau poate, mai rău, mă preveneau că mă așteaptă pericole.

Am îndreptat barca spre plaja neagră și am coborât pe nisip. Am tras și barca pe plajă, cu oarecare dificultate. Aerul era încins și umed și am fost repede înconjurat de un nor de muște negre. Barca era plină de echipament și m-am

gândit cu groază câte ore îmi trebuiau să-l car pe tot pe cărarea dinaintea mea. Fuzzy rămăsese în barcă și mă privea urât. L-am dezlegat și a coborât reticent pe plajă. L-am legat de un copac, speriat că ar putea să fugă de lângă mine, apoi am început să descarc.

Abia când m-am aplecat să-mi ridic rucsacul în spate am văzut urmele de urs în nisip. Erau proaspete – și uriașe! Pentru prima oară am dat piept cu gândul că sosisem într-un loc unde puteam ușor să fiu copleșit de animale și mâncat. Am rămas uitându-mă, ezitând să părăsesc relativa siguranță a plajei, dar conștient că se apropie întunericul.

– Dă-i înainte, Guy, mi-am spus, și am început să mă cațăr pe malul înalt.

Am aruncat mai întâi rucsacul peste buza taluzului, pe urmă m-am dus din nou la barcă să mai aduc o încărcătură și tot așa, până când barca s-a golit.

După ce am tras barca și mai sus pe plajă, l-am dezlegat pe Fuzzy și m-am cățărat și eu pe malul pe care îmi depozitasem toată avuția. Amintindu-mi sfatul lui Don, cum că prioritatea mea trebuia să fie întotdeauna să îmi ridic tabăra, am sortat lucrurile în două grămezi. Una putea aștepta până mâine să fie transportată, cealaltă era de trebuință imediată. În stiva „acum" intrau cele două puști și un bidon albastru de cinci galoane cu apă de băut. Am trântit alături rucsacul cel mare și o geantă mai mică în care aveam echipamentul de purificat apă, muniție, chibrituri, prelata și sacul de dormit, împreună cu cortul și cu soba, care cântăreau împreună peste douăzeci și cinci de kilograme. În cele din urmă am adăugat cutiile cu mâncare, ferăstrăul și toporul meu de cowboy – un topor multifuncțional cu coadă de lemn de șaizeci de centimetri și lamă de un kilogram. Fuzzy se cățărase și el lângă mine și acum zăcea culcat lângă generator, canistrele cu benzină, uleiul pentru drujbă și numeroasele unelte care alcătuiau grămada „mai târziu".

Am tresărit când m-am uitat în jos la enorma cantitate de lucruri pe care trebuia să le transport până la lac de-a lungul potecii făcute de animale. Cred că, adunând, totul cântărea mai mult de o sută cincizeci de kilograme. Am încărcat soba, geanta cea mică, pușca grea și cutiile cu alimente într-o sanie mică de plastic și le-am legat cu frânghii. Mi-am pus rucsacul mare în spate și pușca mică pe umăr. Mi-am lăsat o mână liberă pentru bidonul de apă de cinci galoane și pe cealaltă ca să trag funia de nailon a saniei grele.

M-am întors și am luat-o greoi spre pădure, croindu-mi drum printre tufișuri țepoase de măceș, care mă zgâriau și îmi sfâșiau pielea. Mâna deja mă ustura de la coarda de nailon a saniei. Sudoarea a început să-mi curgă în stropi mari pe piept, dar am mers înainte. Pe urmă un gând m-a făcut să mă opresc: lăsasem

proviziile de combustibil la marginea pădurii, la îndemâna urşilor. Urşii sunt puternic atraşi de orice produs pe bază de petrol. Dacă un urs dădea peste canistrele mele cu benzină, avea să le distrugă. M-am uitat la ceas. Era mijlocul după-amiezii şi se făcuse deja îngrijorător de târziu ca să mai apuc să îmi ridic tabăra, dar nu aveam încotro: trebuia să îmi depozitez combustibilul în siguranţă.

Am lăsat totul jos, cu excepţia puştii calibrul 45/70, şi am coborât înapoi pe cărare, înjurând copios. Prima lecţie a lui Don deja se verificase: lucrează încet, gândeşte-te la urmările fiecărei acţiuni – vei economisi timp. Fuzzy s-a înviorat, probabil se gândea că ne întoarcem acasă, aşa că alerga înainte. Ajuns înapoi lângă fluviu m-am uitat în jur, căutând un loc unde aş fi putut pune canistrele la adăpost de urşi. Îmi lăsasem frânghia sus pe cărare, cu restul bagajelor urgente, şi m-am blestemat din nou că nu plănuisem lucrurile mai atent. Am ochit un mesteacăn înalt şi subţire şi am imaginat un mod de a urca în el canistrele. Aveam nevoie de ceva cu care să le leg. Ochii mi-au căzut pe un brad alb subţire – o sursă bună de cordaj, după cum citisem. Am scos cuţitul şi am început să sap la baza lui, scoţând câteva lungimi bune de rădăcini. Am legat cu ele mânerele celor două canistre cu benzină, lăsând fiecăreia o coadă lungă, pe urmă am început să trag şi să îndoi mesteacănul. Copacul s-a arcuit şi s-a îndoit. Mestecenii sunt recunoscuţi pentru elasticitatea şi rezistenţa lor în a susţine greutăţi. Înalt cam de şase metri, copacul s-a aplecat destul cât să pot lega de el canistrele, şi am înfăşurat nojiţele din rădăcină de brad în jurul trunchiului său. Pe urmă am eliberat copacul şi m-am dat înapoi, aşteptând să le ridice în aer. Mesteacănul s-a ridicat doar vreo trei metri, apoi s-a oprit.

Înjurând, am aplecat din nou copacul şi am dezlegat una dintre canistre. De data aceasta, mesteacănul s-a înălţat până sus. Am căutat alt copac şi am repetat întreg procesul cu a doua canistră şi cu câteva dintre sticlele de plastic cu ulei pentru motoferăstrău. M-am oprit să îmi admir lucrarea, plin de satisfacţie, pe urmă mi-am adus aminte că am de făcut un drum lung. M-am târât înapoi pe cărare, mi-am încărcat bagajul şi am continuat drumul.

Am ajuns curând într-un loc unde cărarea începea să urce şi mi-am aplecat spinarea ca să trag mai cu forţă. Sania a lovit imediat un dâmb şi s-a răsturnat, iar legăturile mele nepotrivite s-au desfăcut. Am rămas nemişcat, uitându-mă la sania răsturnată şi la încărcătura ei împrăştiată. Fuzzy s-a aşezat imediat lângă sanie şi a căscat ostentativ. Era limpede că mă considera absolut incompetent. Toată ziua, mi se părea, nu făcuse altceva decât să îşi bată joc de eforturile mele, iar căscatul reprezenta ultima picătură. Oboseala şi nemulţumirea mea au răbufnit.

– Aha, te crezi deştept, nu-i aşa? Rahat cu ochi! am spus.

Câinele a sărit în picioare, cu ochii mari, parcă spunând că noul său stăpân putea fi nu doar neajutorat, ci și periculos, și a șters-o într-o parte. Mi-am dat seama că îl foloseam pe post de sac de box ca să-mi descarc tensiunea și am ridicat mâinile.

– OK, iartă-mă.

El s-a uitat la mine cu fereală, pe urmă s-a așezat la loc. Când m-am aplecat să pun lucrurile la loc în sanie, l-am auzit pe câine căscând din nou. Am înlemnit un moment, încercând să îmi reprim enervarea și l-am auzit pe câine căscând iarăși, doar că de această dată mai tare. M-am întors brusc ca să îl prind asupra faptului și el a închis repede gura, uitându-se nevinovat într-o parte. Nu mai exista nici o îndoială: mă provoca intenționat.

– Gata, i-am spus, am terminat. Dă-i drumul!

I-am arătat cărarea. Fuzzy s-a uitat urât la mine; îi puteam citi pe față neîncrederea.

– Da, vorbesc serios. Dă-i drumul.

S-a uitat în lungul cărării înguste, pe urmă înapoi la mine, ca și cum m-ar fi întrebat: „N-ar trebui mai întâi să vorbim despre asta?“ Am clătinat din cap și am continuat să îi arăt cărarea. S-a întors și a pornit încet înainte, oprindu-se din când în când ca să se uite la mine, ca și cum s-ar fi așteptat să mă răzgândesc.

– Bună încercare, am murmurat, în timp ce el se strecura în afara razei mele vizuale.

De data aceasta cărarea mi s-a părut interminabilă, încărcat cum eram cu greutatea din spate și cu sania care nu voia să alunece. Cam la o oră după ce plecasem de lângă fluviu am ajuns la lacul de iarbă; apoi am început urcușul pe coasta abruptă și am trecut prin a doua pădurice de brazi argintii. Când am ajuns în cele din urmă la lac, am pășit ușurat pe iarba care ducea la el și am rămas nemișcat o vreme, uitându-mă în jur. Dar nu aveam timp de pierdut, nu îmi puteam permite să rămân fără adăpost peste noapte. M-am întors la locul împădurit unde urma să îmi ridic cabana, mi-am descărcat bagajul sub un brad și m-am uitat în jur după un loc unde să-mi instalez cortul. Aveam nevoie de doi copaci la distanță de aproximativ cinci metri și jumătate. Am găsit curând un mesteacăn mare și un brad care s-ar fi potrivit. Am curățat locul dintre ei, apoi am ochit un pui de brad cu trunchiul cam de opt centimetri diametru, numai bun de grindă. Am curățat rămurelele de pe trunchi cu muchia toporului, pe urmă l-am tăiat cu ferăstrăul. Am trecut grinda astfel formată prin pânza grea a cortului și am pus-o pe poziție între cei doi copaci.

În timp ce munceam a început să plouă. M-am gândit la Fuzzy și am simțit

o împunsătură de vinovăție. Oare unde era? Ploaia s-a întețit și apa a început să-mi curgă pe după gât, subminându-mi și mai rău moralul. Am tăiat două crăcane de arin și am folosit această improvizație ca să susțin cât de bine am putut marginile bârnei și să o fixez de copaci. Acum aveam nevoie de șase trunchiuri lungi și drepte de mesteacăn pentru cadru. Am găsit ușor copacii potriviți, i-am curățat repede de ramuri și frunze și am fixat câte doi, legați în formă de „A“, la fiecare capăt al cortului, ridicând bârna. Între ele, alte două trunchiuri trebuiau să susțină greutatea cortului. Pânza era acum întinsă și legată bine la capete. Am pus pe urmă ramuri de brad pe jos, ca să fac o pardoseală moale.

Dar tot nu mă puteam odihni – trebuia să-mi instalez soba. Am cărat-o în cort și am lăsat-o sub gaura pentru coș deja decupată în pânză. Am început să asamblez bucățile de burlan și mi-am dat repede seama că nu aveam destule cât să pot ieși cum trebuie prin acoperiș. Singura soluție era să înalț soba. Am tăiat mai multe bucăți de brad și le-am bătut în pământul moale, acoperit cu cetină. Pe urmă am bătut niște bucăți de arin în vârful acestor picioare, improvizând o susținere pe care am plasat soba rotundă. Soba ajunsese acum cam la un metru înălțime și am putut să strecor burlanele afară din cort, pe gaura de coș.

M-am prăbușit pe patul de cetină proaspătă și am rămas fixând cu privirea pânza cortului, simțindu-mă înghețat, ud și epuizat. Nu mai voiam nimic decât să dorm. Dar încă mai aveam destule treburi de făcut, așa că m-am forțat să mă ridic.

Afară ploaia încetase și un soare palid de apus lumina slab locul în care îmi ridicasem tabăra. Am turnat apă din bidonul de cinci galoane într-o cană de tinichea și am băut cu poftă, înainte să îmi îndrept mintea către treburile de seară. Pe măsură ce cădea noaptea se făcea tot mai frig, așa că prima sarcină era să găsesc lemn de ars în sobă. Am doborât un mesteacăn de mărime potrivită și l-am tăiat cu ferăstrăul în bucăți care să încapă în sobă. Pe urmă le-am crăpat cu toporul pe butucul rămas al mesteacănului. Ecoul loviturilor mele se auzea reflectat de păduri și m-am gândit la animalele din jur, încercând să descifreze zgomotele noului lor vecin. După ce am terminat de tăiat lemnele, m-am apucat să pregătesc focul, începând cu câteva bucăți de scoarță, pe urmă cu surcele cât un creion de groase și cu cetină de brad, și terminând cu câteva bucăți frumos mirositoare de mesteacăn verde. Am umplut ceainicul cu apă și l-am pus pe plita sobei. Pe urmă am rostogolit un butuc mare până în fața sobei, pe post de scaun.

Era primul foc în tabăra mea; venise momentul pentru o ceremonie. Am scos un chibrit, pe urmă am închis ochii și am implorat în gând soarta: *Dă-mi putere și noroc. Ajută-mă să scap cu viață din această încercare.* Am aprins scoarța de mesteacăn și m-am uitat cum izbucnesc flăcările. Pe măsură ce ajungea la surce-

le și la lemne, focul căpăta putere. Din lemnul verde ieșea un fum gros. Am închis ușa sobei. Afară se făcuse întuneric, așa că am coborât marginile de pânză care țineau loc de ușă, legându-le cât mai bine. Soba ardea grozav și să-i simt căldura reprezenta o bucurie uriașă. Am aprins lampa cu kerosen și am atârnat-o de grindă. Adăpostit de ploaie și de pădurea întunecată din jur, am simțit că mă încearcă o emoție ancestrală, sentimentul de siguranță pe care ți-l dă focul. Pentru prima oară în ziua aceea, am început să mă relaxez.

Mi-am scos hainele ude și le-am atârnat lângă sobă înainte să mă schimb în altele uscate. Ceainicul începuse să bolborosească și mi-am pregătit prima cană de ceai. Am scos din bagaj o pungă de somon uscat, o cutiuță de sare și am început să mănânc uitându-mă la foc. Când am terminat, am desfăcut sacul greu de dormit și m-am vârât înăuntru. M-am întins pe spate, ascultând cum trosnește lemnul în sobă.

M-am gândit la zilele petrecute la birou și mi-am adus aminte de sentimentul groaznic că viața îmi alunecă printre degete și că mă pierd în lumea aceea teribilă și cenușie de funcționari. Mi-am imaginat ce aș fi făcut în acest moment, dacă nu aș fi plecat: poate că aș fi fost în mașină, pe drum spre serviciu, sau poate că aș fi stat la computer ori aș fi discutat proiecte de marketing și planuri de vânzări. În loc de asta, iată că eram în sălbăticia Alaskăi. Am stat nemișcat, bucuros că evadasem, îndoit numai de tristețea de a fi departe de familia mea. Am devenit conștient de un sunet slab, purtat de vânt. Ridicându-mă în coate, m-am încordat să aud zgomotul din nou. Vreme de câteva minute nu s-a mai auzit nimic și tocmai eram pe punctul să-mi mai torn o cană de ceai când l-am auzit din nou: era urletul singuratic, greu de uitat, al unui lup de pădure. Mi s-a făcut pielea de găină și m-am simțit dintr-odată foarte mic și slab. Lupul se auzea aproape, dar deja învățasem că sunetele se aud la distanțe mari în acest imperiu al liniștii. M-am ridicat în picioare, am apucat pușca și am ieșit din cort. Și iată-l din nou: încă un urlet lung, ascuțit, care se ridica la sfârșit, ca și cum ar fi pus o întrebare.

M-am uitat în sus la cer și am văzut câteva stele palide și câțiva nori alături de o lună nouă. M-am gândit la Fuzzy, singur și vulnerabil în pădure și m-am blestemat pentru cât de urât mă purtasem cu el.

– Fuzzy! am strigat.

Ecoul vocii mele mi-a răspuns din întuneric.

– Fuzzy! am strigat din nou, pe urmă am ieșit din cercul de lumină din jurul cortului și am strigat iarăși.

Nu am auzit nimic.

Mi-am spus că nu-mi rămânea nimic de făcut și m-am întors în cort, umplând iarăși soba cu lemne. Sponsorii mei, Highland Park, mă aprovizionaseră cu cât puteam să car din cel mai bun whisky și am hotărât că venise vremea să mă tratez puțin. Mi-am turnat o porție generoasă în cana de tinichea și mi-am adus aminte că Don mă sfătuise să nu las niciodată câinele să umble de capul lui. „Dacă îl găsește un urs, câinele o să dea fuga înapoi la singurul lucru pe care îl cunoaște în pădure", îmi spusese, „și ăla o să fii tu... iar el o să vină cu ursul pe urme." Gândindu-mă că, din punctul de vedere al unui urs, lumina din cortul meu echivala cu o firmă de neon pe care scrie MÂNCARE PROASPĂTĂ 24 DE ORE, am stins lampa și m-am băgat în sacul de dormit, cu pușca 45/70 la îndemână. Am încercat să adorm, dar mă împiedica imaginea lui Fuzzy alergând prin lăstăriș către mine urmat de un prădător de cinci sute de kilograme.

Întrucât deja toate gândurile optimiste se spulberaseră, am început să-mi fac tot felul de griji, de la incursiunile urșilor până la spaima că nu voi reuși să-mi ridic o cabană până la căderea iernii. Locul de construcție, aproximativ jumătate de acru bine împădurit, trebuia mai întâi curățat – doar acest lucru însemna câteva săptămâni de trudă. Pe urmă trebuia să adun și să pregătesc bușteni, iar asta însemna să aduc brad dintr-un loc situat la cel puțin un kilometru și jumătate înapoi pe cărare. Buștenii aveau să cântărească sute de kilograme, iar eu trebuia să tai poteca înainte de a-i căra lângă tabără.

Epuizat de griji, m-am cuibărit în sacul de dormit și tocmai eram pe punctul de a adormi când am auzit ceva adulmecând pe lângă cort. Am înlemnit, concentrându-mă să disting zgomotele peste foșnetul vântului. Peste câteva minute s-a auzit din nou: era cu siguranță un adulmecat și de această dată animalul se împingea ușor într-o parte a cortului. M-am ridicat și m-am întins ușor după pușcă. Pe urmă s-a auzit un zgrepțănat la ușa cortului. Am dus pușca la umăr și am țintit spre ușă. Aveam degetul pe trăgaci atunci când am văzut apărând un nas negru, urmat de capul auriu bine-cunoscut. Doi ochi ca aluna se uitau neliniștiți la mine. Ca un negociator al poliției, Fuzzy a rămas complet nemișcat, fixându-mă ca și cum ar fi spus: „Stai ușor, îți sunt prieten... Acum lasă pușca jos..."

Am coborât pușca, răsuflând ușurat. Fuzzy nu s-a mișcat.

Am desfăcut aripile ușii.

– Cățel bun, Fuzzy... hai înăuntru.

S-a strecurat pe sub pânza de cort și s-a așezat chiar în dreptul ușii, privindu-mă prudent. Era ud leoarcă și în blană i se prinseseră frunze.

Am bătut cu palma pământul în fața sobei și i-am spus:

– Aici.

S-a apropiat cu grijă de sobă și s-a așezat. Trebuia să îi recunosc meritul de a fi reușit să mă găsească. Era un câine tenace și se dovedea în stare să se descurce singur în pădure. În privirea lui, însă, se citea că mie îmi mai trebuiau niște îmbunătățiri. S-a culcat cu un ochi pe jumătate deschis, urmărindu-mi fiecare mișcare.

A doua zi dimineață m-am trezit simțindu-mă dezorientat. Pe urmă mi-am adus aminte unde eram și m-a năpădit valul familiar de îngrijorare. Afară era din nou cenușiu și vederea pădurilor ude și amenințătoare nu avea darul să-mi refacă moralul. Am umplut soba cu lemne și mi-am făcut o cană mare de cafea tare. Am fript niște costiță și am prăjit pâine pe plită în timp ce mă uitam afară, la vremea deprimantă și la vegetația claustrofobică din jurul taberei. Am înfulecat tot, în timp ce Fuzzy mânca plin de cumpătare din mâncarea pentru câini pe care i-o dădusem, îngropând restul. Puteam învăța de la el: avea grijă să îi ajungă mâncarea.

După ce am făcut curat, am coborât pe cărare să iau restul lucrurilor lăsate pe malul fluviului. Am făcut mai multe drumuri în jos și în sus și treptat un morman de echipament a început să se adune lângă cort. Pe măsură ce creștea mormanul, apa din bidonul meu se împuțina.

După ce am adus totul în tabără, am găsit loc pentru unelte agățându-le de diverse crengi aflate la îndemână și am depozitat grijuliu restul lucrurilor în spatele cortului. Pe urmă m-am uitat în jos la cărarea de vegetație strivită pe care trebuia să o transform într-o potecă largă. Terenul trebuia curățat de orice obstacol. Copacii căzuți în drum trebuiau înlăturați, fără să rămână în urma lor buturugi sau resturi ascuțite. Lung cam de doi kilometri, drumul până la canalul fluviului urca și cobora mai multe coaste abrupte și trecea prin zone cu vegetație deasă. Nu era o sarcină ușoară. Dar mai întâi a trebuit să mă gândesc să sap o groapă pentru latrină. Don mă avertizase cu privire la existența unor urși numiți „mâncători de rahat“ care sunt atrași de mirosul excrementelor omenești.

Panica m-a cuprins din nou. M-am uitat la Fuzzy, care rămăsese legat de cort și se uita la mine trist. Se făcuse după-amiaza târziu. Să mă apuc de treabă acum ar fi fost inutil. Patru rațe au zburat jos deasupra noastră, îndreptându-se spre fluviu. Asta este, m-am gândit. Am să mă duc și am să vânez ceva pentru cină. Am luat pușca grea, am încărcat-o cu patru cartușe numărul 5, și l-am dezlegat pe Fuzzy, care s-a ridicat pe labele dinapoi și mi le-a pus pe cele din față pe piept, cu limba atârnându-i afară.

– Doamne, urăsc câinii, am mormăit. Jos!

S-a lăsat pe toate cele patru picioare, privindu-mă dezamăgit că nu mă schimbasem în bine peste noapte. Mi-am pus pușca mică pe umăr și am început să cobor pe potecă spre fluviu. Să cari cu tine două puști pare cam mult, dar aveam în minte riscul de a mă întâlni cu un urs și eram hotărât să nu fiu prins nepregătit. M-am oprit din loc în loc să culeg fructele roșii și ciudate de merișor care creșteau în tufișurile acelea înalte. Erau de un roșu-strălucitor, foarte frumoase, și aveau gust amar; era nevoie de puțin timp ca să te obișnuiești cu ele, dar mie mi-au plăcut.

Mi-a atras atenția un bâzâit intens și am văzut un roi de muște stând pe o balegă mare și proaspătă de urs, stropită cu merișoare, chiar la picioarele mele. În mod cert, nu eram singurul căruia îi plăceau fructele acelea. Am cercetat nervos lăstărișul și am început să îmi lovesc palmele și să cânt tare. Cel mai rău lucru cu putință este să iei un urs prin surprindere și mi se spusese să fac întotdeauna cât mai mult zgomot când mă mișc prin pădure. Majoritatea urșilor sunt la fel de dornici să evite o întâlnire cum suntem și noi, iar atunci când depistează prezența unui om, pleacă în direcția opusă. Un urs pe care îl iei prin surprindere, însă, poate ataca și se poate dovedi mortal.

Am ajuns teafăr la fluviu, am urcat în barcă și l-am strigat pe Fuzzy să vină lângă mine. La fel ca ieri, a început să se învârtă agitat în cerc, șovăind să urce.

– Haide, i-am strigat. Vino sus!

S-a pregătit, pe urmă a sărit, dar a alunecat și a căzut înapoi în noroiul de pe plajă. A încercat din nou și iar a eșuat, așa că m-am aplecat peste bord și l-am ridicat. Odată ajuns în barcă s-a scuturat violent, apoi s-a uitat la mine satisfăcut. Mă umpluse de stropi de noroi din creștet până în tălpi. M-am uitat furios la el și i-am arătat prova.

– Aici să stai!

S-a întors cu spatele la mine și a început să se uite trist la apă. Am clătinat exasperat din cap. Fuzzy nu însemna decât bătaie de cap.

Am pornit motorul bărcii și am luat-o în susul curentului, trecând pe lângă bancul de nisip unde văzusem lupii și prin umbra lui Pilot Mountain. În față pe partea dreaptă se afla gura lui Bishop Creek, acolo unde apa limpede își schimba culoarea când se întâlnea cu cea nămoloasă a canalului. Apropiindu-mă de gura de vărsare, barca a eșuat și a trebuit să o împing de pe bancul de noroi înapoi în vâltoarea curentului. În cele din urmă am reușit să găsesc o cale să mă strecor printre bancurile de nisip.

Râul avea un curs sinuos și era mărginit la vest de o creastă înaltă împădu-

rită și spre est de un țărm scund care conducea spre un teren plat, încă mirosind a foc. Făcând un ocol, am văzut ridicându-se și zburând patru rațe sălbatice americane. Am lăsat cârma și am apucat pușca mare, am armat-o și am țintit. Spre uimirea mea, o rață a căzut moartă în apă, în timp ce restul s-au întors, zburând pe deasupra capului meu. Am mai tras câteva focuri, dar le-am ratat pe toate.

Undeva în față, rața grasă plutea pe apă. Am îndreptat barca spre ea și pe urmă am oprit motorul. Fuzzy stătea la prova, uitându-se concentrat la pasăre.

– Aport! i-am strigat, arătându-i-o.

Nu a făcut nimic, doar a scheunat încetișor în timp ce rața plutea mai departe. Pe urmă a început să latre ascuțit, ca și cum mi-ar fi spus „Repede! Ia-o! Se îndepărtează!“ Mi-am ieșit din fire.

– Taci din gură! i–am strigat, dar el a continuat să latre. Ești un afurisit de animal inutil! am urlat.

I-am tras o palmă zdravănă peste fund. Cățelul s-a răsucit, aruncându-mi o privire plină de antipatie. M-am așezat la loc, conștient că iar îl folosisem pe Fuzzy ca să-mi vărs necazul, iar de data aceasta depășisem limita. S-a întors la loc plin de demnitate și a rămas să fixeze apa peste marginea bărcii. Pe urmă s-a aplecat în față și a dat din fund, executând apoi un salt perfect în râu. S-a luptat puțin cu forța curentului, dar a început să înoate cu putere spre mal. L-am urmărit o vreme, pe urmă am luat-o în josul râului ca să recuperez rața. Când m-am uitat din nou, Fuzzy ieșea din apă.

– Fuzzy! am strigat.

S-a întors și s-a uitat la mine sfidător. Pe urmă a lătrat o singură dată, ascuțit ca un pudel, și a luat-o la fugă prin pădure. Mă purtasem urât cu el, cerându-i să îndeplinească o sarcină pentru care nu fusese antrenat, și se săturase. Încă o dată îmi regretam lipsa de răbdare.

Ajuns înapoi în tabără am jumulit rața de pene, am curățat-o și am tranșat-o. Am rumenit carnea în grăsimea rămasă de la costiță, am adăugat ceapă, usturoi, ciuperci uscate și orez și am pregătit un risotto improvizat pe un foc făcut afară. A fost minunat. În timp ce mâncam, m-am oprit din când în când să ascult țipătul tenebros al unei bufnițe mari. Am auzit dintr-odată o crenguță trosnind în spatele meu în pădure și am ridicat pușca, numai că am văzut din nou că mă fixau ochii cunoscuți. Fuzzy a intrat încet în cercul de lumină pâlpâindă. N-am spus nimic, dar am turnat resturile care îmi rămăseseră în farfuria lui. S-a uitat prudent la mine, mirosind farfuria, pe urmă a început să mănânce tacticos, oprindu-se ca de obicei înainte să termine tot. Pe urmă s-a culcat între rădăcini-

le unui brad mare și a adormit. Probabil că avusese de mers mai mult de doisprezece kilometri ca să se întoarcă în tabără. L-am privit din nou, simțind cum îmi crește admirația față de caracterul lui.

A doua zi m-am trezit gata de orice. Era senin și însorit, iar eu mă simțeam fericit și încrezător. M-am uitat degeaba după Fuzzy. Pe urmă i-am auzit lătratul caracteristic și am văzut că se cuibărise în cenușa focului. Inițiativa lui de a alege un loc cald pentru înnoptat m-a impresionat. Am bătut din palme și Fuzzy a sărit în picioare, ridicându-se pe labele din spate și lingându-mă frenetic, ca de obicei. L-am împins într-o parte.

– OK, țăcănilă, ajunge, i-am spus, iar el s-a lăsat neconsolat în patru labe.

Pe urmă a lătrat din nou, cu întorsătura ascuțită de la sfârșit care mă scotea din sărite.

– Fuzzy, nu. Te rog, nu face asta, am zis, și el s-a oprit în mijlocul unui lătrat.

Măcar am progresat, m-am gândit.

După micul dejun mi-am umplut cu apă bidonul de un litru, pe urmă am încărcat în sanie ferăstrăul, Sandvik-ul și drujba. Mi-am pus pe umăr pușca mică și m-am dus în locul unde trebuia să încep poteca, la vreo cincizeci de metri de cort.

– Hai să-i dăm bătaie, am mormăit.

Am început să retez lăstărișul cu Sandvik-ul, simțindu-mă ca un sclav muncind pe râul Kway. Tulpinile tăiate îmi cădeau peste mâini și peste picioare, iar ramurile îmi biciuiau fața. Când dădeam peste trunchiuri putrede deranjam roiuri uriașe de țânțari, care îmi sporeau apoi durerile. Am continuat să tai, să împing și să adun. După o vreme am ajuns să transpir din greu și mi s-a făcut foarte sete.

Pe la mijlocul dimineții eram scăldat în sudoare și acoperit de mușcături, tăieturi și zgârieturi, dar când m-am uitat la ce muncisem, păream să nu fi înaintat deloc. Dincolo de cei câțiva metri de potecă pe care reușisem să îi curăț se întindea în continuare cărarea de vânat, șerpuind prin pădurea deasă până nu se mai vedea. M-am prăbușit rezemat cu spatele de un copac și am stors ultimii stropi de apă încălzită din bidon.

M-am forțat să mă întorc la treabă, iar la începutul după-amiezii eram extenuat și visam la apă – nu-mi mai rămăsese aproape nimic nici în bidonul mare. M-am uitat printre copaci la lacul strălucitor și am hotărât să îl cercetez mai îndeaproape.

Apa era nemișcată și speranțele mele s-au spulberat: părea să fie complet stătătoare. M-am lăsat în genunchi și m-am uitat mai de aproape la apa maronie

și am sărit când ceva a despicat suprafața. Fuzzy a lătrat și am văzut un animal cafeniu înotând către mine. Un cap mare și mustăcios a ieșit din apă și doi ochi jigniți s-au ațintit asupra mea. Pe urmă castorul s-a întors, ridicând coada plată și solzoasă și izbind tare apa cu ea.

Lângă casa castorului am văzut o creangă mare plină de frunze mișcându-se deasupra apei și apoi trasă la fund. Patru castori înotau ocupați încolo și încoace. Am așteptat să văd cine altcineva mai trăia pe lac și am auzit curând niște chițăieli. Trei vidre înotau repede pe lângă trestiile de pe malul celălalt. Deasupra mea a fâlfâit un escadron de rațe care a aterizat pe apă; în depărtare puteam auzi gâgâitul gâștelor.

Fuzzy s-a apropiat de mal și a băut îndelung, amintindu-mi de propria mea sete. Ce bine ar fi dacă aș avea organismul unui câine, m-am gândit. Dar nu-mi puteam permite să fiu imprudent. Am umplut bidonul mic din lac și m-am întors în tabără. Purificatorul meu de apă Miox lucra amestecând o cantitate din apa suspectă cu sare și apoi trecând prin acest amestec curent electric. Am reușit într-o oră să purific cam jumătate de litru, dar nu-mi ajungea. În această căldură, munca fizică intensă făcea să îmi fie incredibil de sete și nu puteam risca să mă deshidratez.

În următoarele câteva zile am continuat să curăț poteca, lucrând într-o stare de epuizare dureroasă. Lipsa de apă devenise acută și am încercat să beau din canal. Dar și aici existau probleme. O sursă de apă aflată la doi kilometri distanță nu-i tocmai convenabilă. Apa mâloasă era de proastă calitate și îmi lăsa în gât o peliculă neplăcută de nisip. M-am minunat de spaimele mele: urși, lupi, gheață, zăpadă – pentru asta mă pregătisem, dar nu mă așteptasem la sete. Visam ziua întreagă la apă pură, rece ca gheața, doar ca să ajung din nou la lichidul cald și grețos care mă făcea să vreau să beau și mai mult.

În zilele acelea de muncă grea de la început mi-am stabilit un ritm. În fiecare dimineață mă trezeam devreme și îmi pregăteam un mic dejun copios. Pe urmă mergeam pe noua mea potecă până când, ca un miner în abataj, ajungeam la frontul de lucru. Înaintam prin lăstăriș muncind încet și cu grijă, apropiindu-mă de fluviu puțin câte puțin în fiecare zi. Pe la începutul după-amiezii eram deja scăldat în sudoare și acoperit de murdărie. În acel moment lăsam jos uneltele și, cu o bucată de săpun în buzunar, mă scufundam în canalul iute și rece. Găsisem locul perfect pentru îmbăiat, acolo unde un plop căzuse în apă la un unghi perfect față de țărm. Îmi atârnam hainele de rădăcinile lui și mergeam de-a lungul trunchiului până când ajungeam în canal. Pe urmă mă scufundam

în apă cât mai spre curent, ținându-mă de o creangă în timp ce curentul rapid îmi frământa trupul obosit și lovit. După câteva minute mă cățăram pe o ramură scufundată și mă săpuneam. Mă întorceam după aceea în tabără transfigurat.

După două săptămâni de muncă, am pornit într-o zi spre canal, ca de obicei. Avusesem o zi bună: muncisem cu spor, Fuzzy fusese mai puțin enervant ca de obicei și pentru prima oară mă simțeam optimist în legătură cu șansele mele de a termina ce aveam de făcut până la căderea iernii. M-am dezbrăcat și am înaintat pe trunchiul prăbușit, atârnând pușca mică de creanga obișnuită. Fuzzy moțăia pe mal într-un loc răcoros, ceva mai în aval. M-am scufundat, gâfâind din cauza răcelii apei, pe urmă m-am ridicat pe creangă și m-am săpunit. M-am clătit și m-am cățărat înapoi pe trunchi. Stăteam călare pe copac și mă spălam pe dinți când am observat o mișcare în amonte. M-am uitat din nou și am văzut un urs mare negru băgat în apă până la umeri, cam o sută de metri în susul canalului.

Vreme de câteva minute ne-am holbat unul la celălalt. Pe urmă am tras cu ochiul spre pușcă; atârna inutilă în bătaia soarelui la vreo patru metri și jumătate distanță. Dacă ursul se hotăra să mă atace, oare aș fi avut timp să iau pușca și să ochesc, înainte să ajungă la mine? Răspunsul era cert: nu! Putea să ajungă pe mal înaintea mea și să înainteze pe copac, tăindu-mi calea. M-am uitat din nou la el, stătea nemișcat în apă și nu-și dezlipea privirea de pe mine nici măcar o secundă. Urșii nu au vederea bună și, cum stăteam împotriva vântului, probabil că îi era dificil să-mi simtă mirosul. Era important pentru mine să îi demonstrez că sunt om, sperând că poate se va hotărî să plece.

Am ridicat un braț și l-am fluturat, strigând:

– Alo! La revedere! Nu sunt de mâncare!

Ursul s-a încordat, dar nu s-a clintit și am simțit cum mă străbate un fior de frică amestecat cu sentimentul de ridicol pentru cum stăteam acolo, cu un fir de pastă de dinți curgându-mi pe bărbie. Fără să-mi iau ochii de la el, am început să mă trag încet în spate pe copacul răsturnat, spre mal. Ursul a lungit gâtul și a început să-și miște capul dintr-o parte în alta, adulmecând aerul, iar eu am pornit să mă mișc mai repede. Am aruncat o privire spre Fuzzy, care nici măcar nu observase în ce impas mă aflam. Am ajuns la capătul copacului și am armat ușurat pușca. Ursul s-a lăsat în patru labe și a ieșit din apă, îndreptându-se spre mine pe mal cu o viteză considerabilă. Am dus pușca la ochi, dar a dispărut într-un tufăriș. Am rămas uitându-mă la locul în care dispăruse, pe urmă a reapărut considerabil mai aproape de mine. M-am decis să nu trag – nu voiam să îl împușc, dacă puteam evita – și am început să mă îmbrac, vorbind în gura mare. După o pauză, ursul s-a îndepărtat printre sălciile dese. Am terminat să mă îmbrac, tremurând.

M-am întors în tabără plin de gânduri, la un milion de kilometri distanță de băiatul vesel și optimist care coborâse cărarea acum o oră. Părea că exact când începeam să devin încrezător, natura găsea un mijloc să mă readucă cu picioarele pe pământ. Aceasta fusese prima mea întâlnire cu un urs negru din Alaska și mă îngrijora cât de curios se arătase. Urșii negri pândesc și mănâncă oameni mai des decât verii lor mai mari, urșii grizzly. Ursul devenise acum conștient de prezența mea în zonă și s-ar putea ca data viitoare să devină mai îndrăzneț. În acest moment al anului, urșii se pregătesc de iernat și caută hotărâți orice sursă de hrană.

În noaptea aceea s-a pornit un vânt strașnic și m-am simțit ca pe mare, cu frânghiile scârțâind, grinda cortului curbându-se și pânza zbătându-se ca o velă în furtună. M-am ghemuit lângă sobă, uitându-mă îngrijorat la bârnă și sperând să nu se prăbușească.

M-am uitat la ceas: era ora zece seara – adică dimineața devreme în Scoția, un moment bun să sun acasă. Semnalul era destul de schimbător, dar dacă țineam telefonul sus într-un colț anume al taberei puteam auzi rezonabil. Nu mai dădusem telefon acasă de vreo două săptămâni. Și Juliet, și eu trebuia să ne descurcăm singuri anul acesta și era mai sigur să nu ne bazăm prea tare pe telefon. Dar acum simțeam nevoia să aud vocea soției mele și să mă asigur că acasă, cel puțin, totul era în ordine.

–Julsie, eu sunt. Mă auzi?

– Guy! Slavă Domnului!

Ușurarea ei era evidentă și mi-am dat seama cât fusese de îngrijorată.

– Ești bine? Ce faci?

Mintea mi-a fugit la lista nesfârșită de treburi care mă așteptau și m-am străduit să îi explic.

–Jules, nu știu dacă sunt în stare să reușesc ce mi-am propus. Mă gândesc pe bune că s-ar putea să fie imposibil. Am atât de puțin timp....

M-a întrerupt, cu vocea clară și puternică.

– Spune-mi ce faci acum, Guy.

– Tai poteca. Trebuie să lărgesc și să curăț cărarea spre fluviu ca să pot aduce buștenii din locul unde lemnul este bun de construcție.

– Aha. Și cât va dura?

Mă pregăteam să îi răspund, dar l-am auzit în fundal pe Oscar care voia să vorbească și el cu mine. Juliet i-a dat receptorul.

– Tati! Salut, tati!

Am simțit un nod în gât.

– Băiatul meu cel mare! Ce face băiatul meu cel mare?

– Fac bine, tati. Acum stăm în Mull, știi?

Suna emoționat și fericit.

– Știu? Îți place?

Mi-a povestit despre mare și despre cum ieșea cu bunicul lui, cu barca. Era dureros să îl aud și mă simțeam din nou inutil, dorindu-mi să fiu acolo împreună cu ei toți. Ne-am luat rămas-bun și Juliet a revenit pe fir.

– Oscar plânge. Trebuie să mă duc la el. Vrea să stea de vorbă cu tine, dar este prea mult pentru el. Mai bine suni când doarme – trebuie să-și vadă de viața lui.

– Ce vrei să spui?

A urmat o pauză.

– Să știi că se descurcă bine, dar de fiecare dată când dai telefon își aduce aminte că tatăl lui este plecat și asta îl tulbură. Cred că ar fi mai bine să nu vorbească o vreme cu tine, până când se așază lucrurile.

I-am auzit apoi vocea cu întreruperi:

– Sună altă dată, Guy – te iubesc.

Telefonul a murit. Am aprins lampa și pe urmă am mestecat o bucată de ciocolată, ca să mă mai înveselesc, dar am fost întrerupt de o serie de lătraturi ascuțite ale lui Fuzzy. Am ieșit din cort.

– Care-i treaba, flăcău?

Se uita spre întunericul pădurii, mârâind lung. Am auzit o creangă trosnind și am înghețat, dar copacii făceau atât de mult zgomot din cauza vântului, încât nu puteam fi sigur ce anume provocase trosnitura. Am vârât un glonț în pușcă și am tras un foc în sus, sperând să sperii orice o fi fost prin preajmă. Fuzzy nici nu a tresărit, dar pe urmă s-a furișat spre locul lui uscat de sub brad și s-a culcat, uitându-se la mine ca și cum ar fi spus „Cred că asta ar trebui să ajungă deocamdată – hai să stăm, să vedem ce se mai întâmplă." Am intrat în cort și m-am pregătit pentru noapte, bucuros că aveam un câine care mă păzea, în timp ce toată lumea din jur părea plină de amenințări.

Până să termin poteca, s-a făcut mijlocul lunii septembrie. Îmi luase aproape o lună și eram extenuat, plin de tăieturi și de julituri. Rămăsesem fără provizii și aveam nevoie de mai multe unelte, așa că m-am hotărât să mă întorc la Galena. Orice călătorie pe fluviu trebuia întreprinsă repede, pentru că pe apă aveau să înceapă curând să curgă sloiuri și voi rămâne izolat multă vreme. În perioada sloiurilor, călătoriile deveneau practic imposibile, pentru că apa era prea înghețată pentru ambarcațiuni, iar gheața prea subțire ca să suporte vreo greutate. Am pus restul de alimente într-o pungă și am atârnat-o de o creangă

înaltă și subțire, pe urmă am suspendat canistrele cu benzină în colțul opus al taberei. Am legat strâns ușa cortului, deși știam că urșii nu pot fi opriți de niște foi de pânză.

Am coborât pe poteca nouă cu Fuzzy la picior, încântat de perspectiva de a vedea din nou oameni. Bărcuța de aluminiu mă aștepta pe plajă ca un câine credincios. Am împins-o pe marginea canalului și m-am urcat în ea, strigându-l pe Fuzzy, care a reușit să se îmbarce abia după o serie de salturi ratate menite să mă scoată din sărite. Ca de obicei, s-a urcat stângaci pe mine și a murdărit totul cu noroi înainte să se așeze la prova.

– Frecangiule, am mormăit eu, pe urmă am pornit motorul și am plecat.

Călătoria a durat mai mult de această dată pentru că mergeam împotriva curentului. Pe maluri, uscatul se pregătea pentru iarnă: mare parte din ce fusese verde se transformase în cafeniu și totul părea pe cale să se stingă. Când am ajuns pe Yukon ne-a întâmpinat un vânt rece dinspre est. Prova bărcii spărgea valurile și Fuzzy s-a făcut covrig ca să se ferească de stropii înghețați. Drumul era greu de definit: nu existau repere, numai un orizont strâmt și fluviul care se încolăcea sub un cer cenușiu și rece. După câteva ore incomode și tensionate, s-a văzut în sfârșit satul. Mi-am concentrat privirea să zăresc cabana aurie a lui Don, iar când mi-a apărut în fața ochilor am îndreptat botul bărcii spre ea.

În timp ce mă apropiam de malul noroios l-am văzut pe Don coborând încet spre plajă. A ridicat o mână în semn de salut.

– Ia uite, încă mai trăiești?

– Da' cum!

Am coborât din barcă și am tras-o pe plajă.

– Așadar, ai tăiat poteca?

În loc să-i răspund, i-am arătat palmele bătătorite.

El a chicotit.

– N-ai auzit de mănuși?

M-am căutat în buzunar și am scos mănușile făcute ferfeniță.

El a râs din nou.

– Astea-s mănuși făcute pentru Anglia, poate, dar...

L-am întrerupt.

– Vrei să spui Marea Britanie, Don?

– Ah, scuză-mă – *Marea Britanie*, a zis el, maimuțărind un accent britanic afectat.

M-am simțit bine să fiu luat din nou peste picior și mi-am dat seama cât de mult îmi lipsiseră oamenii.

Don s-a întors cu spatele și s-a îndepărtat, spunându-mi peste umăr:

– Vino la cină și stăm de vorbă.

La jumătatea urcușului s-a oprit și mi-a strigat:

– Data viitoare când te tai, pune pe rană sevă de brad. Seva se face ca o a doua piele, nu lasă apa să intre și dezinfectează. Mama-natură-i dată naibii de deșteaptă!

După aceea s-a întors și a pornit spre vârful dealului.

Am petrecut următoarele câteva zile cumpărând și împrumutând echipament și provizii: lemn, unelte, frânghii, lanțuri, scripeți, sârmă, placaj pentru acoperiș și nenumărate alte articole mici și mari. Exista o limită a lucrurilor pe care puteam să le iau cu mine și am avut de făcut câteva alegeri foarte grele: o cutie de cuie, de exemplu, a trecut înaintea unei rezerve suplimentare de făină. Don mi-a împrumutat încă două motoferăstraie, pe lângă cel pe care deja mi-l dăduse. Mi-a mai dat și câteva țapine, care sunt niște unelte vechi, tradiționale și robuste, cu care poți muta buștenii dintr-o parte într-alta. Cât fusesem în tabăra de lângă lac sosise pentru mine un pachet de la Lehman's, o companie americană de vânzări prin poștă. Pachetul conținea un topor cu două tăișuri, încă un topor mare de la Hudson Bay și o pereche de încălțări de zăpadă canadiene, foarte solide. I-am arătat încălțările lui Don.

– Crezi că voi avea nevoie de așa ceva?

S-a oprit din lucru și s-a uitat la mine cu o expresie impenetrabilă.

– Nu... Nu ninge în Interior...

Între momentele în care adunam cele necesare, am petrecut ceva timp cu familia lui Don, care părea entuziasmată să mai afle câte ceva despre străinul din mijlocul ei. Au părut să înceapă să mă placă, deși încă mă considerau cam ciudat. M-au acceptat în întrunirile de familie și m-au încurajat cu blândețe în încercările mele, fiecare membru al familiei oferindu-mi sfaturi neprețuite și ajutor concret. Jenny, fiica lui Don, mi-a dat o salopetă groasă de pânză care, m-a asigurat ea, avea să reziste la orice. Mișcat de gestul ei și știind că orice ofertă de a o plăti avea să-mi fie refuzată, am căutat să-i dau ceva în schimb. Cu inima grea, am scos o bucată imensă de ciocolată Toblerone pe care mi-o trimisese Juliet. Ochii lui Jenny s-au aprins cu un fel de patimă intensă și mi-am dat seama că îi descoperisem slăbiciunea. În tip ce împachetam salopeta la mine în bagaj, am observat o panglicuță verde legată de fermoar și am întrebat-o ce reprezenta. Mi-a spus că o are de la Stick Dance din Nulato și că era menită să îmi aducă noroc. Fără să știe, îmi descoperise și ea slăbiciunea: faptul că sunt profund superstițios.

Jenny lucrează că biolog pentru Alaska Fish and Wildlife Service, este o femeie înaltă și voinică și are o minte pătrunzătoare. A moștenit simțul tăios al umorului de la tatăl ei. Ea și Claudette, cealaltă fiică lui Don, au devenit ca niște surori pentru mine și, în ciuda tachinăriilor deseori tăioase, prietenia lor mi-a ridicat moralul. Sprijinul lui Don și acceptarea treptată a familiei sale au reușit cumva să tocească tăișul tristeții care mă sfredelea de fiecare dată când mă gândeam la propria mea familie.

Când a venit vremea să plec din Galena, Chris, soțul lui Jenny, s-a oferit să mă ducă el în josul fluviului. Jos pe plajă m-a ajutat să îmi încarc echipamentul în barca lui. Era o zi rece, arctică, și în timp ce ne îndepărtam de căldura și prietenia familiei lui Don, toate grijile mele au început să se întoarcă. Am rămas tăcut, scărpinându-l pe Fuzzy între urechi și uitându-mă peste fluviu. Nivelul apei scăzuse de când urcasem eu spre sat, ca și cum natura s-ar fi ghemuit în așteptarea gerului, iar Chris trebuia să cârmească ambarcațiunea cu foarte multă grijă. Am trecut pe lângă bancuri cenușii de noroi pistruiate cu aur acolo unde ajunseseră frunze căzute de salcie și de arin de la marginea pădurii, lipindu-se pe urmă ca niște timbre pe o scrisoare.

Când am trecut pe lângă Pilot Mountain am văzut un urs negru mare uitându-se la noi, ascuns printre brazi.

– Sper din tot sufletul că nu ți-au sfâșiat urșii cortul! a strigat Chris.

– Da, și eu sper, am strigat, iar pe urmă am revenit la tăcerea mea mohorâtă.

În cele din urmă am ajuns la plaja mea familiară și am tras barca pe mal. Mi-am stivuit bagajele într-un morman mare la capătul înierbat al malului.

– Ar cam trebui să plec, a spus Chris. Vremea arată rău. Noroc!

– Mulțumesc.

Am încercat să-mi fac vocea să sune calm.

– Sper să nu am nevoie.

Am împins barca în apă, iar Chris a întors-o spre amonte și a pornit motorul, îndepărtându-se. S-a uitat o dată înapoi, mi-a făcut cu mâna, pe urmă dus a fost.

Am rămas nemișcat, ascultând cum se îndepărtează zgomotul motorului până când nu s-a mai auzit decât foșnetul vântului printre copaci, care își scuturau frunzele odată cu fiecare rafală. Sentimentul de singurătate în locul acela vântos era mai intens decât orice simțisem până atunci. Acum nu mai avem nici un mijloc de a urca pe fluviu și să mă întorc pe jos era imposibil.

Cu fiecare zi, iarna era mai aproape, aducând temperaturi mai scăzute decât îmi puteam imagina. Într-o iarnă normală, în Interior temperaturile se situează

între -30 şi -45°C, dar mă puteam aştepta să fie mult mai frig. O serie de ţipete insistente m-au făcut să mă uit în sus. Sute de berze se îndreptau spre sud, umplând cerul cu gălăgia lor. Tot ce putea mişca se muta de acolo, numai eu mă mutam *acolo*.

Forţându-mă să mă pun în mişcare, m-am căţărat pe mal şi am început să îmi adun lucrurile. Am scos din bagaj un pistol Magnum .357 şi l-am înfipt în curea, ca un adaos la mijloacele mele de apărare împotriva urşilor. Am început să vorbesc singur, făcându-mi curaj, într-un fel foarte britanic, iar tactica a funcţionat. Moralul meu la pământ a început să reacţioneze, mai întâi din politeţe, ca un navetist care se amuză la glumele unui beţiv în ultimul autobuz spre casă, pe urmă tot mai vioi, pe măsură ce îmi căram povara acasă, pe noua mea potecă.

– Haide, Grieve! Mai vioi! Pasul sus – aşa, băiete!

Vocii mele îi răspundea ecoul pădurilor, iar dacă m-ar fi auzit cineva, cu siguranţă ar fi dat fuga să se ascundă, atât păream de nebun.

Toată după-amiaza am trudit în sus şi în jos pe potecă, încărcând, stivuind şi trăgând. Mă aşteptasem să îmi găsesc tabăra devastată, dar, spre uşurarea mea, părea neatinsă. În cele din urmă am terminat şi căratul, şi sortatul lucrurilor. Afară se făcuse întuneric mai devreme decât mă aşteptam şi un vânt afurisit aducea stropi de ploaie care în mod cert urmau să se transforme mai târziu în adevărate rafale. Mulţumit că lăsasem o provizie bună de lemne, am aprins un foc vesel şi m-am încălzit aşezându-mă lângă el, în tip ce cotrobăiam printr-o cutie cu cărţi pe care mi-o trimiseseră familia şi prietenii. Am scos o cărţulie subţire şi am zâmbit: *Inima întunericului* de Joseph Conrad.

4

Nopţile au devenit tot mai reci şi când m-am uitat de lângă lacul meu la coasta muntelui nu am mai văzut desul umbrar verde. În fiecare zi zburau spre sud mii de păsări. Noaptea cortul se zbătea în bătaia vântului rece şi uneori nu puteam dormi din cauza zgomotelor înfricoşătoare care răzbăteau din pădure până în tabăra mea. La apus, ţipetele lungi, persistente, ale cufundarilor polari pluteau şi rămâneau parcă atârnate de copaci, la fel ca fumul.

Cufundarii mă fascinau. Sunt cele mai vechi, cele mai primitive păsări de apă din lume, cu labele palmate pentru propulsia în apă şi poziţionate prea în spate pentru a putea merge. Se spune că au şaptesprezece feluri de a ţipa, fiecare cu un înţeles diferit.

Mulţi indigeni nutresc credinţa că ţipetele cufundarilor aduc mesaje din lumea de dincolo şi pot afirma că am înţeles de ce. În timp ce se înălţau spre cerul rece, ţipetele lor căpătau ecou, sunând ca şi cum m-ar fi întrebat *Cine eşti? Cine eşti?*, făcându-mă să mă simt încă şi mai singur.

Am muncit în fiecare zi din greu să curăţ locul destinat construcţiei cabanei, dar era dificil să desfăşor un efort fizic intens locuind între timp în cort. La sfârşitul zilei, fără să am vreme să îmi trag sufletul, trebuia să tai lemne de foc şi să aduc apă. Începusem de-acum să fierb apa, pe care o tratam cu iod. Obţineam astfel o cantitate mai mare decât prin purificare, dar tot nu îmi ajungea şi mă simţeam mereu la limita deshidratării.

Încetul cu încetul, spaţiul destinat cabanei a început să devină curat, iar pe măsură ce pădurea întunecată făcea loc luminii şi aerului, dispoziţia mea a început să fie mai bună. Aşteptam cu nerăbdare şi o vizită din partea lui Don.

A sosit într-o după-amiază rece şi uscată, debarcat pe mal de Charlie.

– Hai salut! a spus el, descinzând în tabăra mea.

A început să inspecteze totul, uitându-se la echipamentul meu cu o expresie insondabilă. A apucat un lemn de foc:

– Trebuie să tai mesteacănul verde puțin mai subțire – soba ta este încă prea rece ca să ardă bucăți mari. Când va veni iarna, soba va arde tot timpul și atunci vei putea folosi butuci verzi mai voluminoși.

Pe urmă a arătat spre bidonul de apă de cinci galoane.

– De ce este gol? m-a întrebat.

– Se pare că nu reușesc să obțin destulă apă de băut.

– Serios? a clătinat Don din cap. Leagă prelata de niște copaci și înclin-o astfel încât atunci când plouă, apa să se scurgă în bidoane.

Era o soluție atât de la îndemână, încât îmi venea să-mi dau palme pentru că nu-mi trecuse prin cap.

– OK, așa am să fac. Dar nu va fi plină de frunze și alte resturi?

– Leagă un tricou curat la gura bidonului – va filtra el resturile. Și nu-i nevoie s-o cureți, pentru că-i apă venită direct din rai. Unde-i buturuga de tăiat lemne?

I-am arătat-o și s-a dus spre ea, luând toporul și înfigându-l într-un buștean mare și noduros de brad. A ridicat bușteanul pe buturugă și mi-a dat mie toporul.

– Sparge-l, mi-a spus.

Neînlargul meu că sunt privit, am apucat toporul și l-am ridicat sus deasupra capului, izbind apoi tare cu el în buștean. Lama a lovit cu putere și s-a oprit într-un nod. Am încercat din toate puterile să trag pe urmă lama afară, gâfâind, conștient tot timpul cât de caraghios arătam. Când am reușit în cele din urmă să scot toporul, Don mi l-a luat din mână.

– Hai să te învăț cum să tai lemne ca lumea, căci nu vei avea alt combustibil. Trebuie să lucrezi încet, ca să nu-ți risipești forțele și să nu transpiri.

– Cum să muncesc fără să transpir?

– Noi ne îmbrăcăm în straturi, aici. Când ai de muncit din greu, mai dai jos câte unul înainte să te încingi, iar când termini, te îmbraci la loc.

– Chiar și la minus patruzeci și cinci de grade?

– Mai ales la minus patruzeci și cinci de grade. Dacă este atât de frig, îți îngheață transpirația sub haine și când te oprești din lucru începi să îngheți și *tu*. Trebuie să eviți transpirația din toate puterile.

A ridicat toporul și l-a lăsat să cadă ușor, înclinându-l astfel încât lama să intre la un unghi de patruzeci și cinci de grade. Toporul a făcut să sară o bucată de lemn. A rotit bușteanul și a lovit la fel, repetând operațiunile până când pe jos a rămas o grămadă de lemne numai bune de stivuit. Pe urmă a ales un alt

buştean mare şi noduros şi a înfipt lama toporului în el. Mi-am dres vocea. Don a zâmbit ironic. Pe urmă a ridicat toporul cu buşteanul înfipt în el, răsucind uşor mânerul şi lăsându-l să cadă pe buturugă cu muchia. Buşteanul a făcut *clinc* şi s-a spart cuminte în două.

– Vezi? Aşa nu mai transpiri, a spus Don. Foloseşte perioada asta ca să te antrenezi, lucrând aşa cum va trebui să o faci când va veni gerul.

Am încins soba şi am pus ceainicul pe foc, iar Don şi-a reluat lecţiile în cort.

– Hai să-ţi arăt un truc, a spus. Acum poţi sta bine în picioare în mijlocul cortului, sub grindă, dar – a întins braţele – pierzi spaţiu spre margini. Vino cu mine.

L-am urmărit ascultător, în timp ce lua Sandvik-ul din copacul cu unelte, apoi am mers după el pe potecă până când am ajuns la un pâlc de sălcii. A tăiat cu îndemânare nişte crengi groase, dar flexibile, lungi fiecare cam de doi metri şi jumătate. Ne-am întors în cort şi el a împins crengile între grindă şi pânză, lăsându-le să se îndoaie natural şi să împingă marginile cortului în sus. În locul unui cort ascuţit, incomod, aveam acum deasupra mea un spaţiu boltit.

Don nu putea rămâne mult pentru că se apropia vremea sloiurilor, dar în câteva ore a reuşit să mă înveţe multe lecţii de supravieţuire. Se pricepea şi la gătit. A luat o oală şi s-a apucat să pregătească repede clasica „fasole cu costiţă", un fel arhetipal de mâncare al trăitorilor în sălbăticie – costiţa se păstrează uşor sărată sau în conservă, iar fasolea reprezintă o straşnică sursă de energie. Costiţa devine şi mai importantă iarna, când o dietă bogată în grăsimi este absolut indispensabilă.

Când mâncarea a fost gata, ne-am aşezat alături pe buşteni. Don a scos din bagaj o sticlă de sos care nu arăta în nici un fel special şi a turnat generos peste raţia lui.

– Ce-i asta? am întrebat.

– Oh, doar o chestie picantă – vrei să guşti?

– Sigur.

Am pus degetul pe gura sticlei şi am aplecat-o, obţinând un cerc roşu de sos. L-am mirosit – nu mirosea a nimic – şi pe urmă l-am băgat în gură. Reacţia a fost instantanee: am simţit pe limbă o explozie de înţepături, urmată de o arsură afurisită pe interiorul obrajilor. Am făcut greşeala să înghit, ceea ce mi-a trimis saliva toxică în jos pe gât, arzând totul în cale. Ochii mi s-au umplut de lacrimi şi am început să tuşesc spasmodic. În cele din urmă m-am ridicat în picioare, cu gura şi gâtul amorţite, cu vocea răguşită.

– Chestia asta este îngrozitoare, Don, oribilă! Cum poţi să mănânci aşa ceva? E nebunie curată!

Don nu a reuşit să îşi ascundă bucuria sadică.

– Ai dreptate, a strigat. Chiar *este* nebunie – uite-aici! Mi-a întins sticla.

Am citit: SOSUL NEBUNESC AL LUI DAVE: CEL MAI IUTE SOS DIN LUME! M-am uitat la substanţa diavolească, uimit că tortura pură putea să existe ascunsă într-o sticlă.

– Dar de ce îl mănânci, Don? Cum poţi să mai simţi vreun alt gust?

El a râs şi s-a întors la fasole. În seara aceea nu am mai reuşit să mănânc mare lucru. Mai târziu i-am oferit lui Don din preţioasa mea rezervă de whisky Highland Park, dar a ridicat mâna:

– Ei, mi-a plăcut mult whisky-ul, a spus, dar zilele alea s-au dus. Am să iau doar o înghiţitură, din politeţe.

Am luat o cană şi mă pregăteam să torn cu grijă în ea, dar înainte să reuşesc, o mână bătătorită şi bătrână mi-a smuls sticla şi Don a băut direct din ea.

– Mda, aveţi marfă de calitate acolo, în Scoţia, a spus.

Noaptea târziu a început să plouă şi l-am auzit pe Don murmurând în colţul lui de cort:

– Uite-ţi apa, prostuţule.

Am zâmbit de unul singur, gândindu-mă cât de ciudat era faptul că speranţele mele pentru viitor ajunseseră să fie cumva legate de acest bătrân de şaizeci şi opt de ani dintr-un cătun îndepărtat al lumii, care hotărâse împotriva oricărei raţiuni să mă ajute.

A doua zi dimineaţă m-am îndreptat direct spre vasele de sub prelată, pe care le-am găsit pline până-n buză de apă limpede şi curată. Am turnat puţină într-o cană şi am băut, dar în locul gustului înviorător pe care îl aşteptam, apa era ternă şi nu-mi astâmpăra setea. Don a venit cu o oală mare şi a zis:

– Trebuie să băgăm nişte aer în ea.

A luat unul dintre vasele cu apă şi a turnat de sus în oală, pe urmă înapoi. A repetat procedeul de mai multe ori.

– Încearcă acum, mi-a spus la sfârşit.

Mi-am turnat o cană plină. Apa era la fel de gustoasă ca aceea dintr-un izvor de munte.

După câteva zile vremea a devenit mult mai rece, temperatura scăzând deja noaptea până la minus treizeci, minus treizeci şi cinci de grade. Terminasem de curăţat locul viitoarei cabane şi eram nerăbdător să îi pun fundaţia înainte de plecarea lui Don. Doborâsem câţiva brazi din apropiere ca să facem trei buşteni lungi de şapte metri şi jumătate; groşi în jur de şaizeci de centimetri. Ei ur-

mau să fie „traversele" care să alcătuiască fundația. Am lucrat cu bună-voie împreună, rostogolind buștenii cu țapinele pe bucăți lungi de plop care funcționau ca niște șine, permițându-ne să punem traversele pe poziție.

Odată plasați buștenii cei lungi la locul lor, Don s-a uitat la mine și a zâmbit.

– Va trebui să găsești de acum o cale să îți transporți buștenii pentru cabană fără ajutor. Vor fi grei, dar dacă le folosești cum trebuie centrul de greutate, vei reuși să-i muți cu un deget.

M-am sprijinit în țapină și m-am uitat la el.

– Și cum se face asta?

El s-a uitat în jur, pe urmă mi-a arătat un loc în suprafața curățată.

– Va trebui să stivuiești buștenii acolo. Ai să-i muți până la locul unde construiești cabana cu țapina. Și pe urmă va trebui să îi ridici și să îi plasezi acolo unde vor trebui să fie fasonați și fixați.

Deja mă panica gândul că trebuie să dobor copacii, să îi curăț cum trebuie, să tai bușteni de dimensiunile cerute și să îi aduc în tabără. Iar acum mă îngrijoram că trebuia să manevrez de unul singur copacii aceia uriași, fără nici un ajutor.

– Va fi o treabă periculoasă, nu-i așa? Aș putea să mor făcând-o.

– Știi deja, nu trebuie să-ți mai spun asta.

Don se uita la mine cât se poate de serios.

– Acum folosește-ți mintea și scoate-ți gândul ăsta din cap, pentru că nu ai altă șansă decât să-ți construiești casa.

S-a uitat în sus la doi brazi maiestuoși, așezați fiecare în câte un colț al locului de cabană. Te pricepi cât de cât să te cațeri în copaci?

– Ăăăă... da.

– Bine, pentru că ai să te cațeri în copacii ăia și ai să fixezi o coardă între ei la înălțimea pe care o va avea cabana. Pe urmă vom atașa în mijlocul corzii un scripete și vom fixa peste el chinga pentru bușteni. Când va veni vremea să îi ridici, prinzi chinga chiar de mijlocul lor și tragi. Dacă îi prinzi chiar peste centrul de greutate, vor urca ușor și sigur.

– Excelentă idee, am exclamat eu, uluit de fiecare dată de ingeniozitatea lui.

M-am cățărat într-unul dintre brazi și am legat bine frânghia de el cam la patru metri înălțime. Pe urmă m-am urcat în bradul din partea cealaltă, cu capătul liber al frânghiei pe umăr. Când am ajuns la înălțimea necesară, mi-am încolăcit picioarele în jurul trunchiului și am rămas să mă odihnesc ca un urs koala. Don lucra ca să întindă bine frânghia și să o ancoreze, iar eu am legat și capătul rămas, iar după puțină muncă am avut o coardă întinsă sus peste locul de

cabană. Spre seară instalasem deja și scripetele, și chinga – prinsă bine de lanțul unui troliu portabil. Totul aștepta să fie folosit.

În seara aceea, Don mi-a povestit câte ceva despre viața lui, despre copilăria petrecută în munții Sierra Nevada și despre tinerețea sălbatică din California, unde a devenit membru al unui grup care își căuta libertatea gonind pe motociclete. Don a alergat cu ei încoace și încolo vreme de ani de zile, în timp ce își câștiga existența ca șofer pe utilaje grele. După o vreme, băutul din greu și bătăile s-au transformat în droguri și grupul a devenit bine cunoscuta bandă Hells Angels. Don și-a pierdut interesul și s-a mutat în nord, căutând un mod de a trăi liber în mijlocul naturii. A pescuit o vreme în sud-estul Alaskăi, apoi s-a mutat în Interior, unde a lucrat vara în construcții și iarna ca vânător.

În satul Ruby, Don a cunoscut-o pe Carol și s-a însurat cu ea, pe urmă au avut copii și s-au mutat mai în jos pe Yukon, la Galena. Deștept și puternic, Don și-a câștigat curând reputația unui om căruia ar fi bine să nu-i stai în cale, iar în viața lui a avut parte de lupte de toate felurile, de la bătăi cu pumnii până la înfruntări cu pistoalele. Dar eu știam că era un om bun și că de mânia lui nu avuseseră parte decât cei care cu siguranță o meritaseră.

În timp ce stăteam de vorbă în cercul de lumină din cort, am auzit lacul „cântând" – o serie de clinchete răsunătoare și ritmate provenind de la stratul de gheață care se îngroșa. Am stat și am ascultat aceste sunete, apoi am ieșit din cort. Cerul era senin și spuzit cu stele. M-am uitat spre lac și am auzit pleoscăitul ocazional al castorilor care trăgeau lemn proaspăt spre stiva lor, printr-un canal îngust de apă. Neobositele rozătoare munceau fără încetare, înotând mereu de acasă până pe țărm, unde urcau panta ca să roadă diverse trunchiuri de foioase. După ce cădeau, copacii erau retezați în bucăți mai mici și trași în apă. Când apa îngheța și îi făcea prizonieri pe castori, se bazau pe copacii deja adunați ca pe o provizie de iarnă, la care apelau oricând aveau nevoie de hrană.

– S-ar părea că aș avea ce învăța de la castori, când vine vorba despre lucrul cu buștenii, am spus.

Don a râs.

– Să știi că am găsit uneori castori morți pentru că au fost prinși în cădere sub copacii roși de ei care nu au căzut cum se așteptau. Natura nu-i perfectă.

A ridicat din umeri.

– Greșelile fac parte din mecanismul care face lumea să se învârtă. Un animal face o greșeală și uite-așa alt animal își găsește ușor hrana.

Am rămas o vreme tăcuți, apoi l-am întrebat pe Don despre oamenii care trăiesc în Interior în sălbăticie. Mi-a spus că foarte puțini oameni aleg să rămâ-

nă singuri în pădure peste iarnă. În trecut așa procedau de obicei vânătorii sau prospectorii, dar astăzi erau mai ales cei care se hotărau să renunțe la viață. Don mi-a povestit despre un bărbat care fusese ucis.

– L-am găsit pe jos în adăpostul lui, înjunghiat și plin de tăieturi. Era încă viu, dar pierdea o grămadă de sânge. N-am putut să facem nimic.

– Cine l-a omorât? am întrebat.

Simțeam o împunsătură de frică, imaginându-mi scena.

– Un sălbatic cu mintea rătăcită. L-am prins și l-am amenințat cu pușca până când a lăsat cuțitul jos. A venit și l-a luat familia.

– Ai văzut mulți oameni morți?

– Da. Pe aici, când moare cineva nu vine să-l ia ambulanța sau mașina poliției. Trebuie să se ocupe familia.

– Ai fost nevoit să faci așa ceva, Don?

– Da.

A tras adânc aer în piept, apoi l-a lăsat să iasă.

– Acum trei ani a murit băiatul meu.

A continuat, spunându-mi toată povestea.

– Îmi pare rău, am murmurat la sfârșitul tristei sale relatări, simțind povara tragediei lui Don și a lui Carol.

Mi-am dat seama o dată în plus cât de mare era favoarea pe care mi-o făceau.

Ceea ce începuse ca o evadare aventuroasă din siguranța Marii Britanii mi se părea acum o prosteală foarte periculoasă.

– Don, sper că îți dai seama cât îți sunt de recunoscător pentru ajutor. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă nu aș fi dat peste voi toți.

– Să știi că-mi place și mie o provocare și, în plus, ești un bărbat cu familie. Dacă erai singur, m-ar fi durut în cot.

Urletul singuratic al unui lup s-a auzit în depărtare și eu m-am uitat spre Pilot Mountain, de unde părea să vină zgomotul.

– Există o haită mare de lupi care își are cuibul pe muntele acela, a spus Don. Dacă îi auzi, înseamnă că vânează în zona asta și că vor mai rămâne pe aici încă niște săptămâni – pe urmă se vor îndrepta spre alt teritoriu și mai târziu se vor întoarce, hăituind mereu elani în fața lor.

Pe când ne pregăteam de culcare, Don mi-a spus că a doua zi trebuia să plece, pentru că pe fluviu începuse să se formeze gheață. Venea Charlie să îl ia. Don spera că, în scurta lui ședere, Charlie, un tâmplar priceput, ne va ajuta să terminăm podeaua cabanei.

Charlie a apărut arătând foarte nemulțumit și atmosfera s-a prăbușit în tabără la fel ca temperatura. Nivelul fluviului scăzuse, determinând în amonte formarea gheții, așa că Charlie fusese nevoit să lase barca acolo unde se îngusta canalul și făcuse restul drumului pe jos. În timp ce Don și cu mine strângeam uneltele și alimentele, Charlie s-a pus pe treabă, întinzând dușumeaua cabanei cu o îndemânare uimitoare. Pe la prânz treaba era gata și ne-am oprit să bem o cafea.

– Trebuie să plecăm, Don, a spus Charlie. S-a făcut gheață și în albia principală.

– Rahat! a spus Don.

Pe urmă s-a uitat la mine.

– Mai bine pune-te pe treabă.

– Sigur, Don, știu.

M-am oprit și am început să pășesc nervos dintr-o parte în alta.

– Necazul este că nu prea am idee despre ce trebuie să fac mai întâi. Adică...

A ridicat un deget și mi-a făcut semn să tac.

– Taie copacii și cară buștenii în tabără. Folosește troliul motoferăstrăului ca să-i tragi până aici, pe urmă exersează îmbinările pe niște bețe de salcie și construiește o cabană în miniatură. Când îți place ce-ți iese, începe să faci același lucru cu buștenii și ridică-ți cabana.

Mi-a arătat un buștean uriaș dintr-o latură a taberei.

– Vom tăia noi acum bușteanul ăla în două și vom pune câte o jumătate la fiecare capăt al podelei ca să ai de unde începe. Pe urmă tai îmbinările și începi să ridici buștenii unul câte unul. Mă urmărești?

– Da, am spus nesigur, dar...

– Nu te îngrijora, când vei începe să lucrezi, ai să înțelegi. Potrivești aici, potrivești dincolo, până ridici câte șapte trunchiuri pentru fiecare perete, Haide, Charlie!

I-am urmărit pe amândoi pregătindu-se să taie bușteanul în două. Am cărat împreună jumătățile grele sus pe podină și le-am așezat acolo unde a spus Don, una la partea de nord a podelei, cealaltă la partea de sud.

Când am terminat, ei s-au grăbit să plece. Am coborât pe poteca tăiată de mine până am ajuns la canal, încă navigabil, dar cu gheață la mal.

– Vine, a mormăit Don uitându-se la cer. Sigur vine.

Am mers câțiva kilometri pe jos pe lângă canal până când am ajuns la barcă. Don și Charlie au împins-o în apă, s-au urcat în ea și au pornit motorul. M-am uitat în urma lor cum se îndepărtează până când au dispărut în penumbra cenușie. Un vânt foarte rece venea dinspre nord-vest, răvășindu-mi hainele.

Fuzzy a schelălăit și s-a lipit de mine în timp ce ne întorceam încet prin pădure, cerându-mi să opresc vântul. Când m-am apropiat de lacul de iarbă am auzit niște mici fluierături cunoscute. Să fi fost fazani? m-am gândit. Nu aveau cum. Am făcut un pas și o pasăre de mărimea unei gâște a zburat de la mai puțin de un metru și jumătate de mine. Am mai făcut un pas și de data aceasta s-a ridicat un stol întreg, fâlfâind din aripi – șapte păsări mari. Nu puteau fi decât ceea ce numea Don „pui“, o veste bună pentru mine, pentru că restul păsărilor comestibile păreau să fi părăsit pădurea de multă vreme. Cel puțin aveam șansa să pot obține carne proaspătă peste iarnă.

Când am ajuns în tabără era deja întuneric și am fost recunoscător să mă aflu din nou la adăpostul cortului meu. Ca de fiecare dată la sfârșitul zilei, gândurile mi-au zburat acasă. Mi-am verificat e-mailurile și am văzut câteva de la Juliet. Îmi scria regulat, iar eu descărcam toate mesajele atunci când mă logam să îmi trimit articolele. De data aceasta, trei mesaje de la ea purtau titlul IMPORTANT!, FOARTE IMPORTANT! și AL NAIBII DE IMPORTANT! Cu un ghimpe de îngrijorare în suflet, l-am deschis pe cel mai recent și am citit:

> Guy, ești OK? Nu mai am vești de la tine de o grămadă vreme și imaginația mea a început să o ia razna. Te rog telefonează-mi IMEDIAT!

– Drace! am zis cu voce tare.

Fusesem atât de absorbit de problemele mele, încât uitasem ceea ce conta cu adevărat și m-am simțit vinovat pentru grijile pe care i le provocasem lui Juliet. Am deconectat computerul de la telefon și am sunat-o imediat.

– Alo?

– Julsie, eu sunt. Tocmai ți-am citit mesajul – iartă-mă, a fost Don aici și am avut o mulțime de treabă.

– Guy! Vocea îi suna puternic și limpede. Am fost cu toții foarte îngrijorați.

– Îmi dau seama, îmi pare rău. Sunt întreg.

– Cum merge treaba cu cabana?

– Păi... am încercat să îmi găsesc cuvintele.

Voiam să îi pot da vești bune, dar nu puteam.

– Merge greu. Am o podea și deocamdată doar atât. Don și Charlie m-au ajutat, dar au trebuit să plece pentru că vine înghețul. Așa că trebuie să mă descurc de unul singur și nu știu dacă voi fi în stare să termin cabana la timp. Este cu mult mai greu decât mi-am imaginat, Jules, și infinit mai periculos. Până și să dobor copacii poate fi mortal.

Mi-am regretat imediat cuvintele.

– Of, Doamne, Guy! De ce faci asta?

– Acum nu mai sunt sigur.

A urmat un moment de liniște, pe urmă Juliet a vorbit cu tonul limpede și practic pe care i-l cunoșteam atât de bine.

– Ești acolo deja, nu are rost să pierdem vremea cu regrete. Ne trebuie un plan. Ce ai de gând să faci, dacă nu reușești să-ți construiești cabana?

– Don spune că se poate, la nevoie, să treci peste iarnă în genul de cort pe care îl am eu. Trebuie să mai pun o prelată suplimentară și să adun zăpadă la margini.

Am simțit o notă tăioasă în vocea lui Juliet:

– Guy, ridică naibii cabana! Să-ți petreci iarna în cort... nu sună deloc verosimil.

– Mă voi strădui, Jules, voi face tot ce îmi stă în puteri.

– Te-ai priceput întotdeauna să faci lucruri pe-acasă, atâta vreme cât aveai instrucțiunile...

O spusese pe un ton serios, dar pe urmă ne-a pufnit râsul pe amândoi amintindu-ne cât mă munceam cu tot ceea ce trebuia asamblat acasă. Râsul a pus capăt convorbirii într-o notă optimistă, dar exista o urmă de deznădejde în vocile amândurora, atunci când ne-am luat rămas-bun.

A doua zi de dimineață am coborât pe potecă până la primul rând de brazi, trăgând după mine sania încărcată cu două motoferăstraie, cu combustibil și cu toporul meu cu două tăișuri. Sarcina mea era să tai cincizeci și doi de copaci, să îi curăț și să transport buștenii până la locul de casă. M-am apropiat de primul copac potrivit și l-am măsurat așa cum mă învățase Don. Aveam nevoie de unul cu un trunchi de cel puțin cinci metri și jumătate; trebuia să aibă diametrul între douăzeci și patru și douăzeci și șase de centimetri și să fie cât se poate de drept. După ce mă asiguram că se potrivește acestor cerințe, trebuia să mă gândesc în ce direcție va cădea, dacă îl tai. M-am lămurit cu toate, apoi m-am apropiat și am curățat cu toporul toate ramurile uscate de pe trunchi.

După aceea m-am așezat la nouăzeci de grade față de direcția în care ar fi urmat să se prăbușească copacul. M-am uitat în sus după orice creangă uscată care ar fi putut să-mi cadă în cap, apoi m-am uitat în spate după orice copac căzut sau arbust des care ar fi putut să îmi servească drept adăpost dacă bradul cel mare nu cădea unde trebuie. După ce m-am lămurit și m-am declarat satisfăcut, am început să tai.

Primele două lovituri cu toporul le-am dat în direcția opusă celei în care voiam să cadă copacul, cam la un metru de la rădăcină. Am făcut mai întâi o tăietură oblică, apoi pe a doua, invers, adânci amândouă cam de cincisprezece centimetri – crestături menite să îndepărteze de tot scoarța de pe trunchi. M-am dat un pas înapoi și am verificat dacă totul este în regulă, apoi m-am mutat pe partea cealaltă. Am început să tai cu motoferăstrăul drept pe fața opusă a trunchiului, un pic mai sus față de crestătura în coajă. Ideea era că arborele trebuia să se încline în partea opusă acestei tăieturi și să se deschidă. După ce am ajuns la o adâncime de vreo zece centimetri, am auzit trunchiul scârțâind și am văzut tăietura deschizându-se puțin. Am scos drujba și am înlocuit-o cu toporul meu de cercetaș, ca nu cumva copacul să se încline îndărăt. Crăpătura a continuat să se deschidă și în cele din urmă bradul s-a prăbușit cu zgomot în direcția potrivită.

Folosind toporul, am curățat trunchiul de ramuri, pe urmă am agățat ruleta de capătul tăiat și am măsurat cinci metri și jumătate. Am însemnat locul și am tăiat acolo cu motoferăstrăul. Uite că aveam un buștean potrivit chiar la picioare. M-am uitat la ceas: durase mult prea mult.

– Unul jos, cincizeci și unu urmează, am mormăit.

În primele zile am reușit să tai și să curăț numai câțiva bușteni pe zi, dar pe măsură ce am devenit mai încrezător am început să lucrez mai repede, așa că am ajuns curând să pregătesc între zece și paisprezece bușteni în fiecare zi. Era o treabă periculoasă și cerea deplină concentrare, dar cu toate acestea nu puteam uita nici o clipă că lucram contra cronometru. Mă întorceam în cort obosit și murdar. Tăieturile, vânătăile și așchiile deveniseră atât de numeroase, încât am încetat să le mai țin socoteala și foloseam deja trucul lui Don: acopeream toate rănile cu sevă de brad.

Timp de nouă zile am lucrat fără încetare. Vremea s-a încălzit și pentru asta am fost recunoscător, cu atât mai mult cu cât zilele liniștite mă făceau să simt că treaba merge mai ușor. Până și cea mai mică adiere conta, atunci când cădeau copacii. Uneori, după ce dădeam ultima lovitură, trunchiul uriaș rămânea balansându-se ca între două lumi. Când se întâmpla așa ceva mă retrăgeam, mă uitam la vârful copacului și mă rugam în gând. Când trecea rafala, mă grăbeam să adâncesc tăietura cu toporul, ca să se prăbușească în direcția potrivită, înainte de următorul zefir. De două sau trei ori am tăiat greșit și nici n-am fost destul de rapid ca să scot lama drujbei înainte ca trunchiul să se aplece înapoi și să o prindă captivă cu toată greutatea lui. Singura soluție care îmi rămânea în asemenea situații era să desprind motorul de lamă și să reîncep tot procesul la ju-

mătate de metru deasupra primei tăieturi. Asta însemna să lucrez într-un mod categoric nesigur. Mă simțeam ca și cum ar fi trebuit să detonez o bombă și atunci când copacul se prăbușea în cele din urmă în direcția potrivită, mă simțeam profund ușurat.

Am învățat în același timp să mă încred în instincte. Odată am doborât un copac înalt de douăzeci și unu de metri, din care urma să scot doi bușteni, peste un alt copac, unde a rămas prizonier. Am tăiat o pană în copacul de sprijin. Nu s-a întâmplat nimic, așa că m-am apucat încrezător să dau ultima lovitură. Dar ceva m-a oprit. M-am uitat în sus și am văzut că uriașul arbore nu numai că se sprijinea pe cel mai mic de sub el, dar și că dădea să cadă spre mine. M-am mișcat încet, am scos lama motoferăstrăului din tăietură și m-am tras grațios într-o parte. Instinctul mi-a spus să-l las în pace în ziua aceea și am plecat obosit spre tabără. Am făcut un foc afară, am încălzit o oală de apă și m-am spălat cum se cuvine. În timp ce mă uscam lângă foc, s-au auzit o serie de zgomote puternice dinspre nord-est și am auzit clar cum se prăbușește uriașul arbore, împreună cu cel mai mic care îl sprijinea.

La mijlocul lui septembrie doborâsem cincizeci și trei de copaci – irosind numai unul. Mi s-a părut că reușisem o mică minune și l-am sunat pe Don, încercând să vorbesc pe un ton obișnuit.

– Te-ai descurcat bine, mi-a spus el. Îți aduci aminte cuțitul ăla pe care l-am făcut special pentru tine?

Don făcuse cuțitul, o lamă grea și curbată, dintr-un arc de suspensie al unei mașini vechi, prinsă bine la capete în două mânere.

– Da.

– Bun, acum trebuie să te apuci să cureți buștenii de coajă cu el.

– OK...

Don îmi povestise despre cum se curăță buștenii atunci când îmi dăduse cuțitul cu pricina, așa că parcă mă pricepeam.

– Ai grijă, nu uita de urși, fii atent și lucrează încet.

– Mulțumesc, așa voi face.

M-am așezat, preferând din tot sufletul să fi putut face construcția cu buștenii așa cum erau, dar în scoarță se ascundeau o mulțime de vietăți și, dacă îi foloseai așa, cabana s-ar fi umplut de insecte. Cojitul urma să înlăture scoarța cu tot cu stratul ei interior, până când buștenii rămâneau lemn curat. Stratul interior este un strat albicios și rezistent care se află sub coajă, bine lipit de trunchi. Este plin de zaharuri și dacă rămâne pe un trunchi se înmoaie și putrezește, devenind maro.

M-am hotărât să-mi iau o zi liberă și să mă ocup de problemele din tabără. Trebuiau făcute câteva treburi de întreținere absolut obligatorii, la fel și niște pregătiri pentru vremea rea. M-am apucat mai întâi să-mi consolidez cortul, fixând o a doua grindă zdravănă deasupra acoperișului și trecând peste ea o prelată, pe care am fixat-o apoi bine jos, lăsând între ea și pânza de cort un strat izolator de aer. Am ridicat pe urmă alături un cort mai mic în care am depozitat toate uneltele, împreună cu rolele de izolație pentru acoperișul cabanei. Trebuia de asemeni să mă gândesc cum să rezolv problema toaletei. Până acum, săpasem niște mici latrine la fiecare câteva zile. Aveam nevoie de un veceu adevărat. Am cercetat terenul în spatele locului în care urma să construiesc cabana și am găsit o zonă plată unde creșteau sălcii. După ce am curățat frunzele căzute și resturile de lemn, am văzut că terenul era ferm și nisipos și m-am apucat de săpat. Peste o oră stăteam deja într-o groapă de dimensiuni decente. Acest lucru m-a îmboldit să sap în continuare, până când a trebuit să arunc pământul scos mult deasupra capului. M-am oprit. Fuzzy se apropiase de marginea gropii și se uita la mine stupefiat. Am privit pereții umezi care mă înconjurau. Oare săpasem o groapă atât de adâncă, încât nu mai puteam ieși din ea?

– Of, Doamne, te rog, nu! am spus cu voce tare, întrebându-mă dacă nu cumva pereții s-ar fi putut chiar prăbuși peste mine.

Nici nu mă puteam gândi la un mod mai rușinos de a muri. Mi-a venit în minte chiar și un titlu: AVENTURIERUL DIN ALASKA ȘI-A SĂPAT SINGUR GROAPA. Prostia absolută a demersului meu îmi sărea acum în ochi – cum de ajunsesem în această situație?

Mi-am imaginat un urs mare apărând la marginea gropii, nevenindu-i să creadă ce noroc dăduse peste el. Această viziune m-a pus în mișcare. Mi-am scos cuțitul cel zdravăn din toc și am săpat găuri de sprijin pentru picioare în pământul sfărâmicios de pe o latură a gropii. Am început să mă cațăr cu grijă, găurile din perete oferindu-mi exact atâta susținere cât să pot bâjbâi mai departe. M-am împins afară din groapă și am rămas întins pe pământ cu fața în jos, savurându-mi libertatea. Fuzzy și-a pus nasul umed într-una dintre palmele mele, ca și cum mi-ar fi spus „Hai, ridică-te, nu fi atât de patetic."

M-am întors în cort și gândurile mi s-au îndreptat spre mâncare. Aveam apă din belșug: culegeam așchii de gheață de pe lac și le topeam pe sobă, obținând cam două galoane și jumătate pe zi. Dar proviziile de alimente scăzuseră rău: mai aveam doar două pungi de orez și de făină, câțiva cartofi și niște fasole uscată. Partea pozitivă era că aveam sute de pliculețe de ceai și cafea din belșug, precum și o mulțime de ulei pentru gătit. În mod bizar, mai aveam trei doze de miere am-

balată în borcane în formă de urs (oare de ce le cumpărasem?), o conservă cu lapte condensat și o cutie de carton conținând sucul a opt lămâi din Sicilia, pe care mi-o trimisese mama, îngrijorată că aș putea să mă îmbolnăvesc de scorbut.

Am rămas uitându-mă la jalnica mea grămadă de provizii. Urma să treacă destulă vreme până să dau o raită de aprovizionare la Galena, întrucât aveam de așteptat să treacă perioada sloiurilor. Trebuia să vânez mult sau dacă nu, aveam să mă trezesc curând că am necazuri.

Se lăsa noaptea atunci când am luat-o pe potecă în jos, cu pușca de calibrul .22 pe umăr și cu Fuzzy alături. M-am uitat în copaci și prin lăstăriș după gâște. Nu mișca nimic. Oare unde erau? Curând, o flecăreală sonoră m-a oprit din drum. O veveriță stătea pe o ramură de brad, deasupra mea. Am armat încet pușca și am așteptat, iar când veverița s-a mișcat, am tras. O bufnitură scurtă m-a înștiințat că murise repede.

– Aport! i-am strigat lui Fuzzy, care s-a uitat la mine fără să înțeleagă.

Am cotrobăit prin lăstăriș și am tras afară micul animal, dezamăgit de mărimea mesei mele viitoare.

Întors în tabără, am jupuit veverița și am curățat-o de măruntaie, i-am păstrat pulpele și i-am dat restul lui Fuzzy. Am scos apoi carnea de pe oase și am prăjit-o în ulei de măsline cu puțin usturoi. Am mâncat-o cu orez fiert și am încercat să mă sugestionez că este delicioasă, dar trebuie să recunosc că nu era decât o masă deprimantă și destul de sinistră.

A doua zi dimineață m-am apucat de lucru devreme, după un mic dejun cu porridge și cafea neagră îndulcită. Venise vremea să încep cojitul buștenilor. M-am dus la cea mai apropiată stivă, am încălecat pe un buștean cu cuțitul în mână și am înfipt lama în scoarță până când am ajuns la lemn. Am îndreptat lama spre mine, am tras tare și o fâșie subțire de coajă s-a desprins încolăcindu-se, dezvelind lemnul alb, minunat, de dedesubt. O sevă groasă, lipicioasă, a curs peste mâinile și hainele mele, iar aerul s-a umplut de miros puternic de rășină. Am reușit să curăț doar o bucată de vreo treizeci de centimetri, înainte de a trebui să întorc bușteanul. Mâinile și încheieturile începuseră să-mi obosească, întrucât lama se lovea mereu de noduri.

Am curățat bușteni în fiecare zi, până când mâinile mi-au ajuns o rană. Munca era abrutizantă și lentă. În timpul acelor zile solitare petrecute în izolarea pădurii dispoziția mea s-a înrăutățit mult și, deși uneori mă simțeam fericit, tensiunea și panica legate de situația în care mă aflam și în care mă pusesem singur mă copleșeau adesea.

Dar optimismul îmi creştea puţin câte puţin, pe măsură ce creştea şi grămada de buşteni curăţaţi. Însă munca neîntreruptă îşi cerea obolul. Slăbisem şi continuam să slăbesc; într-o dimineaţă mi-am dat seama că nu-mi pot mişca degetele, iar când am strâns pumnul şi apoi l-am deschis, două degete au rămas încleştate. În următoarele zile îmi îndreptam aceste degete cu cealaltă mână, înainte să mă apuc de treabă.

Într-o dimineaţă, în timp ce îmi beam cafeaua în cort, am auzit o bufnitură, urmată o secundă mai târziu de un foc de puşcă. Am sărit în picioare, tresărind. Am ciulit urechile să aud şi alte împuşcături, dar nu a mai urmat nici una. Mi-am încărcat şi eu arma cu patru gloanţe şi am luat-o în jos pe potecă spre cea de-a doua stivă de buşteni, unde se înălţa o pădurice deasă şi întunecată de brazi, pe un pământ gras, acoperit cu muşchi. Numisem locul acela „pădurea fermecată", din cauza frumuseţii şi a calmului. În jurul meu era plin de buşteni care aşteptau să fie curăţaţi de coajă; am ales unul şi m-am apucat de lucru. După câteva minute am auzit zgomot de voci. Am ridicat privirea şi am văzut apropiindu-se doi bărbaţi indieni. Am ridicat mâna în semn de salut.

– Cine a tăiat poteca? a întrebat cel mai voinic dintre ei, pe un ton neutru.

– Păi... eu, am răspuns.

A scuipat mulţumit, lăsând să se vadă nişte dinţi înnegriţi de la mestecat tutun.

– Ai făcut o treabă tare bună.

– Mulţumesc, am spus, aşteptând să văd ce va urma.

A urmat o pauză, în timpul căreia amândoi m-au cercetat cu atenţie, apoi a vorbit cel mai mărunt dintre ei.

– Poteca ta ne-a ajutat să doborâm un elan.

A arătat cu bărbia către fluviu.

– Putem acum să-l coborâm mai uşor la apă.

– Bun, mă bucur, am spus, aducându-mi aminte de împuşcătură.

Indianul mai mic a scos o cutiuţă de metal.

– Mesteci tutun? m-a întrebat.

– Mi-aş fi dorit, am spus. Am whisky, dacă vreţi un strop.

Au ridicat mâinile.

– La naiba, nu! a spus cel voinic. Noi, indienii, înnebunim de la chestia aia.

După o altă pauză, m-a întrebat:

– Ce faci aici?

– Construiesc o cabană la capătul potecii.

A clătinat din cap.

– Trăieşti în pădure?

– Da. Mă ajută Don Lowe din Galena – îl cunoașteți?

– Sigur că da. Se pricepe foarte bine cu lemnul – ai noroc. Rămâi aici, după ce termini cabana?

– Peste iarnă, pe urmă trebuie să mă întorc la familia mea.

– Am avea nevoie de mai mulți albi ca tine pe aici! a spus voinicul.

– De ce? l-am întrebat.

– Pentru că vii și tai poteci, construiești case și pleci!

Am râs cu toții, iar eu m-am întors la lucru.

În timp ce plecau, indianul mai mare mi-a strigat:

– Hei, ai văzut urmele de urs de pe aici?

Am ridicat privirea.

– Nu.

– Mai bine ai grijă mare, noi am văzut o mulțime de urme pe potecă, jos, spre fluviu. Urșii folosesc și ei poteca ta, așa că fii cu băgare de seamă. Am doborât un elan în pădurea de lângă lacul de iarbă – venim mâine cu ceva potrivit să îl cărăm.

S-au îndepărtat, vorbind încetișor. Când s-a întunecat prea tare ca să mai pot munci, am atârnat cuțitul de cojit într-un copac. Apreciam că mai aveam de lucru câteva zile. În timp ce mă întorceam în tabără, în minte îmi stăruia avertismentul indienilor și am cercetat cu atenție lăstărișul. Fuzzy s-a oprit brusc și a rămas stană de piatră, mârâind încet, teribil de amenințător. Mi-a înghețat sângele în vine; am ridicat ușor pușca de pe umăr și am vârât un glonț pe țeavă. Fuzzy a plecat capul și a început să adulmece drumul, oprindu-se în fața unei baligi proaspete de urs, care scotea aburi în aerul rece.

Alarmat, am continuat să urc pe potecă, strigând și bătând din palme ca să mă asigur că ursul mă aude și eventual se îndepărtează. Am ajuns la tabără epuizat și profund ușurat că sunt acasă. Pe cer se rostogoleau nori negri, aducând cu ei picături grele de ploaie. Am aranjat prelata ca să strâng apă, am încărcat amândouă puștile și am lăsat în cea mare glonț pe țeavă. Înainte să mă culc i-am telefonat lui Don ca să îi cer sfatul asupra unei chestiuni de ordin tehnic, iar el mi-a transmis un mesaj din partea lui Jenny, fiica lui. Zburase pe deasupra zonei în care mă aflam, supraveghind elanii, și văzuse un urs brun mare hoinărind nu departe de tabăra mea.

Mi-a fost greu să dorm, în noaptea aceea.

A doua zi dimineață încă mă simțeam agitat și m-am întors în purgatoriul cojitului de copaci, cu pușca de calibrul 45/70 pe umăr. La fel ca toate animalele

din jurul meu, mă simțeam și eu speriat de apropierea gerului, și știam că urșii trebuie să fi fost și ei nefericiți și încordați, încercând să îngurgiteze cât mai multă mâncare înainte ca zăpada să le dea semnalul că venise vremea hibernării.

Pe la jumătatea dimineții, cei doi indieni au trecut din nou pe la mine, de data aceasta cu un ATV Honda FourTrax vechi. M-am oprit din lucru și am mestecat împreună pește uscat, vorbind despre elani și urși înainte ca ei să se îndrepte spre lacul de iarbă și să ia elanul pe care îl doborâseră.

La jumătate de oră după ce plecaseră, am auzit o rafală de împușcături. Am rămas nemișcat, ascultând. A urmat altă serie de împușcături. Presupunând că vânătorii fuseseră atacați de un urs, am luat-o la fugă în jos pe potecă, spre lacul de iarbă. Am luat-o pe urmele lăsate de ATV și am văzut niște umeri negri în pădure. M-am oprit și am strigat:

– Hei. Sunteți OK?

Ca răspuns, un urs negru uriaș s-a întors spre mine, fixându-mă cu ochii lui mici. Spre groaza mea și mai mare, lângă el au apărut doi pui. Tocmai comisesem eroarea capitală: luasem un urs prin surprindere. Încă și mai rău: era vorba despre o ursoaică și avea pui. Am armat pușca și am rămas cu degetul pe trăgaci exact în timp ce ursoaica o pornea prin pădure către mine. S-a apropiat, s-a ridicat pe labele din spate și a început să amușine în jur cu zgomot, uitându-se la mine cu ochi miopi. Vreme de câteva secunde a rămas nemișcată, iar eu m-am pregătit pentru tot ce era mai rău. Pe urmă ea s-a lăsat din nou în patru labe și a luat-o la fugă prin pădure, urmată de cei doi pui. Am rămas nemișcat acolo unde mă aflam, slăbit de ușurare. Cu mâini tremurânde am încercat să descarc pușca și să scot cartușul de pe țeavă, dar nu am reușit să îl prind la timp și a căzut pe jos. Am rămas uitându-mă degeaba la pământul de la picioarele mele, mirat că o asemenea bucată de alamă strălucitoare putea să dispară.

Încă mai răscoleam iarba cu bocancul, când au apărut cei doi vânători, cu toată carnea elanului legată în fața și în spatele ATV-ului. Au oprit motorul și au rămas uitându-se la mine, plini de respect. Mi-am dat seama că ei credeau că cercetez urmele ursului. Am ridicat o mână, hotărât să nu îi deziluzionez spunându-le că de fapt căutam un glonț pierdut. Au coborât de pe ATV și s-au îndreptat către mine.

– Ai văzut ceva? m-a întrebat cel mai mărunțel.

Am continuat să mă uit în jos.

– A trecut pe aici o femelă.

Am arătat grav cu bărbia către pădure.

– Avea doi pui.

– Așa este, a spus voinicul, în mod clar impresionat de priceperea mea. Ursoaica aia neagră a descoperit elanul nostru – a înșfăcat ditamai bucata de carne din el.

– Ați tras spre ea? am întrebat.

– Nu... nu ne trebuie carne de urs. Ar fi prea mult de cărat.

Se pregătea să plece, când privirea i-a căzut pe ceva de pe jos.

– E al tău? m-a întrebat, arătându-mi glonțul.

– Da... e chiar al meu, am murmurat. Mulțumesc.

Un zâmbet înțelegător i-a înflorit pe față. Mă prinsese, dar, slavă Domnului, m-a cruțat.

– Hei, mulțumim că ai venit să ne dai o mână de ajutor, a zis.

Am zâmbit rușinat.

– Nu că aș fi știut ce să fac, dar m-am gândit că poate sunteți în pericol.

– Cum vrei să urci buștenii ăștia sus, pe potecă? m-a întrebat.

– Mă gândeam să folosesc troliul de la motoferăstrău.

– Fugi de-aici, e prea lent.

S-a gândit o clipă.

– Sfoară ai?

– Da.

– Și benzină?

– Cât de cât.

– Atunci poți să iei ATV-ul ăsta. Nu mai avem nevoie de el până la vară. În curând va ninge și atunci vom folosi mașini de zăpadă.

– Sunteți siguri? i-am întrebat.

Nu-mi venea să cred ce noroc dăduse peste mine.

– Sigur că da, nu avem nevoie de el. Ia-l.

Au pornit la vale pe potecă, încărcați cu carnea elanului. M-am dus după ei pe jos până la malul canalului și i-am ajutat să o urce în barcă. Era foarte frig, iar Fuzzy stătea lipit de piciorul meu de parcă ar fi fost împins acolo de vânt. Probabil că arătam demni de milă. I-am observat pe cei doi șoptind ceva în barcă, pe urmă cel voinic a apărut cu o cutie.

– Dulciuri, bere, muniție de .22, batoane de pește, a spus cel voinic, dându-mi cutia peste bord.

– Grozav, mulțumesc, am spus, acceptând cutia fără să protestez.

Orice fel de adaos la proviziile mele era bine-venit. Tipul s-a îndreptat și s-a uitat la mine.

– Vrei și o nevastă?

Am făcut ochii mari, surprins și înveselit.

– Ăăăă... nu, mulțumesc. Am deja una.

El a înclinat capul și a ridicat o sprânceană.

– Și?

– Păi... mulțumesc. Mulțumesc, dar mă descurc.

A zâmbit, apoi a dispărut în timonerie și s-a întors cu un exemplar din revista *Playboy*.

– Uite – poate că rămâi fără hârtie igienică...

Mi-a aruncat o privire cunoscătoare și pe urmă a împins barca în curentul cafeniu și a sărit înăuntru.

– Mulțumesc! am strigat, fluturând revista colorată deasupra capului. Mai ales pentru asta, o să fie perfectă pentru pornit focul.

Au râs și au bătut din palme înainte să se înscrie pe firul apei și să pornească motorul.

Am luat-o agale pe poteca mea, gândindu-mă că, uite, în loc ca omul alb să își demonstreze generozitatea, adică eu, ajunsesem să primesc o cutie plină de bunătăți de la doi indigeni alaskani. Mi-am adus aminte de propunerea lor de a-mi oferi o nevastă și am zâmbit, gândindu-mă ce ar fi făcut dacă aș fi acceptat. M-am uitat la verigheta pe care o purtam pe deget, care părea să strălucească mai tare ca oricând pe mâna mea bătătorită și înghețată – era un reper spiritual, un memento că mă așteaptă cineva acasă, în caz că m-aș fi însingurat într-atât încât să uit.

Vânătorii mi-au lăsat în plus și douăzeci de galoane de benzină, pe care am ridicat-o la zece metri înălțime, cu un copac subțire. La începutul lui octombrie, după cinci zile de încercări și de improvizații periculoase, am reușit să aduc toți copacii în tabără. Buștenii cântăreau mult mai mult decât Honda, dar cu toate acestea vechiul ATV mi-a fost de folos de fiecare dată.

Am tras fiecare buștean afară din lăstărișul des, folosind o frânghie. După ce reușeam să aduc trunchiul gros pe potecă, îl legam de ATV și îl urcam în tabără cu toată viteza, reușind să îl trec cumva peste obstacole. Uneori ajungeam în buza dealului și ATV-ul pierdea din putere, tras în jos de bușteanul greu, ajutat acum și de forța gravitațională. Înainte să înceapă să alunece la vale, våram o pană de lemn la una din roțile din față. Pe urmă coboram din șaua ATV-ului și îl agățam cu cârligul scripetelui. Legam troliul de un copac, ca să pot trage ATV-ul peste buza dealului. Ajuns în tabără, căram bușteanul folosindu-mă de o sanie din trunchiuri subțiri de plop și de țapine.

În noaptea care a urmat după ce am reuşit să transport în tabără şi ultimul buştean, m-am aşezat pe patul de campanie, încercând să citesc o antologie de poezie. După scurtă vreme am lăsat-o baltă, mult prea preocupat ca să-mi pot îndrepta atenţia spre ceva ce nu avea legătură cu construcţia cabanei.

Mâine trebuia să fie prima mea zi de construcţie.

Lumea din afara cortului părea mai tăcută decât de obicei şi am băgat de seamă că atunci când trosnea un lemn în sobă, nu auzeam şi ecoul acestui sunet reflectat de pădure. Am deschis uşile de pânză ale cortului. Ningea. Cădeau fulgi mari şi grei, care aproape că acoperiseră deja tabăra cu un covor alb şi gros. L-am văzut pe Fuzzy venind spre mine. Avea pe spate un strat gros de zăpadă şi când m-am uitat la el a mârâit prietenos.

– Care-i treaba, ţăcănilă? l-am întrebat.

A ridicat o labă şi a sprijinit-o de pânza cortului. Am înţeles ce voia să îmi transmită. I-am indicat un loc de lângă sobă.

– Aici! i-am spus.

Arătându-mi un respect enorm, a intrat, s-a îndreptat spre locul cu pricina şi s-a aşezat. Am notat pe urmă în jurnal: *Trebuie să construiesc o casă pentru câine... Poate reuşesc să locuiesc şi eu în ea.* Fuzzy a început să mârâie ca şi cum ar fi tors, aşa că am ridicat privirea şi am văzut că mă fixa iubitor cu ochii lui de culoarea alunei.

– Eşti un flăcău de nădejde, Fuzz, i-am spus, continuând să scriu.

Peste câteva minute a reînceput să mârâie plin de afecţiune şi m-am aplecat să îl mângâi. A fost o greşeală, pentru că a început să dea din coadă şi să scoată un zgomot ca de tobă. Am încercat să îmi văd de scris, dar zgomotul ritmic a continuat, deranjându-mă. În cele din urmă nu m-am mai putut abţine.

– Fuzzy! i–am spus. Fă naibii linişte!

În mod evident ruşinat, s-a făcut covrig. Am revenit la jurnal şi m-am apucat din nou să scriu, iar când tocmai îmi recăpătasem ritmul l-am observat cu coada ochiului pe Fuzzy târându-se spre mine. A înlemnit, ca un prizonier care evadează şi este prins în lumina reflectoarelor.

– Stai! i-am spus hotărât, arătându-i locul cald de lângă sobă unde îl trimisesem şi prima dată.

S-a furişat înapoi şi s-a încovrigat din nou, dar numai ca să reînceapă să se târască nevăzut spre mine imediat ce m-am apucat din nou de scris. Şarada a continuat la fel, până când în cele din urmă m-am dat bătut. Nu mă puteam abţine să nu-i admir perseverenţa. Don avusese dreptate: cu un câine alături – oricât de enervant – ţi se remonta moralul. Există ceva irepresibil voios şi optimist

în comportamentul unui câine. Am închis jurnalul și am rămas uitându-mă la foc, cu mâinile vârâte adânc în blana deasă a lui Fuzzy.

Zăpada s-a așternut bogată toată noaptea, iar a doua zi dimineață m-am trezit cu o presimțire rea, întrebându-mă chiar dacă nu ar trebui să o șterg repede de acolo. Știam foarte bine, de fapt, că era imposibil să plec până nu se termina sezonul sloiurilor, așa că nu-mi rămânea decât să continui cu ce aveam de făcut. Mi-am pregătit o farfurie de porridge, pe care am mâncat-o ca și cum ar fi fost ultima mea masă. M-am uitat în jos la Fuzzy, care m-a împuns cu nasul în mână ca și cum ar fi vrut să-mi spună „Haide! Avem treabă!“

– OK, băiete, am oftat. Vin acum.

Am desfăcut ușa cortului și am pășit afară într-o lume complet schimbată. Totul devenise alb și tabăra mea arăta ca un tablou, acoperită cum era de stratul de zăpadă moale. M-am dus să citesc termometrul, care arăta –29°C, apoi m-am întors la loc în cort și mi-am luat căciula din blană de iepure și o haină groasă. M-am îndreptat agale spre locul de cabană, oprindu-mă să mă uit la dușumeaua acoperită acum de zece centimetri de zăpadă. Oare cum voi reuși să construiesc cabana? m-am întrebat.

Am curățat de zăpadă cu o creangă de brad stiva de bușteni cojiți și pe urmă m-am dus să curăț podeaua. Apoi am început să trag cu țapina primul buștean pe trunchiurile de plop, așezându-mă la sfârșit să mă odihnesc pe bușteanul transversal deja fixat. Cu buștenii rotunzi este dificil de lucrat. Fiecare trebuie cioplit la capete astfel încât să se potrivească peste bușteanul de dedesubt. Cu ajutorul unui creion de tâmplărie trebuia să trasez conturul bușteanului de dedesubt pe capătul celui întreg, apoi să îl cioplesc în formă de șa cu ajutorul toporului sau al unui motoferăstrău. Pe urmă se presupunea că trebuie să îl răstorn pe cel de deasupra astfel încât să se potrivească numai bine peste cel de dedesubt.

Dar înainte să mă apuc să cioplesc, trebuia să ridic buștenii pe poziție. Întâi și întâi trebuia să aduc fiecare buștean cât mai aproape cu putință de viitoarea cabană, să leg lanțul chingii în jurul mijlocului lui și să îl ridic cu scripetele deasupra platformei podite. Pe urmă trebuia să îl împing deasupra celorlalți bușteni care formau peretele și, când eram mulțumit de poziția lui, să îl desfac din chingă. Trebuia să îl manevrez cu țapina și cu mâinile până stătea cum trebuie deasupra celorlalți, apoi să mă îndepărtez puțin și să mă uit în lungul lui. Această „vedere“ îmi permitea să fac eventuale ajustări necesare ale poziției și să mă asigur că arcuirea naturală a bușteanului se afla îndreptată spre exterior. Abia după aceea mă apucam de cioplit. Când fixam un capăt în locul dorit, trebuia

să îl prind cu niște scoabe numite „căței", ca să nu alunece în timp ce scobeam celălalt capăt.

Am descoperit, ca prin minune, că, într-adevăr, dacă reușeam să fixez chinga exact în dreptul centrului de greutate, puteam muta bușteanul cu un deget, așa cum spusese Don. Dar odată ce ajungea jos și se lăsa cu toată greutatea pe cheresteaua podelei de dedesubt, trebuia să fiu foarte atent să nu îl rostogolesc din nou jos pe pământ, sau peste mine. După ce îl fixam, trebuia să mă apuc să cioplesc cele două „șei" din capete. Nu era deloc ușor să cioplești scobiturile potrivite de la capete și prima greșeală m-a costat un buștean întreg. Un adevărat dezastru, ținând cont că trebuia să mă duc din nou în pădure și să dobor alt copac în loc. Dacă mai ningea, acest lucru devenea foarte dificil, curând chiar imposibil. În timp ce mă uitam în jos la bușteanul irosit, mi-am dorit cu ardoare să fi avut mai multe talente practice. Un gând sumbru s-a adăugat altor gânduri sumbre, până când n-am mai putut rezista și m-am dus la cort să-mi fac o cafea.

Era miezul zilei și deja se întuneca. În cort, m-am uitat la hainele și la echipamentul meu, aruncate dezordonat într-un colț. În lumina slabă, totul arăta cenușiu. Ca lucrurile să fie și mai rele, un șoarece mare de câmp mi-a trecut peste bocanci, fugind în direcția umilei mele rezerve de alimente. Nu era pentru prima dată când vedeam un asemenea dăunător. Era timpul să îmi îmbunătățesc condițiile de locuit. M-am hotărât să îmi fac un pat și un scaun cu spătar, ca să nu mai trebuiască să stau tot timpul cocoțat pe buștean.

Am ieșit să caut lemnul potrivit. Ninsoarea se oprise și, mergând spre lacul înghețat cu Fuzzy pășind credincios pe urmele mele, mi s-a părut chiar cald. Am traversat cu grijă gheața, folosind toporul ca să îi încerc rezistența înainte de fiecare pas. Ținându-mă de mesteceni și de arini, am reușit să mă cațăr pe malul îndepărtat și să urc până pe o culme acoperită de brazi. Am descoperit o cărare de vânat și am urmat-o, coborând până la un lac de iarbă și pe urmă urcând altă culme, unde m-am trezit înconjurat de frasini și de mesteceni. Trunchiurile lor albe și delicate, drepte ca niște stâlpi de steag, erau perfecte pentru mobila pe care mi-o doream. I-am tăiat și i-am cărat acasă.

Întors în tabără, mi-am făcut un pat simplu și un scaun cu spătar, apoi o poliță lungă, ca să nu-mi mai țin hainele și proviziile pe jos. Când am terminat scaunul, m-am așezat cu grijă pe el, să văd dacă mă ține. A scârțâit lung, dar a rezistat, și astfel zilele mele de stat pe stinghie ca un papagal au luat sfârșit.

În noaptea aceea am dormit confortabil, departe de pământul înghețat și de șoarecii negri de câmp, predispuși la gâlcevi nocturne și atât de nesimțiți, că uneori îmi trecuseră chiar peste față. În timp ce mă întindeam în patul solid de

mesteacăn, m-am debarasat de toată tensiunea provocată de eșecurile legate de construcția cabanei. Am închis ochii și mi i-am imaginat pe cei doi băieței ai mei, cu căpșoarele lor blonde și cu mânuțele lor mici, perfecte; m-am gândit apoi la Juliet, singură în patul ei, citind înainte să stingă lumina și să se culce, așa cum făcea de obicei. M-am gândit la râsul ei și la ochii ei verzi, la calmul și la inteligența ei și la lunga, solitara aventură pe care o avea și ea de trăit. Când am adormit, gândurile s-au transformat în vise și am fost transportat douăsprezece mii de kilometri, până acasă.

Vremea a rămas caldă și în următoarele zile, iar zăpada a început să se topească, transformându-mi tabăra într-o mocirlă. A început să plouă înghețat, acoperind buștenii cu o peliculă de polei și făcându-i și mai greu de manevrat. Dar în ciuda acestor neajunsuri, vremea bună îmi dădea o rezervă prețioasă de timp pentru construcție și îi eram recunoscător. Într-un colț al minții speram că poate Don ar fi dorit să afle cum merge treaba, așa că l-am sunat.

– Da, să știi că ne-am gândit la tine pe-aici, mi-a spus. Câștigi?

– Nu, pierd.

– Ai adus buștenii în tabără?

– Da.

– Și îi ciopleşti?

– Da, dar rău. De fapt, chiar mă gândesc că îi voi strica pe toți.

A urmat o pauză.

– Am să vorbesc cu Charlie. Sună mâine.

Mi-am scos casca cu microfon și m-am rugat să țină vremea caldă.

A doua zi, eram ocupat să trag bușteni, când am auzit un foc de pușcă din direcția fluviului. Mi-a sărit inima în piept și l-am strigat pe Fuzzy, care vâna șoareci. Am coborât împreună poteca spre canal. M-am așezat pe plaja neagră, uitându-mă concentrat spre aval, până când am văzut doi bărbați înaintând încet spre mine. Am ridicat pușca 45/70 și am tras un foc în aer, iar cei doi mi-au făcut cu mâna. Erau Don și Charlie, îngerii mei păzitori. În timp ce ne strângeam mâinile, m-am stăpânit cu greu să nu-i îmbrățișez.

– Ai cam slăbit, a observat sec Don, cu ochii sclipind.

Charlie stătea în spatele lui, cu ochii umbriți de o căciulă din blană de samur. Mi-a urmărit privirea.

– Din ce-i căciula ta? m-a întrebat.

– Păi... mi-am scos căciula și m-am uitat la ea. Din iepure, de fapt.

Au râs amândoi. Don a clătinat din cap.

– Uită-te la el, vine în Interior cu o căciulă de iepure pe cap!

– Ce vreți să spuneți? am întrebat.

– Ei, ar trebui să ai și tu o căciulă de castor sau de samur. Îți trebuie o blană cu fir des.

Am luat-o în sus pe potecă, cei doi continuând să mă tachineze prietenește. Când am ajuns în tabără, Don mi-a inspectat cu ochi critic munca.

– Mda, mergi pe drumul cel bun, a spus, dar al naibii de încet.

S-a uitat la Charlie.

– Poți să stai mai mult?

Charlie a clătinat din cap.

– Nu, fluviul se umple de sloiuri, știi și tu, nu-i momentul potrivit să umbli pe el.

Don mi-a inspectat cioplitunile.

– Nu-i foarte rău, dar ai dat greș pentru că nu ai folosit un fir cu plumb.

În câteva minute ne-a organizat și am început să lucrăm împreună ca o echipă, reușind să facem în câteva ore o muncă pentru care mie mi-ar fi trebuit cam o săptămână. În noaptea aceea Charlie s-a dus să doarmă în barcă, iar Don a pregătit o masă strașnică, cu ouă, costiță, fasole și pâine. Am primit cu recunoștință farfuria, dar când mi-a oferit sticluța cu „sos nebunesc", l-am refuzat hotărât. După aceea s-a întins în patul meu de mesteacăn.

– Mda, te-ai străduit. Patul este prost făcut, dar ține.

S-a ridicat și a ieșit din cort, întorcându-se cu un ciocan și cuie ca să-l „repare".

L-am urmărit din priviri, uimit de energia lui. După ce a terminat, s-a uitat în jur prin cort, căutând altceva de criticat. I-au căzut ochii pe niște haine pe care le spălasem și le atârnasem deasupra sobei, să se usuce.

– Nu-ți atârna hainele deasupra blestematei de sobe, mi-a spus. Într-o bună zi o să-ți cadă un ciorap și ai să dai foc la toată șandramaua.

M-am dus să mut hainele și am auzit patul scârțâind sub greutatea lui Don.

– Acum îmi convine patul, a spus. Tu unde ai să dormi?

– Ei, nu-ți face griji pentru mine, am răspuns, cu o undă de sarcasm. Voi dormi pe jos, cu șoarecii.

A sărit din pat cât colo.

– Șoareci! Ai spus șoareci?

S-a uitat fioros în jur.

– Dă-mi castronul de colo și untul de arahide – vezi că am un borcan în rucsac!

L-am urmărit cum întinde puțin unt de arahide în castron și pe urmă îl plasează într-un colț al cortului, cu o rampă dintr-un lemn până la buza vasului.

În noaptea aceea, după ce Don a fost în sfârşit mulţumit de condiţiile mele de locuit şi a stins lampa, am continuat să stăm de vorbă şi m-am simţit mai liniştit ca niciodată de când mă mutasem în pădure. Credeam că am în sfârşit ocazia să îmi termin cabana. Eram şi cât se poate de conştient că aceşti doi bărbaţi, amândoi capi de familie, se aventuraseră într-o călătorie periculoasă pe fluviu ca să vină să mă ajute. Ştiam că nu voi reuşi niciodată să îi răsplătesc cu măcar un crâmpei din cât făcuseră ei pentru mine.

A doua zi ne-am trezit cu un castron plin de şoareci, pe care i-am luat şi i-am dus în pădure. Ziua era senină şi însorită, dar Don părea nemulţumit. S-a uitat la termometru şi a aruncat priviri îngrijorate spre cer.

– Mda, nu de vremea asta avem nevoie, a spus. Avem nevoie să ningă, pentru că atunci înseamnă că rămâne cald. Vremea asta o să aducă o mulţime de gheaţă.

Am auzit în pădure ecoul unei împuşcături.

– Ăsta-i Charlie, a spus Don. Hai să ne apucăm de treabă.

Am început să mut buşteni şi să cioplesc, în timp ce Don se agita peste tot, oprindu-se din când în când să îmi inspecteze munca sau să răspundă la întrebările mele prosteşti. Lucram bine împreună, şi cu Charlie alături progresam frumos.

Cu toate acestea, îl simţeam tensionat pe Charlie şi mi-am dat seama că tensiunea aceea era îndreptată împotriva mea. Pe măsură ce timpul a trecut, încordarea dintre noi s-a accentuat şi părea să-şi bată joc de tot ce spuneam. La un moment dat m-am apropiat şi am dat să spun ceva, dar el mi-a retezat-o scurt:

– Taci din gură, dacă nu vrei să-ţi dau una!

Am rămas înmărmurit, dar am reuşit să o dau pe glumă şi să râd. Mai târziu, ciopleam un capăt de buştean şi Charlie a scăpat dalta. Nici nu s-a uitat la mine, doar mi-a spus:

– Apleacă-te şi dă-mi-o.

Am şovăit, dar pe urmă m-am dat jos de pe buştean şi am ridicat dalta, pe care el a luat-o fără să zică nimic.

– Adu-mi un bolţ din copac, mi-a spus după o vreme.

Era deja prea mult, m-am gândit. Poate că îi eram îndatorat, dar nu puteam accepta să-mi dea ordine pe tonul acesta grosolan.

– N-ai decât să ţi-l iei singur, am zis.

S-a oprit din lucru. I-am văzut muşchii fălcilor încordându-se sub pielea întunecată; o mână a început să se strângă pumn şi cealaltă, în care ţinea un ciocan, a început să-i tremure. A ridicat capul încet şi când i-am întâlnit privirea

am văzut că se uita la mine un bărbat pe care parcă nici nu-l cunoşteam, cu tot trupul zguduit de o furie incontrolabilă. Până la urmă a explodat:

– Dă-te jos de pe buştean!

– Poftim? am spus

– Du-te de lângă mine! Dă-te jos de pe buştean!

L-am văzut cu coada ochiului pe Don, ridicând privirea spre noi.

– Charlie, ce naiba se întâmplă cu tine? l-am întrebat, cu vocea intenţionat calmă şi liniştită. Nu poţi să mă comanzi de parcă aş fi un câine.

I-am văzut mâna ridicând încet ciocanul şi a deschis gura, slobozind un şir nestăvilit de insulte.

Don a apărut brusc între noi.

– Hei, Charlie, linişteşte-te, la dracu'!

S-a uitat la mine calm.

– Guy, vino să mă ajuţi să împing buştenii ăia. Tu rămâi aici, Charlie.

– Lasă-mă în pace, a spus Charlie rece. Nu vreau să muncesc cu el.

Am coborât scara şocat. Dacă nu intervenea Don, am fi ajuns să ne batem. M-am gândit la asta în timp ce am continuat să lucrez. În această parte sălbatică de lume, unde sunt arme peste tot, bătăile ajung uşor până în punctul când unul sau amândoi protagoniştii se rănesc de moarte.

Au trecut câteva ore şi furia mea s-a mai domolit. Puteam să înţeleg şi punctul de vedere al lui Charlie: trebuise să-şi lase familia şi să vină încoace ca să ajute un străin care, în ceea ce-l privea, nu făcea decât să-i irosească timpul. Speram, totuşi, să le rămână lor cabana după ce plecam, aşa că munca lui nu era chiar în zadar. Iar el începuse să se comporte agresiv. Am cântărit argumentele ambelor părţi o vreme, pe urmă m-am decis că ar fi timpul să încerc să refac punţile.

– Charlie, indiferent ce s-a întâmplat între noi... te rog să mă ierţi. Poate că suntem vinovaţi amândoi. Poate că nu ar fi trebuit...

Mi-a tăiat vorba.

– Vinovaţi, *amândoi*?

– Da, păi... Am făcut o pauză. Îţi dau bucuros la mână uneltele, dar nu vreau să mă tratezi ca pe un câine.

S-a uitat la mine de parcă nu-i venea să creadă, furios.

– Cine naiba crezi că ţi-a dat uneltele astea, ca să le foloseşti?

A făcut un gest, arătând toată tabăra.

– Ţi-am dat tot ce-ţi trebuia ca să-ţi construieşti cabana, aşa nu-mi spune mie că te-am tratat ca pe un câine.

Am înghițit un nod, simțindu-mă mizerabil și rușinat. Mi-am dat seama din nou ce favoare imensă îmi făcea.

– Charlie, îmi pare rău, am spus. Îți datorez scuze.

– Of, futu-i, a spus, sărind jos de pe buștean. Hai să-l lăsăm, i-a zis lui Don. M-am săturat, eu plec.

Auzind aceste cuvinte îngrozitoare, m-am uitat la cei doi brazi înalți care îmi străjuiau cabana și pe urmă la lacul alb. Mă simțeam surprinzător de calm, ca un acuzat în boxă care își aude condamnarea la închisoare pe viață, fericit că măcar acum lunile lungi de nesiguranță s-au terminat.

– Haide, Charlie, a spus Don. Nimeni din familia noastră nu lasă baltă un om, dacă i-a promis că îl ajută.

Pentru prima dată am înțeles în ce dilemă se afla Charlie. Era limpede că nu mă plăcea, dar acum se vedea prins între dorința lui de a mă vedea la pământ și datoria de a-l ajuta și a-l asculta pe Don, tatăl soției sale și un om pe care îl respecta enorm. A acceptat nemulțumit să rămână, dar curând după aceea a plecat, spunând că se duce în barcă.

În seara aceea, am trecut în revistă evenimentele de peste zi. M-am gândit la faptul că, la început, Charlie acceptase să mă ajute cu dragă inimă. Știam că era, în fond, un om de treabă și generos, dar – la fel ca multă lume de pe aici – cu reacții instinctive și primare. Am sunat-o pe Juliet, dorindu-mi din tot sufletul să fiu acasă. Mă simțeam izolat și vulnerabil. Don nu a spus nimic și mi-am dat seama că se ținea intenționat deoparte. Nu puteam să-l condamn – probabil că ne dădea dreptate amândurora, dar loialitatea îl îndemna să fie de partea lui Charlie, soțul fiicei sale.

După ce am mâncat, ne-am așezat lângă sobă.

– Guy, mâine va trebui să plecăm, știi asta, nu? a spus Don.

– Da, știu, am încuviințat, privind în foc. Mulțumesc mult pentru tot.

M-am uitat în pământ.

– Sper că nu v-am provocat prea multe necazuri...

– Nu, o să fie bine.

Am înțeles din tonul lui că nu voia să discute despre conflict.

– Va trebui să te gândești acum să împuști un castor și să-l jupoi, pentru carne. Și gâștele sunt mai ușor de nimerit acum, că au căzut frunzele. Împușcă-le noaptea, iar dacă dai peste un stol, doboară cât de multe poți și pe urmă atârnă-le în copacul tău cu vânat. Vei avea curând un congelator care nu se oprește nici un moment.

S-a ridicat în picioare.

– Ai niște ciocolată?

– Nu, am spus mohorât. Mă tem că s-a terminat.

– Ha! a exclamat el, plin de satisfacție. Uite-aici un om care știe să pună deoparte bunătăți.

– Stai puțin... am spus. Ți-ai mai păstrat ciocolată, n-ai mâncat-o pe toată?

– Nu, a spus el triumfător. Și am s-o mănânc acum încet-încet, chiar aici, în fața ta.

Am clătinat din cap cu tristețe.

– Don, ești rău. Unde ai ascuns-o?

– Într-un colț din cortul tău cu echipament.

A desfăcut pânza și a ieșit. Peste câteva minute l-am auzit înjurând tare. S-a întors, roșu de furie. Mi-a aruncat în față un ambalaj gol de Snickers, ciuruit de colți și plin de salivă de rozător.

– ȘOARECI! am strigat amândoi în același timp și pe urmă am râs și am tot râs.

A doua zi, am coborât pe potecă să mă întâlnesc cu Charlie și l-am găsit mergând printre plopi.

M-a salutat cu un gest scurt din cap.

– Hei, trebuie să plecăm astăzi – canalul s-a umplut de sloiuri de gheață și dacă nu plecăm acum, rămânem blocați.

– Știu, am spus. Mulțumesc încă o dată că ați venit încoace. Știu că ați riscat.

Am început să merg în pas cu el.

– Ascultă, Charlie, nu mă aștept să spui nimic, dar vreau să știi că îmi pare rău pentru ieri.

– Și mie, a spus, aruncându-mi o privire rapidă.

– Mai vreau să știi că îți port un respect enorm și că fără ajutorul tău aș fi fost complet pierdut aici – nu am nici o îndoială.

A încuviințat tăcut, continuând să meargă.

– Mă simt foarte tensionat aici, de unul singur, și poate că am uitat cum trebuie să mă port. Ce zici, putem fi prieteni?

M-am oprit și i-am întins mâna, pe care a strâns-o imediat, cu un zâmbet larg pe chip

– Pe cuvânt, mi se pare că ești varianta athabascană a lui Charles Bronson, i-am spus.

– Un Charles Bronson athabascan? a râs el. Îmi place asta!

Am mai mers o vreme împreună, în tăcere; mă simțeam profund ușurat că făcuserăm pace.

Întors în tabără, m-am uitat la grinda masivă și la căpriori, lungi de șapte metri și jumătate.

– Adu-mi aminte, te rog: cum fac să îi ridic pe acoperiș?

Don s-a uitat la mine surprins și a zâmbit ironic.

– Cu scripetele, ca și pe buștenii din pereți.

– Dar nu se vor prăvăli peste cabană s-o facă țăndări?

– Ba da. Așa că leagă-i de unul dintre brazi și pe urmă ridică-i încet de tot. După ce fixezi grinzile, poți să pui învelitoarea. Ai niște tablă jos la canal. Nu-i așa?

– Da, am.

Pe urmă Don mi-a strâns mâna.

– O să te descurci. Ai grijă numai să lucrezi încet și să fii cu băgare de seamă, pentru că va trece destulă vreme până să mai poată ajunge cineva la tine.

Am coborât împreună pe potecă. Pe când ce se pregăteau de plecare, Charlie mi-a dat un pachet și niște scrisori.

– Noroc și fii atent, a spus el cu asprime, strecurându-mi în buzunar un baton de ciocolată.

I-am urmărit îndepărtându-se spre canalul principal, acolo unde îi aștepta barca. Curând au dispărut și liniștea bine cunoscută m-a înconjurat din nou, însoțită de la fel de bine cunoscuta singurătate și neliniște. M-am uitat la pachet și la scrisorile cu timbre britanice, iar la vederea scrisului frumos al lui Juliet m-a năpădit un val de dor de casă. Fuzzy s-a uitat la mine și a lătrat, dând din coadă. Mi-am scos o mănușă și i-am ciufulit blana deasă.

– Gata, Fuzzy, am murmurat. Acum chiar că suntem singuri.

Vremea s-a înrăutățit și am știut că nu mai am decât câteva zile la dispoziție ca să reușesc să termin cabana. Condițiile erau îngrozitoare, acum ploua înghețat, pentru ca peste o clipă să ningă des. Cortul meu se zbătea în vântul rece și rău, făcând ca orice gând de a petrece iarna în el să pară caraghios.

Prima mea sarcină era să termin frontoanele, ceea însemna să ridic cu scripetele șase bușteni deasupra pereților, pe care să îi aranjez în ordine descrescătoare și să formez triunghiurile care urmau să susțină acoperișul. Abia pe urmă venea momentul să mă apuc de acoperișul propriu-zis. Pregătisem pentru el douăzeci de foi de tablă galvanizată de cinci metri lungime, cântărind fiecare zece kilograme, îngropate acum în zăpadă undeva la marginea canalului. Am avut nevoie de o zi ca să le dezgrop și să le stivuiesc și de încă una ca să le transport, ude și înghețate, până în tabără.

Următoarea treabă a fost să ridic grinda și căpriorii, care trebuiau să susțină

foile de tablă. Aceasta a fost sarcina cea mai dificilă – și înspăimântătoare, ținând cont cât de grei erau buștenii. Înainte să ridic fiecare căprior, îl prindeam la mijloc cu o fâșie de pânză de corabie și îl legam cu grijă de un brad. Pe urmă mă așezam pe buștean și cu o mână trăgeam de lanțul scripetelui ca să îl ridic, iar cu cealaltă îi dădeam încet drumul din legătura cu care îl asigurasem de copac. De îndată ce fiecare căprior era așezat pe frontoane, ciopleam două scobituri în buștenii de la capete și îl fixam în ele. Când am terminat, întreaga structură arăta în mod evident mai solidă.

Ca să ridic grinda am repetat întregul proces, având grijă să păstrez bușteanul uriaș departe de cabană până când am reușit să-l împing exact deasupra punctului cel mai înalt al căpriorilor. L-am coborât încet. Spre ușurarea mea, a ținut. Am stabilizat grinda cu niște pene de lemn, pe urmă am bătut la fiecare capăt un bolț, fixând-o definitiv. Am sărit jos și m-am uitat bine la tot ce făcusem – nu era perfect, dar ținea.

După aceea mi-au mai rămas de retezat capetele inegale ale căpriorilor, ca să îi dau acoperișului o frumoasă formă triunghiulară. Pentru această operațiune am folosit un motoferăstrău monstruos de mare, cu o lamă lungă de optzeci și doi de centimetri. Uriașul ferăstrău avea, din fericire, niște distanțiere, care mi-au permis să urmăresc o linie dreaptă trasată cu scânduri bătute în căpriori. Am retezat buștenii de parcă ar fi fost din marțipan, încercând să nu-mi imaginez ce mi s-ar fi putut întâmpla dacă lama s-ar fi dat peste cap.

Când s-a întunecat prea tare ca să mai pot munci, m-am retras în cortul încovoiat sub un strat gros de zăpadă. Mă durea tot corpul și m-am vârât direct în pat, prea obosit ca să-mi mai fac o cană de ceai. M-am întins după volumul cu *Henric al V-lea* de Shakespeare, al bunicului, pe care îl luasem cu mine special pentru momentele când aveam nevoie de curaj. Un vers mi-a sărit imediat în ochi: „Hai, umflă-ți nările și-arată-ți colții, răsuflul ține-ți-l și i-ați avântul."

În ziua următoare am întins foile de tablă, prinzându-le grosolan în cuie bătute direct în căpriori și în bârnă, aruncând apoi deasupra prelata de pe cort, pentru o protecție suplimentară. Plănuisem să fac acoperișul cum trebuie, adică să fac un plafon din placaj, apoi să pun un strat de izolație și abia după aceea tabla, dar nu mai aveam timp. Am înjghebat din scânduri un toc de ușă și am improvizat o ușă dintr-o foaie de placaj, cu mâner de sfoară. Am început să scot cu lopata din cabană zăpada înaltă cam de un metru, dar lemnul era acoperit de un strat gros de gheață pe care mi-a fost imposibil să-l îndepărtez. M-am uitat la casă de jur împrejur: puteam zice că era gata, întrucât oricum avea să rămână

așa cum era. Perspectiva de a mă muta în spațiul acela întunecos și înghețat nu m-a ispitit deloc, deși când m-am întors în cort, am știut că oricum reprezenta varianta cea mai bună.

Jurnal, 27 octombrie.

O zi triumfătoare! După trei luni lungi, sunt în sfârșit în cabană. M-am trezit la cinci dimineața ca să golesc soba și să o mut din cort acolo. Am aruncat jarul în zăpadă și pe urmă, cu mănuși, am scos soba afară. Am stat și m-am uitat cum pereții ei încinși topesc zăpada din jur. Când s-a răcit destul, am mutat-o în cabană și am intrat în panică, pentru că uitasem să fac o gaură în acoperiș pentru burlan. Mi-a dat prin minte strălucita idee să folosesc pușca mare, așa că am încărcat-o și am țintit plafonul. A fost cam brutal, dar a funcționat – după ce am descărcat opt încărcături, aveam o gaură perfectă, cu diametrul de cincisprezece centimetri! Am trecut prin ea burlanul, pe urmă am aprins soba, ca să înceapă să se încălzească în jur. A durat o eternitate să îmi mut restul lucrurilor, dar în cele din urmă toate bunurile mele lumești au ajuns în noua mea casă.

Mi-am gătit prima masă din cabană și acum stau vârât în pat, cu soba încinsă la roșu. A început să curgă apă peste tot, se dezgheață buștenii, dar nu-mi pasă. După toate aceste luni de griji și de muncă grea, cel puțin mă simt în siguranță.

Un cuvânt a început să mi se contureze în minte, unul care suna nelalocul lui, în pustietatea sălbăticiei. „Acasă.“ L-am rostit cu voce tare de multe ori, în acea primă noapte petrecută în cabană.

Soba dogorea ca un motor cu reacție și lumina flăcărilor juca pe pereții de lemn. Alături era o stivă zdravănă de lemne de foc, iar într-un colț o lampă sfârâia ușurel pe o buturugă, lângă noul meu pat, făcut dintr-o foaie de placaj fixată pe patru picioare din trunchiuri zvelte de mesteacăn. Făcusem câteva rafturi grosolane pentru alimente și alte lucruri esențiale, și improvizasem tot din mesteceni niște bare pentru restul echipamentului. Aveam în sfârșit un loc potrivit de care să îmi agăț hainele după ce le spălam.

Mă simțeam bogat când mă plimbam prin casa cea nouă, care în mod miraculos ieșise exact de douăzeci și cinci de metri pătrați, așa cum plănuisem, și mă simțeam bogat având o podea adevărată, chiar dacă acoperită încă de un strat de gheață murdară. Buștenii care se uscau împrăștiau un miros intens de brad. Singurul lucru care îmi diminua bucuria era că nu aveam un tovarăș cu care să o împărtășesc. Voiam să sărbătoresc, să strig și să râd, dar nu aveam cu cine.

Am deschis ușa și l-am chemat de Fuzzy, care a înotat repede prin zăpadă

până la mine. S-a uitat la mine întrebător, iar eu i-am făcut semn să intre. S-a uitat înapoi spre cuşca de lemn pe care o făcusem pentru el şi pe urmă, deloc entuziast, a păşit delicat înăuntru şi s-a cuibărit lângă sobă. Am golit ultimele picături din ultima sticlă de whisky într-o cană de tablă şi m-am aşezat lângă plită, savurând fiecare înghiţitură. După o vreme, Fuzzy s-a ridicat şi s-a mutat lângă uşă; îi era prea cald, evident, aşa că l-am lăsat să iasă. L-am văzut dispărând grăbit în întunericul plin de zăpadă, pe urmă am tras uşa, am închis-o bine şi m-am urcat în pat. Afară vântul urla peste un metru şi ceva de zăpadă proaspăt căzută şi m-am cutremurat gândindu-se la ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi încercat să petrec iarna în cort.

5

După o săptămână de încins soba la maximum, în cele din urmă cabana s-a uscat. Până atunci, totul fusese ud. Pe măsură ce gheața se topea, apa șiroia pe pereți și toate hainele mele erau jilave. Din fericire, salteaua stătuse afară într-un sac de pânză, așa că rămăsese uscată. Faptul că improvizasem acoperișul pe fugă însemna acum că trebuia să fac de două ori mai mult foc, ca să fie cald în cabană. Dacă aș fi izolat acoperișul, zăpada așternută pe el ar fi păstrat căldura. În loc de asta, acum căldura din cabană topea zăpada de pe acoperiș.

Îmi imaginasem că voi petrece ore lungi și noptatice în cabană, citind cărți și scriind în jurnal, dar habar nu avusesem cât de mult trebuia să muncesc. Ziua scurtă și vremea atroce mă obligau să-mi petrec tot timpul muncind ca să supraviețuiesc. Soba trebuia să ardă continuu și să adun lemn pentru ea reprezenta o activitate permanentă. Lemnul de brad uscat era perfect pentru ațâțat focul și mă ajuta să dau foc lemnului verde de mesteacăn, care ținea mai mult. Cu lemnul verde înghețat nu era greu de lucrat, ba dimpotrivă: în multe aspecte era chiar mai simplu, pentru că gheața din el opunea mai puțină rezistență decât apa, iar acum buștenii se despicau fără efort.

O altă activitate zilnică era să adun apă de băut. În fiecare dimineață porneam de-a lungul lacului, căutând troiene de zăpadă compactă, adunate de vânt. Această zăpadă tare, curată, urma să fie înghesuită în cea mai mare oală pe care o aveam și lăsată pe sobă, pe care o burdușeam cu lemn verde ca să ardă toată ziua. După ce zăpada se topea, foloseam trucul lui Don și vărsam apa dintr-un vas în altul, ca să o aerez și să o fac mai gustoasă.

Într-o dimineață, cam la o săptămână după ce mă mutasem în cabană, am tras pătura din ușă și am fost neliniștit să văd că placajul se albise de gheață. L-am curățat și am împins ușa doar cât să arunc o privire. Ningea iar, și unde

fuseseră înainte tufișuri erau acum niște mormane albe, comice. Am ieșit cu grijă și am închis ușa în urma mea.

Afară totul era atât de nemișcat și era atâta liniște, că nu auzeam nimic decât propria-mi respirație. M-am întors să iau pușca și mi-am scos o mănușă ca să deschid încărcătorul. Nu s-a clintit, înghețase; și, ce era mai rău, palma mi-a rămas lipită de oțelul țevii. Făcusem o greșeală de școlar, urmată imediat de încă una: am tras mâna să o desprind, jupuindu-mi pielea de pe degete. Mi-am pus la loc mănușa, uitându-mă cum răzbate sângele prin lâna deschisă la culoare și cum îngheață imediat. Mi-am adus aminte sfatul lui Don. M-am dus către copacul cu canistre și am spălat pușca folosind benzină, stropind cu prețiosul combustibil părțile mobile ale încărcătorului și țeava, pentru ca apoi să le șterg cu o cârpă. L-am strigat pe Fuzzy, care a apărut la capătul unui tunel de zăpadă pe care și-l săpase în mormanul care îi acoperea acum cușca. Căsuța lui era căptușită cu un strat gros de iarbă uscată și, probabil, mai bine izolată decât a mea.

Am părăsit tabăra și am apucat-o pe potecă. Bocancii mi se scufundau în zăpadă cu un sunet triumfător, în timp ce în spatele meu lăbuțele lui Fuzzy marcau propriul lor desen arctic. Poteca apărea acum ca o linie albă pură și neîntreruptă, desenând meandre prin alb-negrul pădurii acoperite de ninsoare. Am coborât până la canal și ne-am uitat în jos la el, căci nivelul îi coborâse cam la zece metri sub taluzul malului. Nu mai ningea, dar un vânt puternic viscolea crâncen zăpada în lungul canalului. Mă simțeam ca și cum mie și lui Fuzzy ni se oferea ocazia rară de a arunca o privire într-o lume imposibilă, unde nimic nu putea viețui.

Îndreptându-mă încet înapoi spre cabană, am simțit că mi se face frig la picioare; bocancii mei erau prea strâmți pentru asemenea condiții și nu-mi permiteau să mișc picioarele în ei. Am simțit că mă cuprinde îngrijorarea, până când mi-am adus aminte de mukluk-ii pe care mi-i dăruiseră femeile din familia lui Don. Aveau fețe din pânză de cort, tălpi din piele de elan, și erau căptușiți cu blană de elan și îmbinați cu fâșii din piele. Fusesem adânc mișcat de dar, însă mă uitasem la frumoasa pânză albastră cusută în partea de sus cu cruciulițe aurii și mă întrebasem în sinea mea dacă încălțările puteau să aibă vreo utilitate practică. Dar iată că venise vremea să-și dovedească adevărata valoare.

Când am ajuns la cabană, deja se făcuse întuneric, deși abia trecuse de amiază. L-am hrănit pe Fuzzy dintr-un sac aproape gol cu mâncare pentru câini, apoi l-am urmărit strecurându-se în bârlogul lui confortabil. În cabană aerul era cald, dar dușumeaua atât de rece, încât nu puteam păși pe ea în ciorapi. Când am închis ușa nu am mai văzut nimic, pentru că nu aveam fereastră la cabană. Am scăpărat vreo patru chibrituri până am aprins o lumânare, cu ajutorul căre-

ia am găsit lampa, pe care am pregătit-o și am aprins-o la rândul ei. Mi-am scos ciorapii și mi-am frecat degetele de la un picioare, care căpătaseră culoarea sinistră, albă și ceroasă, despre care știam că precede o degerătură. Degetele au început să mă ardă de durere și m-am blestemat că nu fusesem mai atent. În Interior era rușinos să te plângi de degerături, din moment ce existau mijloace să te ferești de ele.

Astăzi avusese loc prima mea întâlnire veritabilă cu iarna și am fost șocat de asprimea vremii, mai ales că știam că urmează să se înrăutățească. Toate grijile pe care mi le făcusem în legătură cu urșii păreau banale acum, pe lângă mult mai sinistra, mai copleșitoarea amenințare a gerului. Dacă mă răneam, cădeam sau făceam vreo greșeală, urma să mor foarte repede.

Era începutul lui noiembrie, zilele deveniseră întunecoase, iar proviziile mele de alimente se subțiau. Stratul de zăpadă avea peste un metru grosime și continua să ningă. Devenise imposibil să te deplasezi fără încălțări de zăpadă, așa că mi le-am pus într-o dimineață și am ieșit afară să le încerc. Le-am legat peste mukluki și m-am îndreptat cu pași mari și comici către lac. Îmi plăcea că pot merge cu ușurință pe suprafața zăpezii proaspete. Rachetele de zăpadă erau aidoma unui covor fermecat, mă duceau oriunde voiam peste norii albi și pufoși. M-am uitat la ele, pierdut în admirația pâslarilor albaștri strălucitori fixați în împletitura din lemn de mesteacăn. Mi-am adus aminte că îi cumpărasem odată lui Oscar niște pantofiori noi cu luminițe care se aprindeau de fiecare dată când punea piciorul în pământ – fusese atât de captivat de ei, încât trebuia să-i aducem mereu aminte să se uite pe unde calcă, atunci când alerga. Mi s-au umplut ochii de lacrimi. Îmi era dor de familia mea mai mult ca niciodată, dar nu-mi puteam permite să dau frâu liber emoțiilor, căci ar fi putut să mă copleșească.

Am ajuns la malul opus, abrupt și acoperit de zăpadă, unde am încercat experiența unică de a aluneca laolaltă cu zăpada. Am pus o rachetă de zăpadă pe panta din fața mea și, când am ridicat-o pe cealaltă, am luat-o la vale, stârnind o mică avalanșă care m-a trântit cu fața în jos. M-am proptit cu mâinile de zăpadă ca să mă ridic, dar brațele mi s-au scufundat până la umeri. În cele din urmă, m-am răsucit cu fața în sus și m-am folosit de gravitație ca să mă pun pe picioare. În această lume nouă trebuia, în mod limpede, să învăț totul de la capăt, inclusiv mersul.

Am escaladat malul deplasându-mă sub un anumit unghi și folosind ca sprijin vârfurile unor copăcei. Fuzzy venea în urma mea, folosind urmele lăsate în zăpadă de încălțările mele ca pe niște trepte. Am trecut pe lângă niște brazi us-

caţi, perfecţi pentru foc, şi am intrat într-o pădurice de mesteceni albi care se întindea cât vedeai cu ochii. M-am uitat plin de satisfacţie în jur: aici aveam să găsesc destui buşteni verzi cât să-mi ajungă multă vreme. M-am uitat în jos şi am văzut în zăpadă urmele unui animal mic. Aşa mi-am dat seama de un lucru care m-a umplut de încântare: puteam acum urmări ce animale treceau prin preajma taberei după urmele lăsate în zăpadă. Nici un om şi nici un animal nu mai puteau intra pe domeniul meu fără ca eu să aflu.

Mai târziu, Fuzzy şi cu mine am luat-o pe potecă şi am văzut un şir de urme mari de lup. Urmele mergeau alături de dâra stângace pe care o lăsasem la prima mea deplasare prin zăpadă până la canal şi traversau lacul de iarbă. Apoi se îndepărtau de potecă, pierzându-se printre sălcii şi arini spre un pâlc de plopi şi de mesteceni. Înaintam mai greu acum şi trebuia să calc pe zăpada aşternută gros peste tufişuri şi copaci căzuţi. Amintindu-mi sfatul lui Don că nu trebuia să transpir, m-am oprit lângă un pâlc de brazi, am tăiat câteva crengi şi m-am aşezat pe ele. M-am căutat în buzunar după bidonul de apă şi l-am găsit îngheţat bocnă.

– Idiotule! m-am mustrat cu voce tare, hotărând ca data viitoare să car apa sub mai multe straturi de haine groase.

În timp ce şedeam şi mestecam nişte peşte uscat, m-am relaxat, dându-mi seama că luându-mă după urme făcusem un ocol mare, care mă scosese aproape de tabără. Pentru prima dată de luni de zile, mi-am dat seama că mă simţeam fericit. M-am gândit la viaţa mea petrecută la birou şi m-am simţit deosebit de privilegiat că reuşisem să evadez într-o asemenea lume magică, nepângărită.

Am fost trezit din reverie de un zgomotul puternic de izbitură şi de lemn strivit. M-am ridicat repede şi am pregătit puşca 45/70, pe urmă m-am sprijinit de un copac, uitându-mă în pădure. Fuzzy mârâia, dezvelindu-şi dinţii. Am cercetat clarobscurul de sub copaci şi am ciulit urechile, dar era linişte. Pe urmă zgomotul s-a auzit in nou: PAFF! PRRRR! BUFFF! Era un animal foarte mare, cu siguranţă. Am continuat să mă holbez la pădurea de brazi, tot mai speriat pe măsură ce zgomotele se auzeau mai tare. Pe urmă mi-am dat seama că animalul venea din direcţia opusă, dinspre păduricea de mesteceni, sălcii şi arini pe care tocmai o traversasem. M-am întors iute.

– Fii calm, am murmurat, în timp ce băgam pe ţeavă un glonţ pentru vânat mare.

Din perdeaua de copaci aflată la vreo treizeci de metri de mine a ieşit dintr-odată un elan imens, un mascul cafeniu-închis, lăţos. Era o apariţie impresionantă. Un ochi căprui s-a rotit într-o baie de alb strălucitor, atunci când animalul şi-a ridicat capul enorm, încununat cu coarne imense, ca să adulmece aerul.

Mi-am adus aminte că Don îmi spusese că, dacă mă voi trezi vreodată urmărit de un elan, să fug în jurul unui copac până când mă plictisesc, obosesc și nu mai știu unde mă aflu. Măcar mă aflam lângă un copac. M-am uitat mai bine la greabănul uriașului animal, socotind că trebuia să cântărească peste cinci sute de kilograme; coarnele lui aveau o deschidere de cel puțin un metru și douăzeci. Câine, om și elan am rămas cu toții nemișcați, până când în cele din urmă leviatanul a început să meargă cu spatele și a intrat din nou, cu zgomot, în pădure.

Am rămas în același loc câteva minute, simțindu-mă istovit, dar din cale afară de emoționat că întâlnisem în carne și oase un membru al celei mai mari familii de cerbi din lume. Se întunecase, dar zăpada îmi mai oferea puțină lumină și l-am strigat pe Fuzzy, care a luat-o repejor înaintea mea, arătându-mi drumul spre casă.

Vizitatorilor din Alaska nu le este permis să împuște un elan până când nu plătesc mii de dolari pentru un ghid, dar în trecut aș fi putut doborî masculul cel mare, iar carnea lui mi-ar fi asigurat provizii pentru toată iarna.

Când am ajuns la cabană, focul aproape că se stinsese și înăuntru era frig. Am crăpat câțiva butuci de mesteacăn și am pus niște surcele de brad pe foc, să fac flacăra mare. Termometrul arăta –40°C, cea mai rece noapte de până atunci. Cabana a început treptat să se încălzească și până și podeaua parcă s-a mai dezghețat. Mai devreme bătusem zăpada în jurul cabanei până la o înălțime de mai bine de un metru și ea împiedica aerul rece să mai intre pe jos.

M-am întins în pat. Mă durea tot corpul și știam că niciodată nu fusesem atât de slab. Deși mă bucurase mersul cu încălțările de zăpadă, nu-mi fusese ușor să car pe fiecare picior o greutate suplimentară echivalând cu cea a două rachete de tenis. Dar acum mă aflam în siguranță la căldură, în timp ce întreg locul se scufunda în gerul subarctic. Afară totul era absolut nemișcat și nu se auzea nimic. Ochii mi s-au închis încetișor.

Am auzit prin somn un zgomot puternic și m-am trezit brusc. Ce-o fi fost, oare? Am rămas cât se poate de liniștit și am ascultat. L-am auzit din nou – un pârâit puternic care părea să se audă din pereții cabanei. Am sărit în picioare. Nevăzând nimic în beznă, am rămas pe loc, neștiind ce să fac. Alt pârâit s-a auzit dintr-un alt colț al cabanei, urmat de un scârțâit ascuțit. Se auzea ca și cum un întreg buștean ar fi luat-o din loc și mi-am imaginat cum cedează grinda solidă sau cum se desprinde unul dintre căpriori, în timp ce foile înghețate de tablă se prăvălesc peste mine. Am cotrobăit în jur după un chibrit și am aprins o lumânare. Apoi mi-am dat seama ce se întâmpla: gerul puternic îngheța buștenii, iar pereții coliei se contractau. După o vreme, zgomotele au încetat, dar pu-

team să văd cum îmi ieşeau aburi din gură şi mi-am dat seama că focul trebuia înteţit. Aveam nevoie de lemne, aşa că mi-am tras pâslarii şi mi-am pus căciula, mulţumit că am o stivă mare de buşteni lângă uşă.

Afară era lună plină şi zăpada strălucea albăstrui în lumina ei. Cerul era spuzit cu stele şi mi-am văzut aburul respiraţiei transformându-se instantaneu în chiciură pe gene. Era foarte, foarte frig, dar trebuia să zăbovesc puţin ca să mă uit în jur. Parcă mă aflam în Ţara Minunilor: un loc nespus de crud, dar fascinant, precum tăişul ascuţit al unei săbii. Mi-am luat haina cea groasă şi am pornit către lac, care strălucea şi sclipea în lumina lunii. M-am uitat în sus şi am rămas uluit să văd o perdea străvezie de lumini verzui scânteind înspre răsărit.

– Aurora boreală, am şoptit, privind-o fascinat.

Am dat capul pe spate până a început să mă doară gâtul şi am rămas aşa, captivat de spectacolul luminilor, până când dincolo de lac liniştea a explodat şi s-a auzit o pocnitură ca de armă. Am tresărit şi am încercat să scrutez prin întuneric ţărmul împădurit cu brazi de pe malul celălalt. S-a auzit încă o pocnitură şi am văzut zăpada căzând dintr-un copac de parcă ar fi fost scuturat. Copacii se contractau de ger aidoma buştenilor din cabana mea şi, pe măsură ce gerul se înteţea, au început să trosnească peste tot prin pădure.

Pe măsură ce lumina s-a micşorat şi gerul a crescut, mi-am stabilit un ritm simplu de viaţă. Munceam din greu în fiecare zi ca să tai copaci şi să topesc zăpadă, învăţând treptat tot felul de trucuri care să-mi facă munca mai uşoară. Înainte să dobor un copac, tăiam brădet şi tufişuri şi le întindeam acolo unde urma să cadă copacul, ca să nu se scufunde prea adânc în zăpadă şi să pot lucra mai uşor cu el. Cu trecerea timpului, am devenit tot mai încrezător şi începeam să simt că învăţ cum să trăiesc în întinderile albe din Interior. Viaţa mea se redusese la lucrurile esenţiale – frigul îmi îngheţase de multă vreme ceasul şi ţineam socoteala timpului după lumina zilei şi după rotaţia lentă a Carului Mare în jurul Stelei Polare. Zilele treceau încet, cele mai multe fără evenimente, şi mă bucuram de simplitatea lor.

Ca să-mi menţin cărările şi după noile ninsori, ieşeam în fiecare zi pe potecă până la canal, bătătorind cu încălţările zăpada cea nouă şi pufoasă peste cea veche, tare. Peste noapte cărarea îngheţa şi devenea din ce în ce mai dură, pe măsură ce grosimea stratului compactat creştea. Începuseră să se întărească şi cărările pe care mă duceam după lemne sau după vânat, lucru cât se poate de folositor. Zăpada care continua să cadă se ridica pe laturile cărărilor mele ca un gard viu englezesc şi animalele începuseră şi ele să le folosească pentru a se deplasa.

Copacii răsunau de țipetele ascuțite ale veverițelor și urmele lor grăbite se încrucișau cu urmele mele. Puteam urmări de câte ori lupul sau vulpea singuratică îmi foloseau poteca pe post de scurtătură spre lacul de iarbă. Gâștele de salcie lăsau niște semne minunate, iar atunci când se înălțau în aer, aripile lor trasau dungi delicate în covorul de nea. Oriunde vedeam aceste urme, Fuzzy și cu mine cercetam înfometați copacii din jur, sperând că le vom lua pe nepregătite. În locurile împădurite găseam deseori urme de samur. Acest animal vorace se hrănește numai cu șoareci-de-câmp, ceea ce mă făcea să îl consider un aliat. Uneori găseam semnele trecerii unui elan, iar greutatea animalului lăsa urme adânci în cărarea mea bătătorită, fapt care mă cam scotea din sărite. Îndesam în ele zăpadă, ca un administrator de drum nemulțumit, și îmi doream să fi putut impune niște restricții de greutate.

Uneori făceam cărări la întâmplare, ducându-mă să cercetez locuri noi prin pădure sau să vânez gâște. Peste un număr de zile mi-am dat seama că mă urmărea un animal, nu numai de-a lungul cărărilor bătătorite, ci și în celelalte incursiuni. Lăsa niște urme adânci, regulate, mai înfundate în față, ca și cum animalul ar fi sărit. L-am sunat pe Don și l-am întrebat despre ce este vorba.

– Merge pe urmele tale? Și la distanță de tabără?

Am stat și m-am gândit.

– Da. Până pe culmile dinspre sud.

L-am auzit trăgând cu zgomot aer în piept.

– Este un jder, a spus el entuziasmat.

– Jder?

– Un fel de dihor de pădure. Este cea mai mare nevăstuică din lume – una tare pricepută și agilă.

– Grozav, am spus. Crezi că-l voi putea vedea?

– Nu, este foarte prudent. I-ai văzut urmele și pe lângă casa castorilor?

– Da, am răspuns, aducându-mi aminte.

– Toate animalele își doresc să prindă un castor. Sunt grași și gustoși.

– Cred că ar trebui să încerc să prind și eu unul.

– Da, nu ți-ar prinde rău.

A urmat o pauză.

– Mănânci bine?

– Păi... am șovăit. Fasole, fasole și iar fasole, pâine prăjită în ulei și câte o gâscă, din când în când.

– Reușești să vânezi multe gâște?

– Acum, da. Am pus și capcane pentru iepuri.

– Sunt buni de mâncat, dar nu au destulă grăsime. Cum arată urmele lor?

Le-am descris amănunțit.

I-a spus ceva ce n-am auzit lui Carol, apoi a revenit la mine.

– Găsești și resturi de conuri de brad, pe unde sunt urmele lor?

– Da, chiar multe. Nu știam că mănâncă și conuri. Le dezgroapă? Sigur nu se pot cățăra?

A urmat un moment de liniște, pe urmă un hohot de râs a izbucnit la celălalt capăt al firului.

– Astea-s veverițe, prostuțule – încerci să prinzi veverițe cu capcana!

Zâmbeam când am închis telefonul, știind că-i furnizasem bătrânului încă o poveste de care să se amuze zile în șir. Renunțasem de multă vreme la speranța că aș putea să-mi păstrez mândria în fața lui Don – înțelegerea dintre noi părea să fie ca eu să-i furnizez, în schimbul sfaturilor lui, cele mai penibile exemple de greșeli. Dar după aceea nu am mai confundat niciodată un iepure cu o veveriță.

Pierdeam câte șase minute de lumină în fiecare zi și acum mai aveam numai o oră de lumină de zi înainte ca soarele să dispară undeva către sud. Pentru ca lucrurile să meargă și mai rău, combustibilul pentru lampa cu presiune s-a terminat și trebuia să mă bazez numai pe lampa cu kerosen, chioară și cu miros iute, sau pe lumânări, deoarece toate dispozitivele care funcționau cu baterii se descărcaseră din cauza frigului. Am încercat să fac cât mai multe treburi în scurta perioadă luminată ciudat și galben de soare, dar deseori trebuia să rămân să muncesc pe întuneric, sub lună și stele.

Mă gândisem cum aș putea să-mi îmbunătățesc veceul și am hotărât să-mi ridic un closet de zăpadă. Igluurile nu se construiesc în mod obișnuit în această parte a Alaskăi, întrucât zăpada este prea uscată și prăfoasă, dar am încercat să depășesc impedimentul bătătorind singur cu lopata mormane de zăpadă, pentru ca să mai piardă din aer și să devină mai dură. Într-o dimineață am început să decupez blocuri de zăpadă pentru iglu, tăindu-le puțin oblic ca să se poată arcui spre înăuntru. Le-am încărcat pe sanie și le-am dus la gaura de latrină.

Urmând principiile de construcție a unui iglu, am înșirat cuburile astfel încât să ajungă să se suprapună în spirală. După câteva ore de muncă, igluul meu ajunsese înalt cam de un metru optzeci și l-am închis cu un cub în vârf. Am tăiat în pereți două găuri, în părți opuse, prin care am vârât două stinghii de lemn, de o parte și de alta a găurii latrinei. Am fixat pe ele un scaun portabil de closet, adus până aici special pentru această ocazie. Am tăiat în gheață o firidă

pentru lumânare și chiar am înfipt un băț în perete, ca suport pentru hârtia de toaletă. Construcția rezista perfect. Mă proteja de vânt și îmi conferea un absurd sentiment de intimitate. Totul părea ridicol de civilizat și mă pufnea râsul de câte ori mă așezam între acești pereți igienici.

Succesul igluului mi-a ridicat moralul, dar a doua zi lucrurile au luat o turnură proastă. Am dat din greșeală peste lampa cu kerosen și am spart-o, ceea ce însemna că de acum aveam încă și mai puțină lumină și nu puteam citi – o lovitură teribilă pentru că, alături de multivitamine, cărțile deveniseră centrul existenței mele.

Petreceam o mulțime de vreme vânând gâște, încercând să mai adaug câte ceva la rezerva săracă de provizii. Spre bucuria mea, după un antrenament sumar, Fuzzy a devenit un excelent câine de vânătoare și eram parteneri la cataramă în încercarea de a face rost de mâncare. Ieșeam în fiecare zi imediat după apus, când mai stăruia o geană de lumină, părăsind poteca și luând-o spre pădure. Când zăream o pasăre, nu-mi dezlipeam ochii de ea până ce nu se oprea într-un copac convenabil. Foloseam o pușcă veche calibrul .22 numită Nylon 66, foarte precisă, și țінteam capul păsării. Fuzzy stătea complet nemișcat și încordat până când auzea comanda „Aport", iar atunci țâșnea, înotând și scufundându-se în zăpada adâncă până la gaura pe care o lăsase pasărea. Se arunca în gaura aceea ca un scufundător, cu capul înainte, apucând pasărea și pe urmă trăgându-se înapoi la suprafață. Apoi se propulsa către mine și îmi punea gâsca în palmă.

În ciuda gâștelor, beneficiile escapadelor mele de vânătoare rămâneau îndoielnice, întrucât trebuia să străbat kilometri în șir încălțat cu rachetele de zăpadă până să găsesc prada, iar tot acest efort, combinat cu frigul, mă făcea să consum mai multe calorii decât câștigam. Oamenii care trăiesc în aceste condiții extreme de expunere la frig au nevoie de patruzeci la sută mai multă grăsime corporală ca să le fie cald, iar eu îmi epuizasem deja de multă vreme rezervele proprii. Începeam să văd treptat efectele înfometării. Mă simțeam letargic, iar mintea îmi funcționa cu lentoare; în fiecare zi îmi era tot mai greu să mă ridic din pat.

Trebuia să mă trezesc noaptea din patru în patru ore ca să pun lemne pe foc și devenise o adevărată agonie să mă extrag din sacul călduros de dormit și să pășesc pe podeaua înghețată. Într-o noapte nu am reușit să mă trezesc ca să realimentez soba. Frigul s-a strecurat rapid printre buștenii cabanei și la un moment dat probabil că am strănutat în somn, căci mi s-au lipit nările ca și cum le-ar fi strâns două degete de gheață. M-am trezit brusc și mi-am dat seama că abia mai puteam zări soba prin norul gros de aer înghețat. Am pășit spre ea și norul cel alb mi s-a încolăcit în jurul picioarelor, făcându-mă să mă simt ca în-

tr-un vechi film de groază. Am îngenuncheat lângă sobă, suflând cu disperare peste puținul jar care mai mocnea, până s-a aprins lemnul uscat de brad și am putut să îndes pe foc câțiva butuci zdraveni. M-am strecurat înapoi în sacul de dormit și am tremurat de frig până când în sfârșit s-a încălzit cabana.

Într-o dimineață, după micul dejun, mi-am verificat rezerva de cartofi. Am simțit că mă pleoștesc atunci când am văzut că nu mai aveam decât trei. I-am pus într-o oală, împreună cu o gâscă întreagă care avea, slavă Domnului, un oarece strat de grăsime galbenă. Am adăugat niște fasole și am acoperit totul cu supa de gâscă păstrată de la ultimul gătit.

Afară totul era alb, și ningea des. Cel puțin va fi mai cald, m-am gândit. Am hotărât să mă spăl, ca să-mi mai ridic moralul. Am încălzit vreo două galoane de apă, am turnat-o în ligheanul mare de spălat, m-am dezbrăcat și am intrat în el. După ce mi-am săpunit și mi-am frecat trupul, am îngenuncheat în lighean și m-am spălat pe cap. Pe urmă m-am șters bine și m-am așezat lângă foc, să mă usuc. Mă simțeam minunat curat și gol, după ce luni în șir fusesem prizonierul acelorași haine puturoase. Am atârnat heliograful (un dispozitiv de transmitere a semnalelor luminoase cu ajutorul unor oglinzi mobile care reflectă soarele) de un cui și m-am bărbierit; pentru prima oară după multe luni mi-am văzut trupul într-o oglindă. Priveliștea m-a speriat.

Venisem în sălbăticie cântărind o sută de kilograme și îmi dădeam seama că acum eram departe de acea greutate. Eram palid și oasele îmi ieșeau prin piele. Pentru prima dată, mi-am dat seama de gravitatea situației în care mă aflam. Ce aveam să mă fac când mi se vor termina proviziile? M-am întins pe pat. Spre surprinderea mea, nu mă simțeam prea speriat; mai degrabă resemnat și plin de o curiozitate bolnavă să văd cum urmau să evolueze lucrurile.

După o vreme m-am silit să mă ridic, conștient de faptul că pasivitatea mea putea atrage dezastrul. Știam că starea fizică precară începuse să-mi submineze judecata și că putea să-mi pună serios în pericol capacitatea de supraviețuire. Am decis să rămân în cabană următoarele zile. Din fericire, pusesem deoparte provizii de urgență pentru o săptămână și aveam atârnate afară două gâște care-mi veneau și ele în ajutor.

În seara aceea am încercat să mă concentrez și mi-am scris articolul pentru ziar. Am pregătit telefonul prin satelit ca să îl expediez, știind că nu-mi puteam permite să îl folosesc mai mult de câteva minute, deoarece nu prea mai aveam combustibil nici pentru generator. După ce l-am trimis, i-am scris un e-mail lui Juliet:

De abia aștept să fiu din nou cu tine și cu băieții noștri, care sunt atât de prețioși pentru mine. Mi-e tare dor să fiu din nou tătic. Îmi spun tot timpul că această aventură va însemna un lucru bun pentru noi toți și că ne vom găsi calea. Sper să reușesc.

– Guy! Ești bine? Am auzit că ți-ai terminat cabana. Ce veste grozavă!

Vocea urbană a lui Tom Roberts ajungea la mine peste lume, din biroul confortabil al companiei sale de producție de filme din Londra. Trimisese o echipă de filmare să mă viziteze astă-vară și trăseseră mai multe cadre, în ideea că poate aveau să facă un documentar. În timp ce vorbeam, m-am întrebat ce mâncase la prânz. Începusem să am fantezii cu mâncare. Tom spunea una sau alta, iar în mintea mea umblau plăcinte, cartofi prăjiți, beri și meniuri de restaurant.

– Alo? Mă mai auzi?

– Da, iartă-mă, Tom.

Mi-am dres vocea.

– Ce spuneai?

– Spuneam că sper să mai facem niște filmări. Matt și Ashley plănuiesc să vină la tine săptămâna viitoare – îți convine?

– Bănuiesc că da, dar avertizează-i că aici este destul de întuneric și foarte, foarte frig.

– Sigur, dar știu și ei, a spus. Exact de asta vor să vină acum, ca să prindă spiritul iernii. Știu cum pot să ajungă la Galena, dar mai departe, cum ajung la tine?

– Păi...

M-am concentrat din răsputeri și dintr-odată m-am dat seama că, dacă Matt și Ashley veneau încoace, puteau să aducă de mâncare. Probabil că pot închiria un avion care să aterizeze pe lac, am spus, mai mult decât entuziast.

– Gheața este destul de solidă?

– Nu sunt sigur, dar voi verifica.

– OK. Sună-mă mâine ca să-mi spui.

Mi-am scos căștile cu sentimente amestecate. Jumătate din mine se entuziasma la gândul că voi putea petrece câteva zile cu oameni de acasă. În același timp, însă, parcă nu-mi venea să renunț la solitudinea mea și la rutină. Am cântărit amândouă sentimentele o vreme și în cele din urmă latura socială – și nevoia de hrană – a învins. L-am sunat pe Don ca să îl întreb dacă crede că un pilot experimentat ar putea ateriza pe lac.

– Mda, probabil. Am să-i spun lui Brownie să arunce o privire. Ai putea să

dai și tu o raită pe aici, când pleacă, pentru că gheața încă nu-i destul de solidă pe fluviu.

Toate problemele mele păreau să se fi rezolvat dintr-odată, dar tot simțeam o stranie împotrivire, când mă gândeam să-mi abandonez singurătatea.

În următoarele zile nu am fost în stare să-l hrănesc pe Fuzzy decât cu un pumn de mâncare pentru câini și câteva măruntaie de gâscă, iar într-o seară când l-am strigat, nu a venit. Oare unde să fi fost? Mintea mi-a luat-o razna și mi-a trecut morbid prin minte haita de lupi. Asta era, m-am gândit: probabil că s-a îndepărtat mai mult decât trebuia în căutare de hrană și l-au prins lupii. M-a cuprins vinovăția: ar fi trebuit să aduc mai multă mâncare pentru câini. Mi-am petrecut restul nopții simțindu-mă nefericit și întrebându-mă dacă îl voi mai vedea vreodată.

Când m-am trezit a doua zi dimineață, am auzit sunetul inconfundabil al pașilor lui Fuzzy pe zăpada de afară. Inima mi-a tresărit de bucurie. Se întorsese! M-am îmbrăcat și am ieșit din cabană. Era foarte frig și aerul înghețat forma o ceață albă, deasă, care atârna la treizeci de centimetri deasupra pământului. Fuzzy a lătrat și eu m-am uitam primprejur după el, căutându-l în lumina lăptoasă. Când l-am văzut, mi-am dat seama imediat că se întâmplase ceva special, pentru că blana îi radia de mândrie. S-a uitat la mine prietenos cu ochii lui ca aluna și când a văzut că îl privesc, s-a uitat în jos la ceva ce zăcea în fața lui în zăpadă, apoi din nou la mine. Era clar că aștepta să vadă cum reacționez. M-am apropiat și m-am aplecat ca să pot vedea obiectul mândriei lui. Era un picior întreg de elan. Avea aproape un metru lungime, cel mai lung os pe care îl văzusem vreodată până atunci. Fuzzy stătea mândru cu o labă de proprietar pe el și continua să mă privească.

M-am ridicat, râzând admirativ de bravura și candoarea câinelui. Pe urmă am examinat mai îndeaproape piciorul de elan și admirația mi-a sporit. Era cu adevărat enorm și încă mai avea pe el o bucată bună de carne cu piele, înghețată. În acel moment, Fuzzy a decis că vizionarea a luat sfârșit și l-am urmat în spatele cabanei ca să văd cum încerca să vâre osul la el în cușcă. I-au trebuit mai multe încercări, dar în cele din urmă a reușit, lăsându-i doar un capăt gros afară. M-am întors în cabană, clătinând uimit din cap. Piciorul cred că reprezenta un rest dintr-un elan ucis de haita locală de lupi, iar Fuzzy probabil că știa că-și riscă viața, atunci când se strecurase în tabăra lor și îl dezgropase. Pe urmă avusese de străbătut drumul lung și dificil până în tabăra noastră, cărând după el toată acea greutate.

Eram pe coastă și încărcam mesteceni în sanie, când am auzit zgomotul îndepărtat al unui avion mic.

– El trebuie să fie, Fuzz, am strigat, iar câinele a lătrat agitat.

Brownie, unul dintre piloții din zonă, venise să verifice dacă se putea ateriza pe lacul meu. A claxonat deasupra cabanei mele înainte să întoarcă spre nord, descriind un arc mare care îi permitea să aterizeze la capătul vestic al lacului. Am pornit într-acolo cât de repede îmi îngăduiau rachetele de zăpadă. Pe urmă l-am văzut apărând deasupra copacilor, poziționându-se deasupra mijlocului lacului și coborând rapid. Tălpigele avionului au atins suprafața, apoi s-a ridicat din nou, întorcând larg și zburând iarăși pe deasupra lacului. Mi-am dat seama că se apleacă și se uită în jos, la urmele lăsate de tălpige.

I-am făcut cu mâna atunci când avionul a cotit a treia oară, apoi l-am urmărit aterizând și izbindu-se îngrijorător de gheață. A lovit un morman de zăpadă care l-a aruncat în sus, ca să atingă din nou gheața la zece metri mai încolo și să se oprească, în sfârșit. Pilotul a turat motorul și elicea a zbârnâit când se apropia de mine. Fuzzy sărea în toate părțile, bucuros.

În cele din urmă motorul s-a oprit și s-a făcut din nou liniște. Am pășit înainte să-l întâmpin pe pilot. Ușa s-a deschis și a apărut un bărbat de vârstă mijlocie, cu ochelari, semănând mai degrabă cu un medic de familie, decât cu un zburător temerar.

– Salut, eu sunt Brownie, mi-a spus. Cărarea ta e bună, sau îmi trebuie rachete de zăpadă?

– Nu, cărarea-i bună, i-am răspuns. Ce mai aterizare!

A zâmbit.

– Mda, aterizările pe zăpadă în locuri necunoscute sunt dificile pentru că nu vezi unde se termină aerul și unde începe zăpada. De acolo de sus, totul pare la fel de neted, îți dai seama prea târziu cum stă treaba cu adevărat.

S-a aplecat și l-a mângâiat pe Fuzzy.

– Ce zici, îți fac o cafea?

– Sigur.

Ne-am dus la cabană și el s-a aplecat ca să intre pe ușă. Am dat de-a dura un buștean pe care să se așeze și am stat amândoi lângă sobă, cu cănile în mâini. Brownie asculta răbdător tot ce spuneam eu, aprobând din când în când din cap.

– De când nu ai mai văzut pe nimeni? m-a întrebat blând, când m-am oprit în cele din urmă ca să-mi trag sufletul.

– Cred că de vreo șase săptămâni, am pierdut socoteala.

– Ştii, am deseori treabă cu cei din pădure, a zâmbit el. Cei care sunt la început, ca tine, sunt tare vorbăreţi. Ca şi cum le-ar veni la gură toate deodată.

Am roşit, dându-mi seama că, de când sosise, vorbisem numai eu, fără întrerupere.

M-a văzut încurcat şi a ridicat o mână.

– Hei, nu mă deranjează câtuşi de puţin – vorbăreţii sunt OK.

– Ce vrei să zici?

– După ce trece prea multă vreme, unii încetează să mai vorbească.

– De tot?

– Nu, dar vorbesc numai când sunt nevoiţi. Încep să se comporte ca animalele, devin mai înclinaţi să asculte, decât să vorbească. Trebuie să-i amăgeşti ca să se comporte iarăşi ca oamenii. Pe aici, spunem că au devenit „pădureţi“.

A lăsat jos cana de tablă şi s-a uitat la ceas, apoi a spus că trebuia să plece. Am luat-o înapoi spre avion.

– Îmi aduc aminte că m-am dus o dată în toiul iernii să iau o pereche, ca să-i aduc din nou în sat, a zis. Ea a început să plângă când s-a urcat în avion – nu a spus nimic tot drumul, a plâns până când am aterizat. Părea să-şi cam fi pierdut minţile.

A zâmbit şi m-a bătut pe umăr.

– Dar tu îmi pari OK!

– Bun, dar ai grijă să mă iei de aici, dacă ţi se pare că devin păduret, bine?

Am râs amândoi, dar eu ştiam că alunecasem deja până destul de aproape de marginea nebuniei.

Când se urca în avion, Brownie a părut să-şi aducă aminte de ce venise.

– A, da, doi tipi din Galena vor să-i aduc încoace mâine. Ţie îţi convine?

Făcea parte din legea sălbăticiei să nu tulburi singurătatea cuiva fără să-i ceri voie.

– Sigur, am răspuns. Îmi pare bine să mă întâlnesc cu ei. Au bagaj mult?

– Da. Cutii cu mâncare, cred că şi o ladă de whisky.

– Au dus whisky! am exclamat bucuros.

Eu rămăsesem de multă vreme fără.

S-a uitat la mine cercetător.

– Cred că mâncarea ţi-ar prinde mult mai bine...

Am dat repede din cap, amintindu-mi că nu mă cunoştea şi că putea să creadă că sunt alcoolic.

– Da, ceva potol ar fi bine-venit.

– Ai trăit cu fasole şi făină?

– Cum ai ghicit? am zâmbit eu timid.

Brownie a râs.

– Pentru că așa trăiește orice răcan, când rămâne prima dată în pădure.

– Răcan? Asta înseamnă același lucru cu novice?

– Da. Uite, după ce plec, netezește zăpada aia suflată de vând și taie niște copăcei ca să însemni un fel de pistă. Ne vedem mâine.

A închis ușa avionului, l-a întors și a decolat spre Galena.

Am revenit în cabană simțindu-mă fericit. Perspectiva de a vedea lume mă entuziasma. Așa cum sugerase Don, când echipa de filmare avea să plece, urma să mă duc și eu la Galena, să mă reaprovizionez. Voiam să mă întâlnesc și cu Glenn Stout, care avea o crescătorie de câini și îmi promisese astă-vară că mă va ajuta să aleg un atelaj. Voiam să mă pot deplasa în timpul iernii și, cu excepția mașinilor de zăpadă, sania trasă de câini rămânea singura posibilitate.

În noaptea aceea mi-am pus rachetele de zăpadă și, la lumina lunii pline, am nivelat dâmburile de pe lac și am marcat pista pentru Brownie cu pomi de Crăciun. Mi s-au părut potriviți, pentru că îi așteptam pe Matt și pe Ashley cu nerăbdarea cu care un copil îl așteaptă pe Moș Crăciun.

L-am auzit pe Brownie claxonând deasupra cabanei a doua zi dimineață la ora zece – era varianta de pădure a unei sonerii. Am ințețit focul, pe urmă mi-am pus încălțările de zăpadă și m-am îndreptat spre lac. Avionul s-a învârtit pe cer, apoi a aterizat exact între pomii mei de Crăciun. Două fețe zâmbitoare se uitau la mine și l-am văzut pe Ashley căutându-și camera, gata să filmeze din primul moment. M-am îndreptat spre ei să le strâng mâna, dar m-am trezit îmbrățișat ca în nordul Londrei, asta înainte de a se da un pas înapoi și a mă studia amănunțit.

– Drace! Dar ai slăbit ceva! a spus Ashley, devenind brusc serios.

În spatele nostru, Brownie se pregătea deja să decoleze.

– Da, știu.

Mă simțeam destul de vulnerabil, mai ales că îmi aminteam imaginea mea din oglindă.

– Nu am reușit să ajung în sat să-mi refac proviziile, pentru că încă sunt sloiuri pe fluviu.

Matt s-a uitat la mine mai atent.

– Cum stai cu moralul?

– O, mă descurc, am spus pe cel mai firesc ton, încărcându-le bagajele în sanie.

Când Matt și Ashley mă vizitaseră data trecută, nici măcar nu începusem să

lucrez la cabană, iar acum, apropiindu-ne, se uitau la construcție fără să le vină să creadă.

– N-am crezut că vei reuși, a spus Matt, atingând un buștean.

– Ei bine, a fost un adevărat coșmar, am răspuns. Fără Don, nu m-aș fi descurcat.

Nu am reușit să mă abțin să zâmbesc.

– Îmi pare rău, știu că pentru voi filmul ar fi fost mai interesant dacă totul mergea prost.

Au avut eleganța să îmi răspundă tot cu un zâmbet. În timp ce descărcam echipamentul lor în cabană, m-am gândit la lunile de întuneric și de greutăți pe care le pierduseră. Le-am turnat niște cafea și Ashley a scos din bagaj o cutie.

– Hei, ți-am adus câte ceva de acasă.

Am apucat cutia cu nerăbdare, mai ales că văzusem pe ea scrisul de mână al lui Juliet. Înăuntru am găsit ciocolată, biscuiți, miere și cafea, iar mama îmi trimisese câteva produse minunate din sudul Italiei, inclusiv ulei de măsline, migdale dulci și semințe de pin. Am fost copleșit de aceste daruri și abia m-am abținut să nu mă înfig în ele imediat. Probabil că arătam ca un sălbatic de pe o insulă pustie care ia contact pentru prima oară cu lumea civilizată.

Pe urmă, Ashley a tras afară din geantă un pachețel.

– Poftim, a spus, dându-mi-l.

Era încă un pachet de la Juliet, cu fotografii de pe Insula Mull. Imaginile erau incredibil de verzi și de frumoase și mi-au adus în memorie amintiri dragi din vremea noastră de început, când petrecusem destul timp acolo. Exista și un desen de la Oscar. În partea de sus a foii își scrisese numele cu litere mari, stângace. Mi s-au umplut ochii de lacrimi și câteva minute nu am fost în stare să scot o vorbă. Am plecat capul și am rămas tăcuți, doi bărbați din nordul Londrei, sensibili și atenți, și o corcitură înfometată.

După o vreme, Ashley mi-a strecurat în mână o sticlă de whisky Highland Park.

– Cred că ne-ar prinde bine tuturor câte un strop, a spus el, mai ales lui Matt, căruia nu-i place să zboare.

Matt s-a aplecat înainte, prefăcându-se furios.

– Nu-i adevărat!

Am râs cu toții, ușurați să ne îndepărtăm de subiectul dureros reprezentat de familia mea, de care îmi era atât de dor. Am turnat câte o porție sănătoasă de whisky pentru fiecare în căni de tablă, pe urmă am adăugat un strop de apă.

Matt a ridicat cana:

– Să se dezghețe Yukonul! a toastat el.

Mai târziu mi-au spus că îmi aduseseră și un film pe care Juliet îl făcuse pentru mine. M-am uitat la el pe una dintre camerele lor, i-am văzut pe băieți jucându-se pe plajă și am auzit vocea lui Juliet strigând din când în când la unul dintre ei. Imagini care, în condiții normale, ar fi umplut de mândrie inima unui părinte, mie îmi provocau acum o durere aproape insuportabilă. La sfârșitul filmului nici nu mai puteam vorbi. Eram copleșit. Sosirea celor doi fusese un eveniment minunat, dar îmi provocase o mulțime de emoții amestecate, de la sentimentul că încă mai eram dorit și iubit până la durerea că lipseam din viața copiilor mei. Mă simțeam ca și cum s-ar fi desfăcut baierele inimii mele vinovate, pe care mă străduisem cu atâta efort să le țin sub control.

În următoarele câteva zile m-au filmat fără încetare, urmărindu-mi fiecare mișcare când tăiam lemne de foc și când topeam neîntrerupt zăpadă, ca să țin pasul cu uriașele lor nevoi de consum și de spălat. Sosirea noilor provizii mi-a îmbunătățit calitatea vieții. Ashley gătea minunat și m-a cucerit cu mormane de clătite înecate în sirop de arțar. I-am întors serviciul, pregătind piept de gâscă fript pe jar, cu tăiței asezonați cu oregano și suc de lămâie. Cu toate acestea, încercările de bucătar ale lui Matt mă înfuriau la culme, deși nu ar fi trebuit, pentru că eu deja devenisem absurd de grijuliu să nu risipesc nici o firimitură din provizii. De fiecare dată când se oferea să gătească el, nu-l scăpam din ochi într-un mod de-a dreptul agresiv, aplecându-mă uneori peste umărul lui și mormăind nemulțumit. Dar el m-a suportat cu stoicism și mi-a crescut respectul pentru puterea sa de a îndura.

Curând a venit momentul ca ei să plece și ne-am pregătit cu toții pentru drumul înapoi în sat. În ziua plecării ningea tare și bătea un vânt puternic, în rafale. Brownie a decolat mai întâi cu Matt și cu echipamentul de filmare, iar eu am urmărit micuțul avion cum se desprindea zgâlțâindu-se de pământ și apoi dispărea în cerul plin de zăpadă.

M-am întors spre Ashley.

– Nu-mi place deloc vremea asta, i-am spus.

S-a uitat la mine perplex.

– Să știi că plec oricum, indiferent de vreme, a zis el.

Am înțeles din vocea lui că se săturase până-n gât de viața dură din sălbăticie. N-am mai vorbit, o vreme.

– Dacă nu ne poate lua pe amândoi, măcar te ajut să încarci, i-am spus mai târziu.

După o oră, Brownie s-a întors.

– OK, băieți, hai să-i dăm drumul, a zis el după ce am terminat de încărcat bagajele. Viscolul ăsta se face tot mai afurisit.

– Drum bun, atunci, am spus.

Brownie s-a oprit și s-a uitat la mine.

– Tu nu vii?

– Nu, Brownie, îmi pare rău. Nu-mi place vremea. Lucrurile sunt și așa destul de riscante pentru mine, chiar și fără asta.

M-a privit cu o expresie deopotrivă mirată și iritată.

– Crezi că mi-aș pune pielea la bătaie ca să vin să vă iau?

– Ăăăă... nu.

– Atunci treci în avion, pentru că să-ți spun ceva: Brownie nu riscă niciodată.

M-am uitat o clipă la avionul mititel, am înghițit în sec și am urcat. Fuzzy a fost înghesuit într-un dulăpior din coada avionului, unde s-a făcut covrig și s-a transformat într-un ghem de blană.

Brownie a parcurs etapele de control dinaintea decolării, apoi mi-a spus:

– OK, Guy, acum ia-mă cu un braț pe după umeri.

Am ridicat palma.

– Mulțumesc, Brownie, dar nu-i nevoie, pe bune.

S-a uitat la mine ironic.

– Nu, trebuie să faci asta cât decolăm, ca să păstrăm echilibrul avionului.

– A, bine – OK. L-am luat pe după umeri, de nevoie.

– Acum ține-te de mânerul ăsta cât zburăm, și nu atinge maneta asta dintre picioare.

După aceea am pornit cu toată puterea pe zăpadă. După o serie de zgâlțâieli la ruptul oaselor și după niște creste de gheață, tălpigele s-au ridicat în aer. Avionul se zguduia la fiecare rafală de vânt, și trecând pe lângă Pilot Mountain ne-am scuturat violent. M-am uitat în jos și nu am văzut decât kilometri și kilometri de pământ pustiu, alb-negru.

La jumătate de oră de la decolare au început să se vadă luminile sătucului și am aterizat pe lacul de iarbă de lângă casa lui Brownie.

Brownie și-a scos căștile și s-a uitat la mine zâmbind.

– Mi se pare că ești viu, a spus, iar ăsta – mi-a arătat satul – sigur nu e Raiul!

6

Târziu în seara aceea am mers prin satul acoperit de zăpadă către casa lui Chris şi Jenny, unde fusesem invitat la masă cu întreaga familie. M-am simţit minunat să fiu înconjurat de oameni, într-o casă caldă şi bine luminată. M-am bucurat în mod special de lumina electrică şi am luat hotărârea să nu mai rămân niciodată fără combustibil pentru lampa cu presiune, căci ultimele două săptămâni fuseseră foarte grele.

Tirzah, fetiţa de patru ani a lui Chris şi Jenny, m-a întâmpinat în capătul scărilor.

– Hei, de ce te-ai întors? Se uita la mine cu ochişorii ei negri şi inteligenţi, prefăcându-se cât se poate de serioasă.

– Mi-a fost dor de mâncare gătită, i-am răspuns zâmbind.

A apărut şi frăţiorul ei mai mic, Asa.

– Guy! Guy! a strigat el îmbrăţişându-mă, iar pe urmă m-a îmbrăţişat şi Tirzah.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi şi pentru o clipă îmbrăţişările copiilor m-au copleşit.

Chris m-a întâmpinat cu un zâmbet cald şi mi-a pus o sticlă de bere în mână. Am golit-o într-o secundă, aşa că mi-a dat alta. Curând au apărut Claudette, Charlie şi familia lor, iar zgomotul copiilor fericiţi a umplut încăperea. Am stat şi m-am uitat la ei tăcut; nu-mi plăcea să fiu singur la o adunare de familie. Dar eram fericit să mă aflu aici, într-un loc confortabil şi cald, înconjurat de o familie pe care o iubeam. Masa se încovoia sub greutatea celor mai bune mâncăruri pe care le vedeam după multă vreme: coaste de elan, plăcintă cu dovleac, salate, cartofi, friptură de gâscă şi pâine de mălai. M-am uitat la ele cu gura apă – la modul cel mai propriu. Cele două surori m-au privit cu ochi critic.

– Hei – eşti slab, a spus Jenny.

Charlie a intervenit.

– Da, și miroși a tabără, nu încape nici o îndoială!

Camera s-a umplut de râsete și m-am simțit bine să mă întorc la rolul meu obișnuit. Tocmai ne așezaserăm la masă, când au apărut Don și Carol.

– Ia uite ce-a adus pisica, a spus Don, uitându-se la mine cu expresia lui de amuzament sarcastic.

Am zâmbit.

– E al naibii de bine să fiu din nou aici.

– Și de ce-ai venit?

– Ca să iau ceva provizii. Și am de gând să învăț să mă descurc cu sania trasă de câini și să iau cu mine un atelaj.

S-a făcut brusc liniște. M-am uitat în jur, întrebându-mă ce spusesem greșit.

Don a clătinat din cap.

– Puștiul și-a construit cabană și acum vrea să se descurce cu un atelaj de câini!

A ridicat mâinile.

– Să nu vii să mă întrebi pe mine ce să faci. Eu mi-am mâncat porția de sanie trasă de câini și dă-mi voie să-ți spun că am fost cum nu se poate mai fericit când au apărut mașinile de zăpadă.

Toată lumea a râs. Era limpede că dorința mea avea să nască alte motive de amuzament.

Înainte să plece acasă, Don mi-a spus:

– Am o mașină de zăpadă veche care s-ar putea să ți se pară utilă, dacă ai să te saturi de câini. Se numește Tundra II – este foarte ușoară și o poți manevra fără probleme, dacă se înțepenește. Te pricepi la mașinile de zăpadă?

Am ridicat din umeri.

– N-am avut de-a face niciodată cu vreuna.

– Ce surpriză! a zâmbit Don.

În noaptea aceea m-am întors în magazia micuță și călduroasă din curte de la Don, m-am culcat într-un pat adevărat și am dormit cât se poate de adânc. După luni de singurătate, efortul de a vorbi mă extenuase. De asemeni, îmi era dor de familia mea mai mult ca oricând și începusem să-mi dau seama că îmi era și mai greu să fiu departe de ei atunci când eram în compania altor oameni.

A doua zi dimineață, când am intrat în biroul lui Glenn Stout, pe fața lui lungă și ursuză a înflorit un zâmbet.

– Măi, măi, încă mai trăiești!

– Cât de cât.

M-a măsurat de sus și până jos.

– Ia spune, ești gata să înveți să te descurci cu sania cu câini?

– Da!

Era limpede că promisiunea lui Glenn de a mă învăță rămăsese fermă.

– Vino la crescătoria mea la amiază și începem.

Ne-am îndreptat mai târziu către casa lui Glenn. A pornit mașina de zăpadă și ne-am dus amândoi acolo unde își ținea câinii.

– Am douăzeci și unu de husky aici, mi-a spus el când am ajuns, și pot să-ți dau un echipaj de șase.

Câinii alergau neîntrerupt în jurul țărușilor de care erau legați. Ochii lor aruncau scântei alb-albastre și zgomotul lătratului și mârâitului era alarmant. M-am întrebat de ce mi-o fi trecut prin cap că ar putea fi o treabă ușoară. Câinii arătau pe jumătate sălbatici, iar energia și forța lor erau intimidante. Mi-am adus aminte de reacția familiei lui Don din seara dinainte și m-am întrebat dacă fac un lucru înțelept.

– Am strâns câini de la echipaje diferite, a spus Glenn, și nu știu ce fel de caracter au. Hai să luăm șase și să-i înhămăm de antrenament.

A scos o sanie mică de mesteacăn și a întins hamul în fața ei.

– Primul câine din ham este înaintașul, mi-a spus. El ține hamul întins, iar dacă întoarce, trebuie să te asiguri că rămâne întins.

– Cum fac asta?

– Mai bine uită-te și învață – ai să înțelegi.

Am intrat în mijlocul curții cu câini.

– Acești câini sunt husky de Alaska, a strigat Glenn peste vacarmul canin. Dacă sunt sănătoși și bine îngrijiți, pot trage cam o sută de kilograme fiecare.

A apucat un câine zvelt, cu blană neagră, care s-a ridicat imediat pe picioarele in spate.

– Ea este Bubbles – este un bun înaintaș și conducător de atelaj, a strigat Glenn.

A ținut câinele între genunchi până când i-a trecut hamul peste cap, pe urmă i-a vârât prin ham și picioarele și i-a dat drumul. Bubbles s-a încordat și s-a aplecat înainte, iar tot trupul ei spunea „Lasă-mă să alerg!“ Dar sania era ținută de un fel de ancoră cu colți de oțel, înfiptă adânc în zăpadă. Ne-am întors să mai aducem câini.

Glenn a arătat spre o cățea măruntică negru cu alb.

– Adu-o pe aia.

Mi-am făcut curaj și m-am dus spre ea. A intrat timidă în cușcă, pe urmă a ieșit din nou, sărind veselă încolo și încoace. I-am dat drumul din țăruș și am fost luat prin surprindere de forța cu care s-a smucit spre sanie. L-am întrebat pe Glenn unde trebuia să stea.

– Pune-o oriunde vrei, a spus el. Îi vom tot muta dintr-un loc în altul până când ne vom da seama unde se potrivește fiecare cel mai bine.

M-am apropiat de un ochi de ham și am încercat să o țin până să reușesc să i-l potrivesc, dar era așa de agitată, încât nu m-am descurcat cu toată încâlceala.

– Ține-o între genunchi, a strigat Glenn.

Am izbutit până la urmă să înham câinele. Faptul că aveam degetele înghețate nu mă ajuta deloc. Nu puteam folosi mănuși mari și groase, dar să lucrezi cu mâinile goale la –37 de grade nu e o glumă. Am observat că Glenn folosea mănuși de lână pentru treburile de finețe, iar între activități își vâra mâinile cu totul în mănușile mari de castor pe care le ținea legate cu un șiret pe după gât. De-acum erau deja patru câini înhămați la sanie, iar Bubbles trăgea tare. Glenn mi-a adus încă doi câini mari, spunându-mi:

– Ține-i o clipă.

I-am apucat zdravăn de zgardă. În dreapta aveam un câine roșcat, cu aspect fioros și fața brăzdată de cicatrici. Arăta mai degrabă a dingo. Se smucea violent în toate direcțiile, zbătându-se în strânsoarea mea. În stânga aveam un câine maro foarte mare, care sărea și el, schelălăind și lătrând. I-am ținut pe amândoi cu toată puterea, urmărindu-l pe Glenn, care examina laba unui alt câine. Cu coada ochiului i-am văzut pe Matt și pe Ashley, apăruți ca din senin pentru a filma câteva cadre de ultim moment. Chiar atunci am auzit un mârâit sinistru și mi-am dat seama că provenea de la dingo, care se uita fix la câinele din stânga mea. Își dezgolise amenințător colții și îi curgeau balele. Câinele maro a încercat să scape, dar l-am ținut bine, conștient că, dacă îl las, haosul va deveni încă și mai rău.

– Glenn, am strigat încet, încercând să-mi controlez vocea.

Nu m-a auzit, iar dingo s-a năpustit la câinele maro și l-a înhățat de umăr.

– Glenn! am urlat, dar nu a reușit nici cum să mă audă, peste zarva întregului țarc.

Am încercat să despart câinii, dar parcă se sudaseră unul de celălalt ca două bucăți de oțel; pe zăpadă au început să cadă stropi înghețați de sânge. L-am lovit cu piciorul pe câinele roșu și parcă aș fi lovit un zid. Disperat, am comis o greșeală elementară pentru un conducător de sanie. Am băgat mâna între cei doi câini și instantaneu câinele roșu și-a înfipt colții, prin mănușa groasă, fix în

încheietura mea stângă. M-am uitat străin cum propriul meu sânge se amesteca în zăpadă cu acela al câinilor.

Spre ușurarea mea, a apărut Glenn. A preluat inițiativa imediat și, ținându-l pe celălalt câine de zgardă, s-a prăvălit cu tot corpul peste dingo, împingându-l tare în zăpadă. Afurisitul i-a dat drumul în sfârșit câinelui maro, care a rămas tremurând lângă mine, sângerând abundent. Glenn i-a priponit din nou, mai întâi pe dingo, apoi pe cel maro, pe urmă a venit și s-a uitat la mâna mea.

– Mai bine du-te la dispensar și ocupă-te de rană, a spus el, privindu-mă destul de îngrijorat. Mă ocup eu de treaba de aici.

În timp ce mă îndepărtam de locul crimei, Ashley și Matt au dat fuga spre mine, întrebându-mă dacă mă puteau ajuta cumva. Mi-am dat seama de pe fețele lor că avuseseră parte de un regal de necazuri foarte cinematografice.

Peste câteva zile m-am dus din nou să-l văd pe Glenn. M-a privit peste mustața lui de cowboy, coborând apoi ochii spre mâna mea bandajată.

– Ce-ți face mâna? m-a întrebat, iar eu am zâmbit rușinat.

– O, bine, mulțumesc, am spus. Pare mai grav decât este.

– Îmi pare tare rău, Guy. Trebuia să-mi dau seama că javra roșie nu se potrivește.

– Nu-i vina ta, am spus. Cred că sunt pregătit pentru încă o lecție, dacă tu ești de acord.

– Sigur că da, a zâmbit el. Sunt chiar fericit să văd că nu renunți. Vino aici pe la cinci și mergem la țarc.

Când m-am întors, era întuneric și foarte frig. Am mers împreună până la un cazan de o sută de litri care fusese transformat în ceaun. Glenn a aprins focul sub el și pe urmă a ridicat o prelată de pe o grămadă mare de pești.

– Am prins vreo mie două sute de bucăți astă-vară. Acum îi fierb în fiecare seară pentru câini. Toc cam o jumătate de pește pentru fiecare câine, pe urmă îi amestec cu mâncare pentru câini, orez și zăpadă în loc de apă.

Am pus zăpadă în cazan și am tocat cu toporul un amestec de știucă, șalău și biban din grămadă, adăugând bucățile de pește în cazanul care scotea aburi. Glenn a amestecat fiertura cu un băț lung.

– Lăsăm totul să fiarbă cât suntem plecați, a spus. În felul ăsta va fi gata atunci când ne întoarcem. Este o mâncare grozavă ca să se încălzească bine câinii. Acum le dăm niște zeamă de pește.

A umplut o găleată cu fiertura puturoasă și s-a dus cu ea în curtea gălăgioa-

să, turnând în castronul fiecărui animal. Am stat și m-am uitat cum lipăie și latră câinii, cu ochii sclipind în lumina lămpașului pe care îl purtam pe frunte.

Glenn s-a dus apoi spre mașina de zăpadă, făcându-mi semn să mă așez în spatele lui.

– Hai să-ți arăt traseul pe care o să înveți.

Vântul rece se întețise și temperatura probabil că ajunsese pe la –45°C, dar eram bine înfofolit. Am ieșit din curte și am luat-o pe un drum înghețat de pietriș, apoi peste un dig înalt construit ca să apere satul de inundații. Pe urmă am intrat pe o potecă plină de zăpadă tăiată printre sălcii și arini, înainte să traversăm o zonă deschisă, vălurită, care ducea către uriașul Yukon înghețat. Când am ajuns la terasamentul abrupt al râului, l-am coborât și pe urmă am apucat-o spre dreapta. Cărarea îngustă pentru sănii mergea paralel cu fluviul cam un kilometru și jumătate, pe urmă cotea iar spre dreapta, urca din nou terasamentul și intra în pădure. Aici începea să șerpuiască, ocolind tot felul de creste împădurite, pentru ca în cele din urmă să facă o buclă și să revină pe dig.

Întorși în curte, am pregătit atelajul, treabă cu care m-am descurcat mult mai ușor, în ciuda dificultății de a lucra cu o mână bandajată. Câinii lătrau și schelălăiau când îi înhămam, iar respirația lor forma un nor care se ridica deasupra capetelor lor și pe urmă îngheța, așternându-li-se pe spate sub formă de ace de gheață.

– OK, Guy, a spus Glenn când am fost gata. Am să mă leg în spatele tău cu mașina de zăpadă ca să încetinesc câinii când ieșiți pe pârtie. Pune-i astea lui Bubbles. Are nevoie de protecție.

Mi-a dat patru „cizmulițe“ de stofă. I le-am pus cățelei pe labe, iar ea m-a lins pe obraz. Am mângâiat-o și m-a privit scurt, cu ochi inteligenți și hotărâți, fără să scoată un sunet, deși în spatele ei restul câinilor se întreceau în a lătra surescitați. M-am dus în spatele saniei și m-am așezat în picioare pe tălpige, acolo unde stă de obicei conducătorul.

– Cum opresc sania, Glenn? l-am întrebat.

– Pedala aia de metal este frâna de zăpadă, mi-a răspuns.

Am văzut o stinghie de metal fixată între tălpige cu o bucată groasă de cauciuc. Din ea plecau trei țăruși zdraveni de oțel.

– Strigi „Hoo“ și apeși zdravăn cu piciorul pe frână. Pe gheață nu vei reuși decât să încetinești puțin câinii, dar pe zăpadă ține bine.

– OK!

Speram că sună mult mai optimist decât mă simțeam.

– Și cum virez?

– Strigi „Cea“ dacă vrei să o iei la dreapta, „Hăis“, dacă vrei să o iei la stânga. „Hai“ înseamnă dă-i drumul, „Ho“ înseamnă stai.

– Şi se opresc la comanda vocală?

– Nu, niciodată. Trebuie neapărat să apeşi pe frână când dai comanda, şi pe urmă să ancorezi sania.

Mi-a arătat cum să folosesc ancora şi cum să ţin atelajul pe loc călcând frâna de picior în timp ce arunc ancora în locul dorit şi pe urmă o îngrop în zăpadă. Odată fixată ancora, trebuia să eliberez încetişor frâna, în ideea că atelajul va trage înainte, înţepenind ancora mai bine.

Glenn s-a dus în spate, la maşina de zăpadă.

– OK, a strigat. Ridică ancora.

Aşa am făcut, şi ancora a ieşit scârţâind din zăpadă. Câinii au pornit fără zgomot, încordându-se în ham şi făcând sania să înainteze. Am ieşit pe drumul îngheţat, pe urmă am luat-o pe dig. Câinii au trecut peste buza de gheaţă şi am mers pe cărarea cu zăpadă până am ajuns la loc drept. Glenn mi-a strigat să arunc ancora. Am aruncat-o, iar câinii s-au oprit.

– Eşti sigur că ai fixat zdravăn ancora? mi-a strigat Glenn.

– Da, aşa sper, i-am răspuns peste umăr.

– Bine, pentru că acum am să mă desfac cu maşina de zăpadă de sanie. Bine?

Am ridicat o mână, deşi toate instinctele îmi spuneau că nu sunt încă pregătit, dar mândria mă împiedica să recunosc. Glenn a desprins maşina şi sania s-a smucit înainte. M-am uitat la coarda ancorei cum se întinde, în timp ce colţii se înfigeau mai bine în zăpadă. Câinii s-au încordat nerăbdători.

Vocea lui Glenn s-a auzit din întuneric în spatele meu.

– Pleci când eşti gata, şi nu uita: dai comenzi numai înaintaşului, nu şi celorlalţi câini. Trebuie să sune ferm şi răspicat. Dacă o iau prea tare la picior, strigi „Uşor“ şi apeşi un pic pe frână să priceapă comanda, sau laşi un picior în zăpadă.

– OK, Glenn, am răspuns cu vocea pierită.

Mi-am pus masca şi ochelarii, am tras aer în piept şi am călcat pe frână cu piciorul stâng în timp ce mă aplecam şi ridicam ancora. Câinii au reacţionat la scârţâitul ei în zăpadă începând să tragă de ham. Partea din faţă a saniei s-a ridicat şi tot ce o mai ţinea în loc era micuţa frână de picior. Am eliberat frâna şi am sărit pe tălpige. În secunda imediat următoare zburam, îndreptându-ne cu toată viteza spre inima beznei.

Am simţit pentru prima oară uriaşa putere de tracţiune a câinilor. Singurele zgomote erau scârţâitul saniei şi fâşâitul tălpilor ei pe zăpadă. Ne-am năpustit

de-a lungul cărării pe sub arcada strălucitoare a copacilor îngheţaţi şi deşi mă simţeam depăşit de evenimente, eram de-a dreptul captivat de forţa elementară a întregii experienţe.

M-am uitat în spate şi am văzut luminile maşinii de zăpadă a lui Glenn urmându-mă la distanţă. Pe urmă mi-am dat seama că ne îndreptăm direct spre un şir de dâmburi şi că mergem mult prea repede. Era prea târziu să mai fac altceva decât să mă ţin bine. Câinii au trecut peste obstacole cu viteză, ridicând sania în aer. Am reuşit să mă ţin de ea, dar pe urmă am văzut apropiindu-se malul fluviului.

– Hoooo! am strigat şi am apăsat tare frâna.

Am derapat şi ne-am oprit, iar eu am rămas cu piciorul înfipt în pedală, în timp ce-mi trăgeam sufletul. Câinii nu părea câtuşi de puţin obosiţi şi se uitau nerăbdători la mine, doritori să o luăm din nou la goană.

Peste câteva minute am dat drumul la frână din nou, dar de această dată cu mai multă grijă, ţinând-o pe jumătate apăsată când ne-am apropiat de terasament. După ce am cotit, am eliberat frâna complet. Câinii au ţâşnit din nou, iar eu m-am ţinut disperat de sanie, relaxându-mă puţin abia când am văzut că poteca mergea drept pe lângă fluviu. Chiar înainte ca drumul să intre din nou în pădure, Glenn a venit în dreptul meu şi mi-a făcut semn să opresc.

– Mergi prea repede, mi-a strigat. Încearcă să-i potoleşti puţin în locurile dificile, iar când iei un viraj, lasă-te pe spate şi controlează direcţia foarte ferm. Potriveşte tălpigele bine la viraje şi încearcă să nu le iei din scurt.

A pornit motorul.

– A, şi când o iei în sus pe panta asta dinspre mal, dă-te jos şi aleargă în spatele saniei, ca să le fie mai uşor să urce. Când ajungi sus, sari din nou pe tălpige. Iar când cobori, calcă pe frână, altfel o să dai printre câini. Şi ţine-i mereu bine în frâu pe toţi.

Am pornit din nou şi imediat am ajuns la malul abrupt, înalt cam de trei metri. Am sărit jos, aşa cum fusesem învăţat, şi am alergat în spatele saniei, între tălpige. Când primii câini au ajuns în vârful pantei, viteza a crescut dramatic şi abia am reuşit să sar pe tălpige înainte să o luăm din nou la goană. Am început să cotim prin pădure şi fiecare curbă aproape că mă termina, dar am reuşit ca prin miracol să rămân pe sanie. Când tocmai credeam că nu voi mai reuşi să rezist, am ajuns la marginea pădurii şi am traversat digul înainte să coborâm în drum. Am dat năvală în fundătura din faţa crescătoriei de câini şi am reuşit în cele din urmă să ne oprim.

Glenn a venit să-mi strângă mâna.

– Ai reușit, a spus el. Bravo!

– A fost o experiență nemaipomenită!

– Acum vom continua să facem exerciții pe această pârtie, iar când câinii vor reuși să te tragă și pe tine sus pe dig, atunci vom ști că sunt în formă și pregătiți să te ducă acasă.

– Cum adică, acum nu sunt în formă?

– Nu prea, aleargă prea încet – ai să vezi diferența când vor fi pregătiți. Atunci chiar ai să le simți puterea.

M-am uitat la cei șase câini care gâfâiau în hamuri și m-am întrebat cum de ajunsesem tocmai eu, în mod limpede genul proprietarului de pisici, într-o asemenea situație.

Glenn a fost un profesor răbdător și hotărât. M-a învățat nu numai cum să conduc o sanie, ci și cum să am grijă de câini, să le verific picioarele și să tratez afecțiunile obișnuite. Scoteam atelajul afară pentru un drum în fiecare zi, mărind distanța de la opt la cincisprezece kilometri, pe măsură ce câinii își intrau în formă și deveneau tot mai puternici și mai rapizi. Gerul a întărit treptat pârtia, făcând fiecare cursă încă și mai rapidă, iar încrederea mea creștea cu fiecare aventură căreia îi supraviețuiam.

Am ieșit pe orice vreme, chiar și pe viscol, și pe măsură ce deveneam mai priceput am început să-mi dau seama de avantajele deplasării cu sania trasă de câini. Cel mai mare era acela că te mișcai în liniște; în locul vuietului neîntrerupt al motorului mașinii de zăpadă, se auzea numai fâșâitul tălpigelor de lemn. Pentru că nu mergeam cu viteza unei mașini de zăpadă, puteam să mă uit atent la locurile prin care treceam. Și, atâta vreme cât câinii erau hrăniți și adăpați, nu riscam să rămân în pană atunci când trebuia să mă întorc acasă.

Într-o dimineață, Glenn mi-a spus:

– Gata, ești pregătit să iei câinii și să te descurci singur.

Am înlemnit de emoție și de spaimă.

– Dacă crezi tu...

– Ești pregătit și trebuie să începi să te gândești să faci pârtie în jos pe fluviu până la tine în tabără.

– Cum anume?

– Iei o mașină de zăpadă și te duci până în tabără. Va fi greu, pentru că s-a adunat o mulțime de omăt, dar după ce o faci, pârtia va îngheța și ai să poți să mergi cu câinii pe ea. Te-ai gândit unde ai să ții câinii?

– Am să fac un țarc cu cuști în pădure, lângă cabană.

Glenn a încuviinţat.

– Ai grijă să fie cu adevărat aproape de cabană, pentru că altfel vin lupii şi te lasă fără tot echipajul. Leagă câinii valoroşi în partea dinspre cabană şi pe cei mai puţin importanţi spre pădure.

Am încuviinţat, izbit din nou de sălbăticia vieţii arctice. Timpul petrecut în sat începuse să mă înmoaie.

– Câinii nu fac gălăgie, dacă vin lupii?

– Ba da, şi asta-ţi poate da ocazia să intervii. Vor lătra la orice se apropie de tabără, cu excepţia ursului brun. Atunci vor tăcea şi se vor strecura în cuşti, de n-ai să mai auzi nici un zgomot.

M-am gândit cu groază la posibilitatea de a fi atacat de un urs brun în mijlocul iernii. Urşii bruni, spre deosebire de verii lor negri, au fost văzuţi umblând prin pădure şi în perioade neobişnuite pentru ei.

– De ce trebuie să mai am grijă?

– Vezi că elanii devin tot mai răi pe măsură ce se lungeşte iarna, şi din cauză că tu te mişti fără zgomot cu sania, s-ar putea să dai nas în nas cu unul pe potecă.

– Ce trebuie să fac atunci? am întrebat.

– Păi, vei avea nevoie de o puşcă, pentru că uneori elanii dau buzna între câini şi îi fac bucăţi.

M-am uitat mai atent la el ca să văd dacă nu cumva voia să mă sperie, dar mi-am dat seama că nu făcea altceva decât să-mi dea sfaturi practice. Am simţit un fior de spaimă.

Mi s-a părut ciudat să pregătesc atelajul fără Glenn alături. Câinii se smuceau în ham, lătrând şi schelălăind, uitându-se înapoi la mine şi rugându-mă din priviri să pornim. Am ridicat ancora şi s-au ridicat ca nişte sprinteri la start, pe ură am eliberat frâna. Peste o fracţiune de secundă plecasem deja, alunecând pe drumul dur, îngheţat.

Am reuşit cumva să păstrez hamul întins când am trecut peste dig şi curând goneam prin pădure către fluviu. Soarele apunea şi cerul rămăsese luminat de o geană rece, galbenă. Am coborât pe fluviu şi m-am uitat peste cei şase kilometri de gheaţă albă care mă despărţeau de liziera pădurii de pe celălalt mal. M-am uitat în sus şi am văzut urma unei stele căzătoare care se rostogolea spre nord-vest.

Am ocolit un banc de nisip acoperit de zăpadă şi mi-am dat seama că echipajul de câini grăbise brusc pasul, uitându-se în dreapta. Într-un pâlc de sălcii am zărit un viţel de elan cufundat în zăpadă. Peste o secundă mi s-au căscat

ochii de groază văzând un elan adult, maro-închis, ridicându-se la numai treizeci de metri în fața mea. Era o femelă, una uriașă, chiar în mijlocul drumului.

– Drace! am exclamat disperat. Nu un elan, Doamne, te rog, nu!

Câinii au început să latre furios și au mărit viteza. Am apăsat pe frână, dar câinii trăgeau atât de tare, că n-am făcut nimic. Am călcat din nou pe ea, de data asta cu atâta forță și atât de mult, încât am reușit să opresc câinii. Pe urmă am pus imediat un picior jos în zăpadă ca să arunc ancora. Am reușit să o fac să țină abia după ce am lovit-o de mai multe ori cu călcâiul. Câinii își pierduseră mințile de agitație.

Elanul rămăsese nemișcat, uitându-se la noi. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Nu aveam pușcă și mă simțeam mărunt, vulnerabil. Elanul a lăsat urechile pe spate și a ridicat capul într-un mod amenințător – pe urmă a pășit înainte și a întors capul uriaș înspre alt elan, aflat între sălcii. Trebuie să fie și masculul, m-am gândit, dându-mi seama că era nevoie să acționez rapid. Mi-am smuls masca și am început să strig și să înjur. Femela s-a uitat la mine, șocată. Am continuat să o înjur mai multe minute, până când, cu capul sus și dezgustată, a plecat trufașă din drum.

Am așteptat până s-a îndepărtat destul, pe urmă am ridicat ancora și am pornit repede sania. Am intrat în pădure, pe poteca îngustă și întortocheată. Supraviețuisem întâlnirii cu elanul și mă simțeam minunat de calm, savuram de-a dreptul drumul plin de meandre prin pădurea înghețată și tăcută. În cele din urmă, am ajuns din nou la țarc. Câinii gâfâiau, cu fețele acoperite de ace de gheață, și am simțit că între mine și cei șase începea un parteneriat adevărat. În timp ce îi eliberam din hamuri, am simțit o intensă satisfacție: mersesem singur cincisprezece kilometri cu sania prin întuneric și mă întorsesem acasă întreg. M-am gândit la steaua căzătoare și mintea mea superstițioasă a decis că reprezenta un semn bun. Era momentul să mă întorc în tabără.

– Alo, alo, alo – mă auzi?

– Da, te aud, mi-a răspuns vocea slabă a lui Juliet. Ești OK?

– Da, dar mi-e tare dor de toată lumea. Este chiar mai greu în sat, mi-e dor de voi încă și mai mult. Trebuie să mă întorc în tabără.

A urmat o pauză, pe urmă am auzit-o spunând: „Vorbesc cu tati, Oscar, vrei să vii să-i spui ceva?“ Mă așteptam să aud vocea lui de copil, dar am auzit-o tot pe Juliet.

– Este ocupat, a zis că vorbește cu tine altă dată.

Am simțit cum mă năpădește tristețea. Deci așa se întâmplă când pierzi contactul cu copiii tăi, m-am gândit, simțindu-mă vinovat și furios în același timp.

– Este normal să înceapă să fie puțin distant, nu-i așa?

– Ei, te iubește în continuare, Guy, dar s-a obișnuit cu absența ta. Dacă ar fi continuat să-i fie la fel de dor de tine cum îi era la început, nu ne-am fi descurcat.

– Și crezi că ne vom mai apropia?

– Sigur că da, dar acum ești undeva în afara preocupărilor lui imediate și ăsta-i un lucru bun.

A schimbat subiectul.

– N-ai uitat că săptămâna viitoare e Crăciunul, nu-i așa? Cum ai de gând să-l petreci?

– Mă întorc la cabană.

– Am primit un e-mail de la Claudette și îmi spune că i-ar plăcea să rămâi cu ei.

Claudette și Juliet schimbau mesaje încă de când ajunsesem eu în Alaska și între familiile noastre se crease o legătură.

– M-aș simți aiurea să rămân cu ei, atât timp cât familia mea nu este lângă mine.

– Te-au ajutat atât de mult, Guy, și vor cu adevărat să te aibă printre ei.

– Da, știu, îi iubesc și eu, dar...

– Să stai și să suferi de unul singur în cabană nu ne va face pe nici unul dintre noi să avem un Crăciun mai frumos, cred că ar trebui să rămâi.

A făcut o pauză.

– Dacă rămâi în sat, ne putem liniști și noi ca să ne bucurăm de Crăciun, știind că mai ești în siguranță măcar pentru o săptămână sau două.

– Bine, lasă-mă să mă gândesc, i-am spus.

Am strâns telefonul și pe urmă am cântărit cele două posibilități: Crăciunul singur în cabană, sau în mijlocul minunatei familii a lui Don. Nu încăpea comparație.

Când s-a adunat toată familia la masa de Crăciun, platourile gemeau de bucate delicioase, iar copiii se învârteau în jurul lor, cu ochii mari, fericiți și surescitați. M-am uitat la ei, simțind că toată dârzenia mea se topește. Muream de dorul casei. Juliet trimisese un pachet cu daruri pentru familie, iar copiii îi sfâșiau hârtia cu o adevărate ferocitate alaskană.

– Unde sunt copiii tăi? m-a întrebat Tirzah, fixându-mă cu ochii ei mari și limpezi.

– Sunt acasă în Scoția, i-am răspuns. Mă întorc la ei la primăvară.

Ea m-a cercetat și mai atent.

– E mult timp până atunci.

– Așa este, am dat eu încetișor din cap, simțindu-mă mizerabil, iar ea m-a lăsat în pace.

Târziu, după ce masa s-a terminat, m-am întors singur în magazia lui Don. Am sunat acasă și am vorbit mai întâi cu Oscar, care era agitat și fericit. Pe urmă am stat de vorbă cu Juliet, care părea încrezătoare, simțind că nu mai dura mult și voi reuși să mă întorc cu bine acasă. Prea repede, a venit momentul să încheiem convorbirea. M-am întins pe pat, mai deprimat decât oricând. Știam că mântuirea mea nu putea veni decât de la întoarcerea în tabără.

M-am apropiat de Don și am rămas împreună uitându-ne peste fluviul înghețat. Ningea încetișor și puteam vedea după cât de întunecat arăta cerul că în curând va începe să ningă mai tare.

– Cât de dificil va fi să fac pârtie până în tabără? l-am întrebat.

– A nins mult anul ăsta.

Don s-a uitat în josul fluviului.

– Va fi nevoie de ceva muncă. Venim și noi cu tine, cu cât ne adunăm mai mulți la făcut pârtie, cu atât mai bine. Dacă nu ninge prea rău, pornim chiar mâine.

În noaptea ceea, Don mi-a arătat cum să folosesc o Tundra II. Mașinile de zăpadă pot atinge o viteză de peste o sută douăzeci de kilometri pe oră, iar conducătorii lor riscă să facă drumuri lungi și să rămână în pană. Din fericire, profesorul meu era de școală veche și avea o deviză simplă: pregătește-te pentru ce-i mai rău. Am împachetat alimente, haine și echipament cât pentru o expediție de cinci zile și mi-am pregătit încălțările de zăpadă. Devenisem cât se poate de grijuliu să iau cu mine toate mijloacele cu putință pentru a aprinde focul și întotdeauna aveam la îndemână brichete, chibrituri, fitil și așchii de mesteacăn, precum și sticle cu antigel – un mijloc excelent de a porni un foc pe orice fel de vreme. A doua zi dimineață și-au făcut apariția, în mașinile lor puternice, Chris și Charlie.

Am pornit în caravană, cu Charlie, în față, pe urmă Don, Chris și eu în spate. Nu-mi dădeam seama cum de reușeau să meargă atât de repede. M-am străduit să țin pasul cu ei, zgâlțâindu-mă, dar de câteva ori am rămas atât de tare în urmă, încât au fost nevoiți să se oprească și să mă aștepte. Am mers nesfârșit de mult; pârtia urca și cobora mormane de gheață și de zăpadă viscolită, zgâlțâindu-mi oasele.

Când am ajuns la Four Mile Point, drumul a luat-o brusc în jos și pe mai mulți kilometri fluviul alb se întindea în fața noastră drept. Se făcuse mult mai

frig și ne aflam acum în partea cea mai joasă a bazinului. În cele din urmă ne-am oprit cu toții și Don a arătat spre o deschidere înzăpezită.

– Uite canalul! a strigat. Este o mulțime de zăpadă. O să avem revărsări.

Acum trebuia să croim pârtie, ceea ce era mult mai dificil. Don a pornit primul. Noi ceilalți l-am urmat pe rând și, deși eu profitam de urmele lăsate în zăpadă de ceilalți, înaintarea s-a dovedit dificilă. Zăpada era adâncă, trebuia să mergem destul de repede cât să nu se scufunde mașinile, dar suficient de încet cât să le putem controla. De câteva ori am greșit și m-am scufundat în zăpadă, iar Tundra s-a blocat și s-a oprit. Trebuia atunci să mă dau jos, să bătătoresc o platformă de zăpadă alături, să ridic mașina pe platforma aceea, să mă urc înapoi pe ea, să accelerez și să ies din groapă. În cele din urmă am ajuns la gura canalului și ne-am năpustit cu toții peste zăpada groasă care se adunase în albia canalului.

Când tai pârtie pe un fluviu, încerci să treci peste bancurile de nisip sau prin zonele unde este posibil ca apa să fie mică sau deloc. Să cazi prin gheață este cea mai mare primejdie în regiunea arctică, iar de fiecare dată când trebuia să traversăm o zonă cu apă adâncă – deci cu gheața posibil mai subțire – încercam să o facem cât mai rapid cu putință. Și gheața de la mal poate să fie subțire, așa că nu trebuie să te apropii prea tare de țărm.

Am ținut-o tot înainte, eu încă mai rămânând în urmă, dar începând să mă descurc din ce în ce mai bine cu mașina de zăpadă. După ce am străbătut vreo cinci kilometri pe canal, am auzit un strigăt. Cei trei bărbați se opriseră la vreo două sute de metri înaintea mea și îmi făceau semne să mă opresc. M-am oprit brusc și am văzut o priveliște înspăimântătoare. Din pârtie se ridicau aburi și un nor ca un fuior subțire se formase cam la cincizeci de metri în față, între mine și ei. Acolo unde ar fi trebuit să fie zăpadă albă și compactă, se vedea o dâră lungă de apă murdară. Apă din fluviu, m-am gândit, și mi-am dat seama că tocmai vedeam prima revărsare.

Revărsările se petrec atunci când greutatea zăpezii apasă prea tare pe gheață și apa se ridică peste marginile acesteia și bălteşte deasupra. Rămâne acolo în stare lichidă, izolată de stratul gros de zăpadă, invizibilă pentru călător. Cei care nu trec destul de repede se trezesc cu mașinile înțepenite, pentru că, descoperit, stratul de apă îngheață imediat. Salvarea este complicată, trebuie tăiate făgașe și pe urmă ridicată mașina. Șoferul ajunge invariabil să se ude și orice porțiune udă din corp este în mare pericol să degere.

Tovarășii mei gesticulau energic și mesajul lor era clar: bagă viteză!

Am tras aer în piept, am apăsat accelerația și am pornit. Mașina a lovit apa

și imediat s-a poticnit, începând să se scufunde în spate. Am simțit că direcția nu mai răspunde și că tălpile derapează.

– Haide! am strigat, mutându-mi greutatea spre față ca să eliberez sistemul de tracțiune din apa care îngheța rapid.

Tundra a țâșnit înainte și a planat peste restul de apă până când am ieșit în siguranță pe zăpadă.

Peste puțină vreme am ajuns la mica plajă de la capătul potecii mele, foarte mulțumit acum că mă gândisem să tai un drum prin taluzul malului. Am urcat pe acolo sus pe mal și pe urmă am pornit pe potecă, unde zăpada viscolită făcuse creste uriașe. Când am ajuns la cabană, am găsit-o aproape îngropată în omăt, iar înăuntru totul era înghețat bocnă. Ne-am tras sufletul câteva minute, pe urmă ne-am urcat din nou pe mașinile de zăpadă și ne-am îndreptat înapoi spre sat.

Să fiu ultimul nu reprezenta deloc o poziție bună la întoarcere, pentru că atunci când am ajuns la zona cu revărsări, cei dinainte deja spărseseră gheața nou formată, ceea ce însemna că din nou trebuia să trec prin apă. Acum era întuneric, și norul cețos de deasupra arăta și mai înspăimântător în lumina farurilor mașinii. Dar știam că nu am de ales, așa că mi-am înghițit frica și am accelerat. De două ori, mașina aproape că s-a răsturnat pe o parte. Era și mai greu să-mi păstrez echilibrul pe întuneric, pentru că nu aveam nici un reper vizual, iar la un moment dat a trebuit să mă sprijin pe piciorul stâng și am simțit cu groază că îmi intră apă în gheată. M-am simțit ca un prost și nu le-am spus nimic celorlalți, ca să nu-și bată joc de mine. Dar pe măsură ce timpul trecea, am început să-mi simt piciorul din ce în ce mai rece, până când nu l-am mai simțit deloc.

La primul popas i-am spus lui Don și el m-a pus imediat să mă descalț și să-mi frec energic piciorul, în timp ce ei mi-au uscat ciorapul pe carburatorul uneia dintre mașini. Un deget începuse să îmi degere. Mi-am frecat piciorul, întrebându-mă dacă o să-mi pierd degetul. Nu simțeam nimic, și în curând pierderea unui deget mi se părea floare la ureche pe lângă perspectiva de a-mi pierde un picior.

Charlie și-a scos mănușile și a îngenuncheat lângă mine, masându-mi piciorul umed cu mâinile lui fierbinți. Nu era deloc recomandat să-ți scoți mănușile pe un asemenea ger și am fost mișcat de gestul lui.

– Mulțumesc, Charlie, am spus, dar să știi că la mine în manual scrie că trebuie să-mi încălzești piciorul la sân.

– Hai sictir! a zis el, zâmbindu-mi scurt.

– Charles Bronson athabascanul se întoarce, am spus eu, și toată lumea a râs.

Restul călătoriei am încercat să-mi mișc tot timpul piciorul, oprind mașina și

alergând în sus și în jos pe pârtie ca să pun circulația în mișcare. În cele din urmă am văzut în depărtare luminile Galenei și peste jumătate de oră îmi încălzeam degetele mușcate de ger lângă soba lui Don. De data aceasta mă apropiasem de dezastru mai mult ca niciodată până atunci și știam că fusesem norocos să scap cu bine.

În sat mă lăsam din ce în ce mai mult ademenit de bucuria de a sta împreună cu alți oameni și mi-am dat seama că, dacă voiam să mai pot rezista în singurătate, trebuia să mă întorc cât mai repede la cabană. Ținând cont de revărsări, însă, care deveneau din ce în ce mai multe și mai întinse, nu exista nici o posibilitate să ajung acolo cu sania trasă de câini. I-am mărturisit într-o dimineață îngrijorările mele lui Jenny și ea m-a ascultat cu răbdare.

– Să vedem, poate te ajută Brad, a spus. Se duce peste tot cu avionul ăla micuț al lui.

Bradley Scotton era coleg cu Jenny la Alaska Fish and Wildlife Service. Am simțit că se ivește o rază de speranță.

– Brad e sus, mi-a spus Jenny, de ce nu te duci să-l întrebi?

Am urcat scările de lemn și am bătut la ușa biroului lui Bradley.

– Intră, mi-a răspuns o voce.

L-am găsit pe Bradley Scotton stând la masa de lucru. Avea vreo treizeci și cinci de ani, era zvelt și agil, cu ochi albaștri inteligenți și veseli, și purta o barbă stufoasă care-i dădea o înfățișare rebelă. Arăta din creștet până în tălpi ca un tip care zboară peste taiga.

– Bună... ești Bradley? Am zâmbit. Eu sunt Guy.

– Aha, da, răcanul din Scoția.

A dat din cap și s-a întins în scaun, examinându-mă de sus și până jos. În mod clar, reputația mea mi-o luase înainte.

– Am auzit că ești în sat. Te distrezi cu câinii?

– Grozav. Încă nu mi s-a întâmplat nici o nenorocire. Nu știu cum să încep...

– Ai nevoie de cineva să te ducă cu avionul înapoi în tabără, așa-i?

Am încuviințat, întrebându-mă cum de știa.

– Mă deranjează revărsările – nu pot să trec peste ele cu câinii, până nu îngheață, dar mă gândeam că, dacă aș putea ajunge pe canalul din care se deschide poteca mea, aș reuși să traversez ultima revărsare cu piciorul și să urc la tabără.

– Putem încerca, dar revărsările sunt o problemă și pentru un avion. Poate că reușim să aterizăm pe vreun banc de nisip de pe canal și să încerci de acolo.

– Cât mă costă?

– Nu te costă nimic. Îți dau un telefon când se oprește ninsoarea și vedem cum facem.

– Mulțumesc mult, Brad – îți sunt cum nu se poate mai recunoscător.

Avionul era un J-3 Cub model 1940, construit din pânză și lemn de mesteacăn și echipat cu un motor de o sută douăzeci și cinci de cai putere, perfect pentru taiga din cauză că nu cântărea mai mult de cinci sute de kilograme.

– Tu te duci acolo.

Brad a tras în față scaunul pilotului și eu m-am strecurat în spațiul strâmt din spate. Am reușit cumva să intru, dar umerii mei ocupau acum toată distanța dintre pereți și stăteam cu genunchii la gură. În spatele meu am înghesuit rucsacul, pușca și pe Fuzzy, care s-a făcut covrig și a părut să adoarmă, deși bănuiam că în secret era cât se poate de treaz și murea de frică.

Brad s-a dus la elice și a început să o învârtă, ca să pornească motorul.

După două încercări nereușite, motorul a tușit și s-a trezit la viață, făcând un zgomot asurzitor. Brad mi-a întins un set de căști și a închis ușa subțire, iar până să-mi dau seama ce se întâmplă m-am trezit că zburăm peste copaci și ne ridicăm în albastrul cerului.

La vederea marii și albei întinderi a sălbăticiei, inima mi s-a umplut de bucurie. Eram atât de fericit că mă întorc acasă, unde puteam să trăiesc pe cât de simplu îmi propusesem, eliberat de toate emoțiile contradictorii care mă bântuiseră în ultima vreme! Bradley zbura la joasă altitudine peste meandrele fluviului și ale râurilor, făcând volute când treceam pe deasupra unor elani uriași care înotau prin zăpadă.

De-a lungul canalului am văzut peste tot petele galbene și bolnăvicioase ale revărsărilor. Și am fost ușurat că linia subțire a pârtiei pe care o făcuserăm încă mai exista, în ciuda ninsorilor abundente.

Când am ajuns pe o porțiunea dreaptă a canalului, Brad a început să se rotească strâns.

– OK, hai să vedem cum ar arăta o aterizare, mi-a strigat, apoi a coborât repede, lăsând schiurile să lunece pe suprafața înghețată.

Ne-am ridicat din nou în aer și am virat larg, pe urmă ne-am întors pentru ca Brad să poată cerceta urmele lăsate de schiuri.

– Mda, o să-l punem jos aici, a spus. Suntem deasupra unui banc de nisip, nu riscăm să dăm de o revărsare.

Am mai făcut un ocol și pe urmă am aterizat lin. Am încetinit și ne-am oprit, iar Bradley a tăiat motorul. A ieșit din avion și a pășit pe marginea unuia

dintre schiuri. A tras o husă peste motor, ca să nu înghețe, și a sărit în zăpadă, scufundându-se până la piept.

– Aici mi-ar fi prins bine să fiu puțin mai înalt! mi-a strigat el.

Am sărit după el, scufundându-mă imediat la rândul meu, și am râs amândoi. Următorul a fost Fuzzy, care a făcut *pafff* și nu s-a mai văzut deloc. A lătrat și a mârâit alarmat din fundul găurii, dar pe urmă a reușit să se ridice la suprafață și s-a scuturat, părând fericit că se întorsese. Mi-am pus încălțările de zăpadă, mi-am ridicat rucsacul pe umeri și i-am spus la revedere lui Brad. El a întors micuțul avion pe direcția vântului și s-a ridicat spre cer până a devenit cât un punct, apoi a dispărut. S-a lăsat liniștea.

M-am întors să traversez canalul, remarcând că mai încolo zăpada era mică, căci vântul o spulberase și o adunase în dreptul bancurilor de nisip. Știam că va trebui să traversez o revărsare și nu voiam să-mi ud rachetele de zăpadă, pentru că s-ar fi umplut imediat de gheață, devenind insuportabil de grele și aproape imposibil de dat jos. Le-am scos, bucuros că aveam în picioare bocanci militari americani impermeabili, speciali pentru zonele umede din regiunile polare, în care eram sigur că voi rămâne uscat la picioare. Se numeau „bunny boots" și mi-i cumpărase Jenny după experiența în care aproape că mă alesesem cu degerături. Sunt bocanci făcuți din două foi de cauciuc și care se umflă, obținând astfel un strat izolator de aer care păstrează căldura.

Noua mea salopetă matlasată, impermeabilă și ea, cadou de la Don și Carol, se închidea strâns peste bocancii înalți, ca să nu poată intra apă în ei pe deasupra. Am pășit pe gheața subțire și imediat aceasta s-a crăpat, iar piciorul mi s-a scufundat în apă cam treizeci de centimetri înainte să ajungă la gheața solidă a fluviului. Mi-am repetat tot timpul că nu există nici un pericol să trec și prin al doilea strat de gheață, care avea cel puțin un metru grosime. În cele din urmă am ajuns pe mal și i-am uscat mai întâi labele lui Fuzzy cu batista, apoi mi-am legat rachetele de zăpadă și am apucat-o spre potecă. Se făcuse întuneric, dar nu îmi era frică, atât mă simțeam de ușurat că ajunsesem acasă.

În tabără, am pus pe zăpadă niște mâncare pentru Fuzzy, apoi m-am îndreptat spre cabană. Ușa înghețase atât de rău, încât a trebuit să o lovesc cu piciorul ca să o deschid. Inima mi s-a oprit. Interiorul era complet alb și arăta ca interiorul unui congelator: un strat de gheață acoperea totul cu cristale ascuțite, sclipitoare. Am scuturat gheața de pe o găleată cu surcele și cu lemne mai subțiri de mesteacăn și am aprins focul în sobă, închizând bine ușa în urma mea și agățând peste ea pătura încă înghețată. Pe urmă am aprins lampa cu presiune. Era limpede că avea să dureze mult până să se dezghețe cabana. Termometrul

arăta înăuntru o temperatură de –28°C. Prin comparaţie, în congelatorul nostru de acasă era cald.

Am făcut un ceai şi m-am urcat în pat. Buştenii începeau să se dezgheţe şi pereţii erau uzi, aşa că mi-am tras patul într-un loc mai uscat, dar imediat am auzit căzând un strop din acoperiş. M-am gândit să mă mut din nou, dar am ajuns la concluzia că nu avea rost. Dezgheţam un congelator şi în acelaşi timp trebuia să locuiesc în el, iar picuratul din tavan avea să se înteţească pe măsură ce se dezgheţau buştenii. Cu toate acestea, eram bucuros că m-am întors.

7

În următoarea săptămână vremea a devenit din ce în ce mai rece și a încetat să ningă, ceea ce însemna că revărsările nu mai reprezentau cine știe ce problemă. Eram dornic să-mi aduc echipajul de câini cât mai repede și am aranjat cu Brad să vină să mă ia din nou în sat.

Când am ajuns, Don m-a întrebat:

– Cum vrei să duci câinii ăia până acolo? Sper că nu te aștepți să te ajut.

– Câtuși de puțin. Glenn mi-a spus că pot să împrumut cușca în care îi transportă el, am răspuns. Pe urmă nu-mi rămâne decât să o pun pe o sanie mare de lemn și să o remorchez până acolo.

– Bun. Și pe a cui sanie mare de lemn vrei să o pui? m-a întrebat, cu o expresie de amuzament resemnat în priviri.

– Ei, acum ajungem la chestiune. N-aș putea să o împrumut pe a ta?

– Am știut eu, a clătinat el sarcastic din cap. Plecăm mâine.

– Plecăm?

– Da, plecăm. Amândoi. Crezi că am să te las să-ți bați joc de sania mea? Dar este singura dată când te ajut cu potăile. Ai priceput?

– Sigur, Don, dar chiar...

S-a îndepărtat. Era un om care chiar nu putea lăsa un prieten la nevoie.

A doua zi, Don și cu mine ne-am dus la crescătoria lui Glenn să luăm câinii. În timp ce Don lega cușca mare de transport de sanie, Glenn și cu mine i-am mutat înăuntru pe cei șase câini. Am pus pe urmă capacul și deasupra am îngrămădit cuștile câinilor, cu piroane, lanțuri, castroane de mâncare și de apă, saci de mâncare pentru câini și orez, cizmulițe de lână pentru labe și colaci de frânghie pentru reparat hamul. Am mai adăugat o lopată și o greblă ca să le curăț

țarcul, găleți, polonice și un butoi de o sută de litri ca să le pregătesc fiertura. După ce am legat totul, Glenn a pus deasupra sania ușoară de mesteacăn și a prins-o bine în chingi. Pe urmă s-a uitat la mine serios.

– Fii atent, mergi încet și ai grijă să rămâneți cu toții sănătoși și în formă – și tu, și câinii, m-ai auzit?

– Am să mă străduiesc, Glenn, mulțumesc pentru tot.

A ridicat o mână, salutându-ne pe amândoi, pe urmă a plecat cu mașina lui de zăpadă.

– Nu-mi vine să cred că am ajuns să fac una ca asta, a spus Don. Sper din toată inima să nu mă vadă nimeni astăzi – mă fac de râs, dacă crede cineva că am ajuns slugă la potăi.

Am pornit, mai întâi Don, cu sania mare remorcată de mașina lui de zăpadă, pe urmă eu pe Tundra, cu Fuzzy cuibărit în față, între brațele mele. Câteva ore mai târziu ne-am oprit în dreptul potecii.

Don și-a șters promoroaca de pe mustăți.

– Urcă tu sus cu ei, a spus, iar eu îți descarc lucrurile aici.

Am desfăcut sania de mesteacăn și am ancorat-o în zăpadă. Pe urmă am întins hamul, desfăcând toate harnașamentele și pregătindu-le pentru câini.

Mi-am adus aminte brusc de Fuzzy. El habar nu avea că mai soseau încă șase câini.

– Ei drăcie! am spus. Ce mă fac cu Fuzzy?

– Nu știu, a ridicat din umeri Don. M-am gândit și eu la asta.

Este îndeobște cunoscut că nu poți amesteca un câine de companie cu câinii de sanie. Echipajele de câini de sanie prind uneori câini de companie când aleargă și îi fac arșice, mestecându-i și scuipându-i ca o uriașă mașină de tocat. Dar știam că Fuzzy era un câine grijuliu și ascultător. Trebuia să-i impun imediat o nouă regulă, și anume ca de fiecare dată când scoteam sania, Fuzzy să rămână în spatele ei. Dacă rămânea în urmă și nu se apropia niciodată de câinii de tracțiune, rămânea și în afara pericolului.

– Mda, s-ar putea să funcționeze, a spus Don după ce i-am expus ideea, iar câinii de sanie s-ar putea să îl trateze diferit. Dacă ei stau legați toată ziua, în timp ce el se plimbă cu tine peste tot, în limbaj câinesc înseamnă că-i javra șefului.

L-am condus pe Fuzzy lângă tălpigele saniei, în spate, și i-am comandat să stea. S-a conformat ascultător, uitându-se în sus la mine cu ochi plini de iubire și fericiți. Am descoperit cutia cu câini și aceasta a început să se zgâlțâie, în timp ce animalele zgrepțănau și scoteau labele printre ostrețe, lătrând și scheunând. Un singur câine a rămas nemișcat, uitându-se la mine cu ochi ageri și hotărâți.

Era Bubbles, înaintașul, și ca de obicei își demonstra abilitățile de lider. M-am întins și am dezlegat-o, apoi m-am aplecat să o ridic. M-a lins pe obraz o dată, pe urmă a sărit în zăpadă și a începu să se uite în jur, în timp ce eu îi puneam cizmulițele și o înhămam. Fuzzy a venit lângă noi, încălcând clar regulile.

– Nu! i-am spus hotărât, trăgându-l înapoi lângă tălpige. Stai!

S-a așezat fără tragere de inimă, privindu-mă indignat, de parcă mi-ar fi zis: „De ce? Și, mai ales, ea cine naiba este?"

Curând înhămasem tot atelajul și albia canalului răsuna de lătrat și mârâieli. Fuzzy stătea acum lângă tălpige, așa cum îi cerusem. Știam că primul drum în sus pe potecă avea să fie periculos: Bubbles nu cunoștea traseul, extrem de sinuos. M-am uitat la câini, care săreau și lătrau, plini de energie.

– O să fie un drum foarte rapid, am spus.

Don a încuviințat.

– Câinii sunt în formă și abia așteaptă să o ia la fugă. Cu timpul va trebui să le impui un regim regulat de lucru. Mi-a strâns mâna. Noroc!

Am ridicat ancora și am pornit. Au urcat taluzul fără urmă de efort. Sania zbura pe poteca îngustă și plopii fugeau pe lângă noi, în timp ce viram și răscoleam zăpada.

– Ușor! am strigat, și am călcat tare pe frână.

Spre ușurarea mea, Bubbles a trecut la trap, dar încetul cu încetul totul s-a încins din nou și câinii au ajuns iarăși să galopeze. Mă simțeam de parcă aș fi condus un Ferrari pe o potecă pentru catâri. Am urcat o coastă mică, pe urmă am luat-o la vale atât de repede, încât am alunecat de pe tălpige. M-am trezit alergând în urma saniei, ținându-mă de ea cu toate puerile: ar fi fost îngrozitor să scap câinii încă de la prima ieșire. Am încercat să mă urc din nou pe tălpige, dar nu am reușit și am continuat să alerg caraghios după câini până când zăpada mi-a tăiat picioarele. În cele din urmă, sania a ieșit de pe pârtie și s-a înțepenit în niște tufișuri acoperite cu zăpadă. Câinii s-au oprit, iar eu am aruncat ancora și m-am prăbușit cu fața în jos în zăpadă, gâfâind. Fuzzy a început să latre la mine, iar după câteva momente m-am ridicat și am repus sania pe pârtie, M-am urcat pe tălpige, am ridicat ancora și am pornit din nou.

Să virezi strâns cu sania pe o potecă din pădure este una dintre cele mai mari provocări pentru un conducător de sanie. Lungimea atelajului face ca echipajul de câini să treacă după colț înainte ca sania să fi ajuns la el, iar instinctul îi spune conducătorului să frâneze tare. Dacă procedează așa, hamul se întinde mult între sania care frânează și câinele înaintaș, și atât sania, cât și omul din spatele ei pot fi aruncați afară de pe traseu. În loc să frâneze, conducătorul trebuie să se lase pe

spate și să conducă echipajul pe exteriorul virajului, pentru ca forța acestuia să facă sania să se încline spre interiorul virajului. Ne-am confruntat cu această încercare de nenumărate ori, urcând poteca, dar am reușit cumva să o dovedim.

Ajuns în tabără, a trebuit să improvizez un țarc pentru câini până a doua zi, când urma să aduc sus restul echipamentului. Câinii vor petrece această primă noapte afară, dar începuse să ningă, deci urma să fie relativ cald. Am tăiat tufișurile care înconjurau un pâlc de șase arini din spatele cabanei. Am bătătorit zăpada din jurul fiecărui copac până când s-a format o suprafață compactă, pe urmă am tăiat crenguțe de brad și am făcut un fel de așternut pentru fiecare câine. I-am deshămat și i-am priponit de copaci. Au început imediat să se învârtă în jurul lor, să se oprească să-i marcheze și să adulmece aerul. Le-am pus în față puțină mâncare de câini, pe care au devorat-o în câteva secunde, apoi s-au așezat pe cetină și s-au făcut covrig. Mi se făcea frig doar uitându-mă la ei și am decis ca a doua zi să le instalez cuștile, pe urmă m-a luat amețeala gândindu-mă cât echipament trebuia să car sus. Imediat mi-am adus aminte, însă, că acum mă ajuta forța câinilor – zilele în care căram totul singur cu spinarea, ca un măgar, se terminaseră. Acum aveam șase câini, fiecare în stare să tragă în jur de o sută de kilograme. Ideea îmi făcea bine, și mi-am dat seama că progresasem cu un pas.

A doua zi, până la căderea întunericului, cabana se dezghețase și mă simțeam din nou ca acasă. Și câinii aveau case; fiecare dintre ei avea acum cușca lui. Ca să le fie și mai cald, am adunat un strat izolator de zăpadă în jurul fiecărei cuști și pe acoperiș, iar în spatele cabanei am pregătit ceaunul pentru mâncarea lor. Toate astea însemnau acum pentru mine un consum mult mai mare de lemne, și am petrecut câteva zile tăind bușteni lungi de doi metri și jumătate și cărându-i în tabără cu ajutorul câinilor. Au urmat nesfârșite ceasuri de tăiat, crăpat și stivuit lemnele. De îndată ce am stabilit un ritm de lucru, tot procesul a devenit aproape plăcut, iar ajutorul câinilor făcea partea dificilă a muncii mult mai ușoară.

Fiecare zi începea cu înhămarea câinilor la sanie și un drum până la lac, unde îi lăsam să alerge zece minute, ca să-și consume excesul de energie. Când se mai domoleau puțin, îi conduceam în locul dorit de pe mal și ancoram zdravăn sania cu două ancore. Pe urmă umblam prin pădurea de lângă lac, încălțat cu rachetele de zăpadă, și doboram brazi uscați de dimensiuni potrivite. Chiar și atunci când munceam la temperaturi de –45°C, purtam foarte puține haine, iar cele de prisos atârnau agățate de vreun ciot, așteptând să mă încălzească atunci când îmi terminam treaba. Pe urmă luam pe umăr buștenii tăiați și îi du-

ceam la sanie, unde îi încărcam și apoi îi transportam cu câinii în tabără. Câinii învățaseră să tragă mai încet și constant, iar noile lor misiuni păreau să le placă.

La sfârșitul zilei de muncă priponeam câinii lângă cuștile lor și pregăteam lemnele ca să le fierb mâncarea. După ce aprindeam focul sub cazan, puneam în el zăpadă cu lopata, apoi adăugam câteva polonice de orez, mâncare de câini, bucăți de pește și resturi de gâște. Mirosul de pește al mâncării îi scotea din minți pe câini, iar aerul se umplea de lătratul, mârâitul și scheunatul lor. Fiertura era neagră și fierbinte ca iadul și strălucea sub un nor gros de abur încins și fum amărui.

Când era gata, puneam supa groasă într-o găleată și o amestecam cu zăpadă, pentru ca animalele să nu se opărească. Câinii mă așteptau, intrând și ieșind din cuști, iar eu le puneam tuturor mâncare în castroane cu polonicul și mă îndepărtam cât puteam de repede. Spre deosebire de Fuzzy, ei nu încercau să facă mâncarea să dureze: lipăiau zeama în câteva secunde și devorau bucățile dintr-o înghițitură.

După ce mă întorceam în cabană, câte un câine începea să urle și ceilalți ieșeau pe rând din cuști să i se alăture. Fiecare câine aducea un ton personal cântării, unii oprindu-se când alții se înfierbântau. Bătrânii numesc acest concert „urluială" și spun că se petrece numai după o masă bună, când câinii se simt în siguranță, încălziți și cu burțile pline. În marea pădure boreală, tremurând lângă cabană sub un cer spuzit de stele, îmi venea să plâng când îi ascultam. Cântecul canin de recunoștință însemna pentru mine în acel moment mai mult decât orice pe lume, pentru că îmi spunea că echipajul meu este sănătos și fericit, și că mâine câinii vor fugi, vor fugi și iar vor fugi!

După ce am tăiat destule lemne cât să ne ajungă pentru câteva săptămâni, m-am gândit să fac o potecă de iarnă. Vechea mea potecă era prea sinuoasă pentru sania cu câini, așa că m-am apucat de una nouă, care să coboare mai drept peste lacul de iarbă și să-mi ofere un drum direct spre canal, cu numai opt sute de metri de străbătut prin pădure. În fiecare zi coboram cu rachetele de zăpadă peste lacul de iarbă până la pădurea de sălcii de pe malul îndepărtat dinspre vest, cărând motoferăstrăul, toporul și Sandvik-ul în sania trasă cu mâna, iar Fuzzy mă urma credincios. Peste noapte, cărarea bătătorită de mine îngheța strașnic și se întărea, iar a doua zi o luam pe urmele pașilor mei, compactând zăpada nou-căzută și lărgind cărarea. După câteva zile, poteca peste lacul de iarbă avea suprafața bine înghețată.

Într-o noapte mai întunecată decât de obicei, fără lună, mă îndreptam spre

casă când m-a oprit din drum un zgomot ciudat care venea din direcţia cabanei mele. Un fel de mârâit surd, în crescendo. Probabil că era haita de lupi. M-am uitat la Fuzzy: stătea nemişcat, cu urechile date pe spate. Era un zgomot nou pentru lupi; conţinea o ameninţare pe care nu o mai auzisem până atunci.

– Of, fir-ar! Câinii! am exclamat, amintindu-mă că sunt singuri şi nesupravegheaţi.

Glenn îmi spusese cum atacă lupii câinii de sanie, sfâşiindu-i când sunt legaţi în lanţ, şi am început să merg cât de repede îmi permiteau încălţările de zăpadă. Mârâitul creştea pe măsură ce mă apropiam de tabără şi am intrat în ţarcul câinilor cu groaza în suflet. Spre marea mea uşurare, nu pătiseră nimic, iar în noaptea aceea nu am mai auzit lupii, deşi cred că se apropiaseră foarte mult de noi. Mijlocul iernii înseamnă o perioadă foarte grea pentru animalele din Interior şi eu mă simţeam expus pericolului, ştiind că tabăra mea emana un miros irezistibil.

Acum, că aveam poteci solide, m-am apucat să antrenez câinii şi mai bine. Ca să-mi fie de folos trebuiau să fie în stare să călătorească pe distanţe lungi, ca să ajung fără probleme în sat, care se afla la cincizeci de kilometri. Am folosit pârtia de pe canal drept loc de antrenament, aventurându-ne în fiecare zi din ce în ce mai departe, până am ajuns la fluviul propriu-zis. Câinilor le plăceau aceste călătorii şi se întorceau în fiecare seară în tabără dând din coadă.

Câinii voiau să-mi facă pe plac şi să muncească pentru mine şi, deşi mă plăceau şi ştiau că şi ei îmi plac mie, parcă erau totuşi un pic speriaţi, ştiindu-mă în stare să fiu foarte sever. Glenn mă învăţase că era vital să mă impun de la bun început, şi de fiecare dată când un câine rămânea în urmă sau nu se concentra, îl pedepseam imediat.

Bubbles şi cu mine ne-am împăcat bine de la bun început. Îi dădeam comenzile cu blândeţe, iar atunci când trebuia să traversăm porţiuni dificile de traseu o încurajam cu voce tare, susţinut. De fiecare dată când strigătele mele erau stăpânite, câinii păreau să mă asculte plini de curaj şi de optimism, spre deosebire de momentele când ţipam sau vorbeam pe ton prea ascuţit, când câinii păreau să se înmoaie şi să vrea să se lase păgubaşi.

Lângă Bubbles alerga Sprite, o căţea complet albă, cu atitudine pozitivă şi cu o aparent inepuizabilă rezervă de energie. Avea o fire muncitoare şi veselă şi nu se dădea bătută niciodată, nici măcar în zăpada cea mai mare, pe vânt sau pe viscol.

În spatele lui Sprite şi Bubbles alerga „echipajul", adică Spot şi Lefty. În stânga şedea Spot, care era cel mai tânăr din toată echipa şi mai avea încă mul-

te de învățat. Era foarte puternic și rezistent, dar se dovedea incapabil să alerge la trap, de departe cel mai economicos pas pentru distanțele lungi; începea imediat să galopeze, dând peste cap întregul atelaj. Dar țineam mult la el, pentru că era sufletist și încă pui. La dreapta lui alerga Lefty, veteranul echipei. Calmul lui mă fascina: în timp ce restul câinilor lătrau și mârâiau, el pășea ca un înțelept, cu gura închisă sub mustățile argintii. Când îl dezlegam se ducea direct la sanie, iar odată înhămat se așeza imediat pe poziție, privind înainte fără să clipească. Lefty alergase de trei ori în Yukon Quest, una dintre cele mai lungi curse de sănii trase de câini din lume. Eram profund impresionat de el, dar în rarele ocazii în care am încercat să-l mângâi, s-a tras înapoi.

În spatele lui Lefty alergau „rotașii", Blackie și Brownie. Poziția în ultima linie de tracțiune este cea mai grea, pentru că aleargă aproape de sanie, trebuie să suporte toate șocurile și să întindă mereu hamul, kilometri și kilometri de traseu accidentat. Blackie era măruntă, subțire și sfioasă, dar în ham trăgea din răsputeri și nu se dădea bătută niciodată. Brownie era cel mai mare câine din echipă și cel mai impresionant, cu niște ochi întunecați și fioroși. La fel ca Spot, nu alerga la trap. Spre deosebire de Spot, nu mai avea scuza lipsei de experiență. Când se ridica ancora pornea imediat, galopând în salturi mari. Asta m-a cam pus pe gânduri, și Brownie s-a dovedit ceea ce conducătorii de sănii numesc „câine de-o zi", adică unul care în prima zi aleargă bine, dar în a doua este complet stors.

Într-o seară, pe când ne întorceam de la o alergare pe canal, Brownie alerga aiurea, lăsâd restul echipajului de câini obosiți să îl tragă și pe el. Nu puteam să fac nimic – dacă l-aș fi urcat în sanie, probabil că ar fi procedat la fel și a doua zi, sperând din nou să fie scutit de efort. Am oprit sania și i-am lăsat pe toți să se odihnească puțin, dar mi-am dat seama că asta risca să le strice celorlalți, care se uitau cu toții la mine dezgustați. Am pornit din nou, dar Brownie a căzut de tot. I-am lăsat din nou să se odihnească, frecându-l bine pe Brownie și șoptindu-i încurajări. Când am ajuns în cele din urmă în tabără, ceilalți câini au început să latre în așteptarea mâncării, în timp ce Brownie a rămas tăcut și epuizat în cușcă. Mi-a părut rău de el, dar știam că, dacă voia să aibă un viitor, trebuia să-și îmbunătățească prestația.

Bubbles demonstra reale calități de înaintaș și, chiar dacă Glenn îmi spusese că de abia începuse să alerge în această calitate, era limpede că avea talent. Dacă ajungeam la o bifurcație unde o luam mereu la stânga, de exemplu, și eu strigam „Cea!" ca să o iau de acea dată la dreapta, ea dădea mai întâi să o ia, instinctiv, spre stânga. „Nu" strigam eu ferm, apoi îi spuneam de câteva ori insistent, dar fără să strig „Cea! Cea! Cea!" Atunci ea se uita spre dreapta, arătân-

du-mi clar că a înțeles. Era de ajuns să mai comand o dată „Cea!" și ne îndreptam cu toții spre dreapta. Pe măsură ce am ajuns să ne cunoaștem mai bine unul pe altul, a început să execute aceste ajustări din ce în ce mai repede, iar în cele din urmă era de ajuns să se uite în direcția greșită, iar eu să-i spun „Nu!" pentru ca să se înscrie pe direcția dorită. Ca înaintaș, era cea mai importantă din echipă, așa că primea o porție ceva mai mare, pentru că și munca ei era mai grea.

De sesiunile noastre de antrenament beneficia și Fuzzy, care alerga neobosit între tălpigele saniei. Mâncarea din cazanul câinilor de sanie îi prindea și ea bine, așa că blana deasă și aurie i-a devenit lucioasă. Uneori opream sania ca să ne odihnim cu toții și treceam printre hamuri, mângâind ușor fiecare câine. Fuzzy rămânea la o distanță sigură, se rezema de sanie și își ronțăia gheața adunată pe labe, uitându-se la echipaj cu un dispreț abia disimulat.

Odată, s-a strecurat în zona lanțului lui Brownie. Eram gata să mă duc și să-l scot afară, dar m-am hotărât să-l las să vadă singur ce pățește dacă își pune mintea cu câinii de sanie. Am auzit mârâieli, zgomote de încăierare și un schelălăit ascuțit. Spre surpriza mea, l-am văzut pe Brownie retrăgându-se în cușcă și pe Fuzzy mârâind victorios. Și-a umflat pieptul și a venit calm spre mine, ca și cum ar fi anunțat întregul țarc: „Așa este. Eu sunt câinele șefului. Să nu uitați asta!"

După câteva zile, alergările noastre zilnice au ajuns la circa douăzeci și cinci de kilometri, iar Fuzzy mi-a arătat de câteva ori că își merită poziția. Am trecut la un moment dat cu viteză peste un dâmb și una dintre rachetele mele de zăpadă a alunecat de pe sanie. Am frânat, dar pedala a patinat pe gheață. În cele din urmă frâna a prins, dar nu puteam risca pun ancora, pentru că nu avea în ce să se țină cum trebuie. M-am uitat înapoi la încălțarea pierdută, care era cam la cincizeci de metri în spatele nostru, pe urmă la Fuzzy.

– Aport! i-am comandat, iar el a dat fuga înapoi, a încercat câteva minute până a reușit să apuce cum trebuie racheta în gură, apoi s-a întors galopând la mine.

– Te iubesc, Fuzzy, știi asta? i-am spus, luându-i racheta din gură.

Mi-a răspuns cu un mârâit afectuos. Din acel moment a început să adune lucrurile fără ca măcar să îi mai cer, aducându-mi-le în mers. Nu există nici o îndoială, fără tovărășia canină, viața mea în regiunea subarctică ar fi fost mult mai săracă.

Gerul și-a menținut strânsoarea asupra căminului meu din pădure toată luna ianuarie. De fiecare dată când plecam din tabără îmi luam o mulțime de precauții, știind că m-ar ucide la cea mai mică ocazie. Un mare front atmosferic de presiune crescută s-a mutat deasupra noastră și temperaturile au scăzut până la

–51°C. Din cauza gerului năprasnic am început din nou să slăbesc și mi-am dat seama că trebuia să mă apuc să vânez și să fac rost de carne grasă, ceea ce nu putea însemna decât castor. Pe o asemenea vreme, trebuia să pun capcane, pentru că să stau prea mult afară nu ar fi fost deloc o idee bună.

În timpul lunilor de iarnă, când sunt prinși sub gheață și trebuie să trăiască tot timpul în casa lor, castorii înoată până la rezerva lor de lemne ori de câte ori au nevoie, apucă o creangă gustoasă și se întorc acasă. După ce îi ronțăie toată coaja, castorii depozitează creanga albită în maldărul de gunoi, căruia i se mai spune și „cimitir". Am petrecut multe ore gândindu-mă cum i-aș fi putut captura în cursul acestui circuit zilnic. Sunt animale inteligente, iar să prinzi unul reprezintă o provocare.

Într-o dimineață, cu Fuzzy alături, am ieșit după „momeală". Am dezgropat din zăpadă un plop tânăr și l-am retezat cât mai aproape de pământ. Pe urmă am tăiat o prăjină de brad cam de un metru și am încărcat totul în sania trasă cu mâna, ducându-mă peste lac până lângă casa castorilor. Deasupra căsuței lor albe se ridica un fuior subțire de abur, ca și cum înăuntru ar fi fost încălzită. Acest lucru se datora căldurii corpurilor castorilor adunați în încăperea superioară. M-a făcut să mă simt vinovat, de parcă aș fi fost un ucigaș dând târcoale unui cămin, plănuind să omor o familie adunată în jurul focului. Pe urmă m-am gândit la strașnica tocană de castor pe care aș fi putut să mi-o pregătesc și hotărârea mi-a revenit.

Am încercat să-mi dau seama unde își țin rezerva lemn. Aveam de gând să înfig bucata de plop pe traseul dintre căsuță și proviziile lor, sperând să ispitesc vreun castor care trecea pe acolo să încerce o înghițitură de coajă proaspătă. Ideea era că, înotând spre plop, ar fi trebuit să-și prindă capul într-un laț de sârmă care atârna de un capăt al momelii. Coada plată a castorului îl împiedică să înoate înapoi, așa că nu-i rămânea decât să încerce să înainteze, făcând lațul să se strângă și mai tare în jurul lui.

Am identificat un loc unde părea să fie „cămara" castorilor și am început să sap în zăpadă. Un metru și douăzeci de centimetri de zăpadă întărită, spulberată de vânt, acoperea gheața, așa că am avut de lucru din greu. Am săpat încet și metodic până am ajuns la un strat sfărâmicios de gheață care îmi semnala că acolo fusese la un moment dat o revărsare. L-am curățat bine zăpadă, pe urmă, cu o daltă lungă și grea am spart o suprafață circulară cam de un metru în diametru. După vreo treizeci de centimetri am ajuns la gheața mult mai groasă, transparentă – gheața propriu-zisă a lacului. Am început să o găuresc lovind-o în mod repetat cu dalta, până au început să mă doară umerii și mi-au înghețat

mâinile. După vreun metru, dalta a străpuns în sfârșit gheața și am fost bucuros că o legasem de mână, pentru că altfel aș fi pierdut-o fără urmă.

Din gaură a țâșnit apă maronie, umplând aerul cu o putoare ca de canal. Am continuat să lovesc, lărgind gaura, și m-am uitat prin apa împuțită. Am văzut plutind o creangă de copac și mi-am dat seama că nimerisem exact deasupra proviziilor castorilor. Nu mi-a plăcut deloc – nu era nici o posibilitate ca momeala mea să funcționeze, cu atâtea crengi în jur.

Până când am terminat următoarea gaură, ceva mai departe de „cămara" animalelor, deja se întunecase. Am scufundat prin ea lemnul de plop, lăsând un capăt deasupra gheții, pe urmă am legat două bucle de sârmă de prăjina de brad, făcând lațuri. Am întins prăjina pe gheață și am scufundat lațurile în fața plopului, în apa cea neagră. Primul meu atac asupra castorilor începuse.

A doua zi, când m-am dus să verific capcana, gaura era acoperită de zăpadă spulberată de vânt din care se vedea numai capătul momelii. Am dat zăpada deoparte și pe urmă am curățat gheața care se formase în jurul găurii. Mă uitam după bule de aer și după resturi de scoarță care să-mi indice că vreun castor se străduise pe lângă plopul meu, dar n-am văzut nimic. M-am îndepărtat puțin și am căutat un loc potrivit ca să pun o altă capcană. După ce m-am hotărât asupra locului, am început obositoarea muncă de curățat zăpada, de săpat și de spart gheața. După ce am aranjat momeala și lațurile, m-am întors la prima gaură. Unul dintre întreprinzătorii rozători descoperise, totuși, momeala mea, și îi ronțăise ramurile, fără să se atingă însă de trunchi. Am rămas cu gura căscată. Am tăiat altă prăjină și am repoziționat lațurile, pe urmă m-am întors în cabană, îndoindu-mă că voi avea succes.

În săptămâna următoare am încercat toate combinațiile posibile de momeală și lațuri, găsind de fiecare dată același lucru: momeala ronțăită și lațurile goale. Cu fiecare zi, hotărârea și foamea mea creșteau. Într-o dimineață m-am întors la cabană cu unul dintre plopii ronțăiți. Am aprins lampa, am mărit flacăra cât se putea de mult și m-am uitat la copăcel. Castorii îmi mâncau momelile și reușeau să evite lațurile. Poate că nu le puneam la adâncimea potrivită. Apoi mi-am dat seama că partea curățată din momeală îmi indica exact adâncimea la care atacau. M-am întors la gaură și am repoziționat capcanele.

Când am revenit a doua zi, am dat deoparte zăpada de pe gaura înghețată și am văzut pentru prima oară ceva ce promitea mâncare. În gheața cea proaspătă erau bule de aer și bucățele de coajă de copac. Am spart gheața în jurul lațului. Sârma părea întinsă, capcana grea. Prinsesem ceva. Fuzzy și-a dat seama de surescitarea mea și a început să scheaune de curiozitate. Am spart restul de ghea-

ţă, am apucat sârma şi am tras. Nu s-a clintit. Am ridicat prăjina de brad de care era legat laţul şi am tras cu toată puterea. Tot nu s-a clintit nimic, şi am început să mă gândesc că poate în laţ se prinsese un buştean. Am luat ce mai rămăsese din momeala ronţăită şi am vârât-o încet în gură pe lângă sârmă, încercând să „pipăi" cu ea în jur, prin apă. Am atins cu capătul lemnului ceva moale.

– Un castor! i-am strigat lui Fuzzy, care alerga în cercuri.

Mi-am dat seama că rozătorul era blocat dedesubtul gheţii. Singurul mod de a-l scoate afară era să sparg o gaură în jurul lui.

Peste două ore am reuşit în sfârşit să eliberez castorul incredibil de greu, care cântărea şi mai mult din cauza apei şi a gheţii. Mai întâi a apărut la suprafaţa apei întunecate capul şi am tresărit. Avea în faţă doi dinţi uriaşi şi foarte galbeni şi lângă bot două labe cu gheare ascuţite. Imediat ce am reuşit să îl scot pe gheaţă, am tăiat o labă cărnoasă din spate şi i-am aruncat-o lui Fuzzy. Am încărcat animalul în sanie cu oarecare dificultate; avea cam un metru şi douăzeci lungime şi cântărea cel puţin douăzeci şi cinci de kilograme.

Până când am ajuns acasă, castorul îngheţase bocnă şi trebuia să îl atârn undeva la căldură. Singurul loc încălzit era cabana şi am atârnat cu strângere de inimă gigantul rozător de o bârnă lângă sobă, punând dedesubt sania de plastic ca să se adune în ea picăturile, cât se dezgheţa. În seara aceea, când m-am aşezat să-mi mănânc fasolea, a trebuit să mă străduiesc din greu ca să nu-mi pierd apetitul la vederea dinţilor acelora galbeni.

A durat trei zile până să se dezgheţe castorul. Pe măsură ce se usca, devenea mai puţin înspăimântător şi i-am admirat culoarea castanie şi blana incredibil de deasă. L-am agăţat afară de o creangă şi pe urmă l-am crestat peste burtă de la buza de jos şi până la fund. I-am scos măruntaiele, am curăţat dintre ele ficatul negru şi l-am pus în castronul lui Fuzzy, iar restul le-am aruncat în cazanul cu fiertură al câinilor de sanie. Am frecat cavitatea internă cu zăpadă şi pe urmă am dus din nou carcasa de castor în cabană. Hotărât să nu pierd nimic, i-am jupuit blana, bucuros să văd că avea un strat gros de grăsime. Am întins-o pe urmă pe o scândură, am fixat-o în cuiuţe şi am lăsat-o să se usuce cu pielea în sus. Am retezat coada solzoasă şi am aruncat-o şi pe ea în fiertura câinilor. Am atârnat pe urmă animalul afară, în copacul cu vânat, ştiind că va îngheţa bocnă şi că voi putea după aceea să tai bucăţi de carne cu ferăstrăul, când aveam nevoie.

În următoarele săptămâni am mai prins câţiva castori şi am început să văd beneficiile cărnii lor grase atât pe mine, cât şi pe câini. Am inventat câteva reţete gustoase, mai ales pentru coastele de castor, pe care le prăjeam cu ardei iute

și cu fulgi de ceapă deshidratată. După ce se rumeneau, adăugam mazăre uscată și acopeream totul cu supă de gâscă. Rezultatul era delicios.

Mă simțeam de acum foarte în largul meu trăind singur în sălbăticie, dar visurile îmi era pline de Juliet și de copii, ca și cum subconștientul mi-ar fi adus aminte unde era cu adevărat căminul meu. Într-o seară mi-am conectat laptopul ca să văd dacă aveam mesaje și am găsit unul de la Juliet cu titlul SUNĂ-MĂ ACUM!! M-am uitat la dată, era de ieri, așa că am sunat-o fără să mai citesc mesajul.

– Alo, eu sunt, am strigat. Totul este OK?

– Da... Vocea lui Juliet se auzea prost, dar chiar și printre pocnituri și pârâituri mi-am dat seama că era surescitată. Cel puțin așa cred. Am vândut casa!

– Ce-ai făcut? Am crezut că nu auzisem bine.

– Am vândut casa! Iartă-mă, Guy. Sper că-i OK. A trebuit să iau rapid o decizie și nu am avut cum să aștept să vorbesc cu tine.

Mi-au trecut prin minte un șir de imagini cu casa noastră și m-am gândit cu tristețe la grădinița de legume, pe care se părea că nu aveam să o mai văd vreodată. Dar așa se întâmplă când îți lași nevasta să conducă singură barca, m-am gândit. Nu puteam să protestez.

– Păi... și ce vom face? am întrebat, confuz.

– Vom locui pe Insula Mull! Știi că am vorbit de multe ori despre asta, Guy, și s-a ivit o ocazie mult prea bună ca să o ratez. Băieții sunt absolut fericiți aici și le-ar fi foarte greu să plece, după atâta timp. Ne vom descurca aici – sunt sigură că ne vom descurca.

Am rămas fără cuvinte, dar știam că avea dreptate, iar când convorbirea s-a încheiat și am închis telefonul, m-am simțit fericit. Acum chiar că nu mai exista cale de întoarcere la viața noastră dinainte. Presupunând, desigur, că aveam să ajung acasă întreg.

Echipajul de câini lucra cu eficiența unui pluton de soldați, iar într-o anume noapte și-au dovedit întreaga valoare. Alergam cu sania pe Yukon, după ce alesesem să nu-mi ascult instinctul și să rămân în casă, deși ningea destul de amenințător. A început să viscolească. Aveam de mers vreo nouă kilometri până la gura canalului, pe urmă încă doisprezece până la locul de unde începea poteca mea. Era dificil să mai văd unde se afla pârtia bătătorită, iar pe măsură ce mă apropiam de confluența unde trebuia să ies de pe fluviu, aproape că nu mai distingeam drumul. Ninsoarea s-a întețit și în curând n-am mai văzut nimic: m-am trezit prizonier în mijlocul unui deșert alb, în toiul nopții. M-am înjurat în minte pentru cât fusesem de prost.

Soluția eschimoșilor la o asemenea problemă este să te oprești și să aștepți să treacă viscolul, iar la nevoie aș fi putut să-mi construiesc un adăpost de zăpadă. Dar știam că ar fi putut continua să ningă viscolit zile în șir, iar ideea de a rămâne îngropat în zăpadă atâta timp și atât de departe de casă nu-mi surâdea deloc. Principala mea grijă era cum să găsesc intrarea pe canal. Am hotărât să înaintez cu grijă, sperând că Bubbles va recunoaște ea drumul. După o vreme am simțit atelajul cotind cu încredere spre stânga, și peste câteva minute am reușit să disting un pâlc de sălcii care marcau gura canalului. Bubbles reușise să găsească drumul cel bun, și m-am simțit profund recunoscător atât de inteligentei cățelușe.

După cam un kilometru și jumătate, viscolul s-a înrăutățit dramatic. Era o vreme pe care puteai să mori foarte ușor; nimeni în toate mințile nu s-ar fi aventurat afară pe o asemenea vreme. Nici chiar Bubbles nu mai era sigură pe unde să o ia, și o dată sau de două ori a ieșit de pe pârtie, trăgând tot atelajul în zăpada moale și afânată. Am reușit de fiecare dată să salvez sania și să aranjez la loc hamurile, mai mult pe pipăite, decât pe văzute. Iar Bubbles era în mod clar foarte obosită. Prin întuneric l-am zărit pe Lefty uitându-se înapoi spre mine, ca și cum mi-ar fi spus: „OK, șefu', lasă-mă pe mine să conduc, de aici."

Am scos-o pe Bubbles din ham și l-am pus în locul ei pe încercatul veteran, neavând altă soluție decât să mă încred în priceperea lui. Am întins bine hamul, iar eu am trecut pe la fiecare câine, mângâindu-l și șoptindu-i cuvinte de îmbărbătare. Au dat din coadă și și-au scuturat zăpada din blană, gata de acțiune. Am pornit, nu la fel de rapid ca sub conducerea lui Bubbles, ci într-un trap egal. Vântul și zăpada ne biciuiau, iar câinii mergeau cu capul în pământ, dar continuau să tragă fără să șovăie.

După două ore, am văzut malul înalt împădurit cu plopi de la intrarea pe poteca mea de iarnă. Lefty ne-a condus pe potecă, în modul lui economicos, și am ajuns în cele din urmă la cabană. I-am deshămat pe câini, profund ușurat, mulțumindu-i fiecăruia și felicitându-i. Când am ajuns la Lefty, s-a uitat la mine cu expresie obosită, de parcă mi-ar fi spus: „Haide, gata, mai puțină vorbărie și vino repede cu fiertura aia."

Așa cum era de prevăzut, ninsoarea a încetat și temperatura a scăzut până la un fioros –52°C. A rămas așa în următoarele săptămâni. Era extraordinar cum puteau supraviețui câinii în asemenea condiții. Când alergau în jurul țărușilor ridicau uneori câte o labă, continuând să se miște în trei picioare, pe urmă săreau și ridicau alta, reușind să le încălzească puțin, câtă vreme nu le mai țineau

pe pământul înghețat. Într-o dimineață am trecut prin curtea lor și am văzut că Blackie nu ieșise din cușca ei. Am strigat-o și s-a strecurat afară, punându-și botul între mănușile mele. Am privit-o cu atenție, apoi m-am uitat în cușcă. Înăuntru erau doi puiuți, complet înghețați. Glenn îmi spusese că este gravidă, dar nu-i crescuse burta, iar eu crezusem că pesemne avortase. Am rămas o vreme țintuit lângă cușcă, cu puiuții în poală, cu tot moralul pe punctul să se prăbușească. Dintre toate locurile unde puteai veni pe lume, un țarc de câini din Alaska, în toiul iernii, era unul dintre cele mai rele.

I-am îngropat în zăpadă nu departe de cabană, iar în timp ce mă întorceam acasă m-am gândit că nu va dura mult până când un animal va ieși din pădure ca să-i dezgroape. Am stat lângă sobă, simțindu-mă posomorât și copleșit de ferocitatea naturii. Îmi era dor de blândețe, de căldură și de compasiune, lucruri care nu existau în această ordine brutală a lumii.

În săptămânile geroase mi-am văzut în continuare de rutina zilnică, tăind copaci, vânând și ieșind cu sania. Pe la începutul lui martie, mi-am dat seama că vremea începe să se îmbunătățească. Treptat, aproape imperceptibil la început, zilele au crescut, iar în fiecare zi soarele reușea să încălzească mai bine. Iarna pierdea teren, în sfârșit. Deși temperatura rămânea în continuare pe la –30°C, părea o vreme blândă, comparativ cu cea de care avusesem parte.

Dar dezghețul era încă departe și potecile mele, încă tari. În cele mai multe zile o porneam în sus pe canal și ne opream adesea într-un loc anume din dreptul lui Bishop Creek, pe celălalt mal, unde era o pădurice lungă de sălcii. Aici aerul începuse să se umple de mirosul parfumat al sevei de salcie care se dezmorțea în trunchiuri, iar eu trăgeam adânc în piept aerul cu iz de primăvară.

Într-o zi, în timp ce ne apropiam de locul cu pricina, am văzut doi viței de elan stând unul lângă altul în zăpadă, chiar în mijlocul sălciilor ruginii. Am frânat și, spre surpriza mea, vițeii nu au luat-o la fugă, ci au rămas acolo, rozând mulțumiți sălciile dulci. Priveliștea m-a captivat. Dar brusc Bubbles a sărit în sus, schelălăind, și am văzut-o pe mama vițeilor apărând pe mal, din spatele sălciilor. Sa uitat furioasă la mine și a înaintat agresiv, iar eu am ridicat piciorul de pe frână și am pornit.

În fiecare zi când treceam pe lângă sălcii îi găseam pe viței acolo, stând ca niște stânci ciocolatii în zăpada care strălucea albăstruie în bătaia soarelui. Mă opream întotdeauna vreme de o clipă și dispăream când apărea amenințătoare mama. Dorul după proprii mei copii crescuse până la un punct în care aveam nevoie de un debușeu, iar acești viței îmi satisfăceau cât de cât instinctul patern.

Într-o noapte am auzit lupii și mi-am dat seama că se întorseseră în teritoriul lor de vânătoare. A doua zi am trecut ca de obicei pe lângă sălcii și m-am uitat în sus după mama viţeilor, dar nu era colo, și nu am văzut nici un semn că ar fi fost acolo nici mai târziu, la întoarcere. N-am văzut-o nici în zilele următoare și am început să mă îngrijorez, pentru că viţeii nu plecaseră nicăieri... Ajunsesem să fiu sigur că au mâncat-o lupii și m-am simţit complet neajutorat, ca și cei doi viţei care rămăseseră singuri și lipsiţi de apărare.

Într-o după-amiază mi-am ridicat o tabără provizorie pe bancul de nisip, la vreo doi kilometri de sălcii. Am priponit câinii și am ridicat un adăpost de zăpadă în care să dorm. Mai întâi am adunat un morman înalt cam de trei metri, pe care l-am bătătorit sărind pe el încălţat cu rachetele de zăpadă. Pe urmă am tăiat beţe lungi de salcie, pe care le-am înfipt în morman până când nu s-au mai văzut. Apoi am decupat o intrare și am început să scobesc movila, oprindu-mă de fiecare dată când ajungeam la un băţ, ca să-mi rămână pereţii adăpostului destul de groși. După ce am obţinut o scobitură destul de adâncă, am tăiat la capăt un fel de poliţă pe care să dorm, pe care am așternut cetină și mi-am pus sacul de dormit. Aerul rece pătrundea în adăpost, dar Fuzzy reprezenta o plapumă strașnică. Dacă s-ar fi făcut ger, puteam băga în adăpost toţi câinii – de fapt, mulţi dintre bătrâni obișnuiau să pomenească despre „nopţi de patru câini“ sau „nopţi de șase câini“, în funcţie de câţi câini trebuiseră aduși în adăpost ca să le ţină de cald.

În seara aceea le-am dat câinilor să mănânce hrană rece și am tăiat crengi de brad pentru fiecare, ca să aibă pe ce se culca. În timp ce stăteam în căsuţa de zăpadă am auzit din nou lupii. Nu urlau, mai degrabă scoteau un fel de zumzăit, sunetul pe care știam că-l fac după ce au ucis.

A doua zi dimineaţă soarele s-a arătat și mai strălucitor, iar zăpada lustruită de vânt strălucea orbitor. Am înhămat câinii și m-am îndreptat spre locul cu viţei, dar inima mi s-a strâns când am văzut pârtia acoperită de urme de lup, toate îndreptându-se spre sălcii. Printre copaci se adunaseră corbi negri, lucioși.

Am ancorat sania, mi-am pus încălţările de zăpadă și am luat-o pe jos către sălcii. Erau urme de lupi peste tot. Am intrat printre sălcii și am descoperit pe jos resturile celor doi viţei. Tot ceea ce era comestibil fusese mâncat, nu mai rămăseseră decât oasele și conţinutul îngheţat al stomacului. Priveliștea m-a umplut de o uriașă tristeţe. Știam că nu ar fi trebuit să mă atașez atât de mult de cei doi viţei, știam că și haita de lupi trebuia să trăiască, și totuși moartea lor mă durea într-un mod iraţional. Era încă o dovadă a cruzimii vieţii în miezul Alaskăi. Iar ceea ce punea de-a dreptul sare pe rană era faptul că pârtia mea îi condusese pe lupi acolo, direct la viţei.

Am dat să mă întorc spre sanie, când am auzit în spatele meu trosnind ceva. M-am întors repede, cu puşca pregătită, şi l-am văzut pe Fuzzy rozând una dintre coaste. S-a uitat la mine nonşalant, continuând să roadă.

S-a făcut mijlocul lui martie, iar zilele au devenit atât de frumoase, încât la un moment dat am lăsat baltă toate treburile şi m-am sprijinit cu spatele de un copac ca să-mi încălzesc oasele la soare, simţindu-mă răsplătit că ieşisem din iarnă. Ştiam că fiecare zi caldă mă aducea din ce în ce mai aproape de sfârşitul aventurii mele. Îmi îndeplinisem scopul de a supravieţui iernii şi venise vremea să mă gândesc să părăsesc tabăra. Eram cuprins de sentimente contradictorii: doream cu disperare să ajung din nou lângă familia mea, dar parcă îmi părea rău să mă despart de acest loc care îmi devenise cămin.

În mod limpede, peste puţină vreme călătoria avea să nu mai fie posibilă, pentru că zăpada devenea moale şi umedă. Chiar şi mersul devenise dificil, rachetele de zăpadă se scufundau şi se udau, devenind imposibil de grele. Dar munca dificilă şi îndelungată de a-mi întreţine pârtia se vedea acum răsplătită, straturile bătătorite de zăpadă rezistând bine dezgheţului. Zăpada de pe marginile pârtiei a început să se lase, iar în unele locuri era acum chiar cu vreun metru mai jos decât zona bătătorită. Trebuia să circul pe ea cu băgare de seamă – dacă ieşeam de pe traseu, ne-am fi înecat în mocirlă.

Cursurile de apă trebuiau şi ele tratate cu mare atenţie, pentru că gheaţa devenise nesigură. La gura canalului, o suprafaţă mare se descoperise complet. Dar nu puteam evita fluviul, trebuia să duc câinii în sat înainte să se topească pârtia de tot. M-am hotărât să plec chiar a doua zi dimineaţă, înainte de răsărit, când ceea ce se dezgheţase peste zi avea să fie îngheţat din nou şi relativ mai sigur. După ce duceam câinii acasă, intenţionam să mă întorc cu maşina de zăpadă a lui Don şi să încarc restul uneltelor şi al echipamentului.

Am telefonat mai târziu acasă şi am auzit-o pe Juliet mai veselă decât fusese vreodată în ultima perioadă.

– Guy! Am început să numărăm săptămânile. Nici nu-mi vine să cred că te întorci acasă!

Cu un sentiment de irealitate, am început să discutăm despre curse aeriene şi orarul zborurilor. Am vorbit cu fiecare dintre băieţi, dându-mi seama că devenisem pentru ei mai degrabă o noţiune abstractă, decât un tată adevărat. Luke, mai ales, părea să nu mă ţină minte deloc, ceea ce nu era de mirare, ţinând cont că nu avea decât un an la plecarea mea.

– Tati, mi-a spus. Vii acasă?

Vocea lui dulce, cristalină, aproape că m-a făcut să cad în genunchi, și îmi tremura vocea atunci când Juliet a luat din nou receptorul.

– Doamne, ce-am făcut? am întrebat, fără să mai încerc să îmi ascund lacrimile.

– Știu, a fost atât de greu.

Și ea plângea. Acum, că mai rămăsese puțin timp, ne puteam permite să ne arătăm emoțiile.

– Crezi că ne va fi bine împreună?

– Da, sigur ne va fi – viețile noastre s-au schimbat atât de mult în bine. Băieților le place pe Insula Mull, vom merge pe plajă, vom pescui și vom ieși cu cortul toată vara. Avem o mulțime de timp de recuperat.

– Crezi că Luke mă va recunoaște ca tată?

Ea a făcut o pauză.

– Cred că va fi mai ciudat pentru el, la început, dar pe urmă va vedea cum ne purtăm noi cu tine, Oscar și cu mine. Sunt sigură că nu va dura mult să se obișnuiască.

Mi s-a pus un nod în gât; speram să fiu în stare să găsesc calea spre inima băiețelului.

– Te las acum, am spus. Mâine plec cu câinii în sat, se topește zăpada.

– Ai grijă, Guy, te rog, fii foarte atent! Te așteptăm acasă.

A doua zi dimineață m-am trezit pe întuneric, la ora patru. Mă simțeam trist, dar și bucuros de călătorie, iar când am înhămat fiecare câine la locul lui, am fost mândru cât deveniseră de puternici. A pornit-o prin pădure și nu am cotit spre poteca de iarnă, pentru că în această ultimă călătorie voiam să o luăm pe vechea mea potecă. Curând am ajuns la canal și am lăsat câinii în voia lor, așa că am zburat pe pârtia înghețată.

Chiar înainte să ajungem la gura canalului, Bubbles a oprit brusc echipajul. Am ancorat sania și am pornit spre ea cu toporul în mână, să văd dacă nu ne căzuse ceva în cale. Am băgat repede de seamă, însă, că pe o distanță cam de cinci metri se prăbușise chiar pârtia, lăsând în urmă doar o fâșie îngustă de gheață, peste care se vedea apă. Am apăsat gheața și dedesubt a bolborosit apa. Bubbles probabil că simțise mirosul fluviului – iată că acești câini mă salvau din nou dintr-un pericol major. Mi-am legat încălțările de zăpadă și am luat-o pe lângă făgaș, încercând mereu terenul în fața mea cu toporul. Pe urmă m-am întors, bătătorind noua pârtie. M-am urcat pe tălpigele saniei, am ridicat ancora și am strigat „Hai!" Atelajul a pornit pe drumul cel nou, ocolind zona inundată, până când am ajuns iarăși pe pârtia principală.

Între timp răsărise soarele și se încălzise atât de tare, încât mi-am scos haina. Aproape de Four Mile Point m-am uitat peste marea întindere a Yukonului, ca să văd kilometri și kilometri de gheață unduind ca o uriașă perdea argintie. Mirosea a verde și a sevă peste tot și era minunat că puteam din nou să mă scald în aerul înviorător, în loc să stau ascuns sub straturi peste straturi de material.

Am ajuns curând la marginea satului și am pornit-o cu zgomot pe drum. La crescătoria de câini a lui Glenn am frânat, ridicând în urmă un nor de gheață și de zăpadă, atunci când ne-am oprit. Am ținut câinii în frână, vrând să mai prelungesc cu o clipă ultima noastră călătorie. S-au uitat la mine întrebător, fluturând din cozi cu limbile scoase, ca și cum m-ar fi întrebat „Acum unde mai mergem?“, dar eu știam că drumurile noastre împreună ajunseseră la sfârșit.

Am pregătit niște fiertură și am hrănit câinii, dându-le porții mai mari ca răsplată pentru lunga lor călătorie. Pe urmă am rămas la marginea țarcului ca să mă uit la ei pentru ultima dată. Bubbles ședea tăcută în infernul zgomotos al țarcului, uitându-se la mine cu ochi atenți, inteligenți. În toate drumurile pe care le străbătuserăm nu mă dezamăgise niciodată și era cel mai curajos și mai plin de voință câine pe care l-am cunoscut. Am ridicat o mână și mi-am luat rămas-bun, apoi m-am întors și am plecat. În timp ce mergeam prin satul tăcut, urmele argintii ale saniei noastre se topeau și se scurgeau în pământ, dar eu știam că în inima mea rămâneau gravate adânc, pentru totdeauna.

8

Am petrecut următoarele două săptămâni transportând uneltele și echipamentul împrumutat din tabără înapoi în sat cu ajutorul vechii mașini de zăpadă a lui Don. Fluviul se dezgheța repede și am făcut drumurile fie noaptea, fie dis-de-dimineață, când era cel mai frig, cu sania mare de lemn remorcată după mine. După mai multe călătorii, am reușit să returnez familiei totul și m-am întors în tabără să-mi petrec acolo ultimele săptămâni. Viața devenise mult mai puțin anevoioasă, mai ales că mă obișnuisem cu temperaturile scăzute și consumam mult mai puține lemne. La –25°C umblam pe afară îmbrăcat numai în tricou. Pentru apă mă duceam pur și simplu la canal și săpam până când dădeam de stratul de zăpadă curată dintre gheața fluviului și zăpada de deasupra. Mă simțeam relaxat și în largul meu și am uitat ce-mi spusese Don despre pericolul de a fi prea încrezător.

Încercând să scap de monotonia mâncărurilor din carne de castor ori de gâscă mi-a dat prin minte să pescuiesc, și într-o dimineață m-am îndreptat spre canal, să arunc o privire. Am coborât de pe taluz și am pornit-o pe fluviu, dar imediat am simțit nevoia imperioasă să mă întorc – o nevoie atât de puternică, încât chiar am întors Tundra. Mi-am înfrânt însă instinctul și mi-am spus că mă comport prostește, așa că am executat un cerc complet cu mașina de zăpadă și am continuat să mă îndepărtez. La un moment dat mașina a încetinit brusc și am simțit un fel de vibrație. M-am uitat în urmă și, acolo unde ar fi trebuit să fie urmele mele, am văzut întinzându-se apă neagră, amenințătoare. Am știut imediat că era apă din fluviu și că trebuia să fie adâncă.

– Drace! am strigat, dându-mi seama că gheața începuse să se rupă sub mine și că nu o auzisem din cauza zgomotului motorului.

Apoi, înainte să fi putut acționa în vreun fel, gheața din fața mea a cedat și m-am trezit în apă. Tundra s-a zgâlțâit și a derapat, înclinându-se spre dreapta.

Mi-am dat seama, săgetat de spaimă, că mașina aluneca sub gheață, luându-mă și pe mine cu ea.

M-am desprins de mașină și am sărit spre gheața încă întreagă, simțindu-mi glezna trosnind dureros. Gheața s-a rupt sub greutatea mea și am căzut în apa groaznic de rece. Am simțit curentul rece apucându-mi picioarele. Ținându-mă disperat de marginea gheții, m-am întors să-mi scot cuțitul din buzunar și, întinzându-mă cât puteam de mult, l-am înfipt într-o porțiune de gheață solidă. Cu un imens efort m-am tras afară, ținându-mă de cuțit. Când am ajuns în cele din urmă pe suprafața gheții, am rămas un moment întins pe burtă, șocat și ud până la piele, înainte să mă las să alunec treptat într-o parte.

După ce am ajuns pe gheața sigură, m-am întors și am văzut mașina de zăpadă răsturnată pe o parte și izbită de curentul puternic. Se prinsese în capătul găurii, dar mi-am dat seama că în curând urma să se scufunde. Rachetele mele de zăpadă erau însă legate de mașină, trebuia să le recuperez, așa că m-am târât cu grijă și le-am tăiat legăturile. Le-am încălțat, tresărind atunci când m-am sprijinit pe glezna lovită, și am șchiopătat spre gheața mai solidă din mijlocul curentului. Din fericire, aveam în spate rucsacul meu de supraviețuire, în care exista și un rând de haine uscate. M-am schimbat, tremurând și clănțănind din dinți, pe urmă am scos butelia de campanie și mi-am făcut un ceai. Nu am încetat o clipă să mă blestem pentru cât fusesem de prost. Făcusem exact ceea ce îmi spusese Don să nu fac niciodată, adică mersesem aproape de mal, unde gheața este mai subțire și riscă să se spargă mai repede.

După ce am băut ceai, m-am târât pe malul abrupt, plin de zăpadă, al fluviului și am tăiat câteva ramuri de plop ca să încerc să trag mașina afară. M-am întors la gaura din gheață, le-am vârât sub mașina grea și am tras, dar nici măcar nu s-a clintit. În cele din urmă am renunțat, nu înainte să pun mai multe crengi dedesubt, ca să mă asigur că Tundra nu se va scufunda. Pe urmă mi-am început lungul, durerosul drum înapoi în tabără.

După cinci ore, am ajuns în sfârșit acasă. Glezna mi se umflase, devenind de mărimea unui grepfrut, dar știam că am scăpat ușor. Mă simțeam teribil de vinovat din cauza mașinii lui Don și am pregătit telefonul prin satelit ca să-l sun. I-am explicat ce se întâmplase, copleșit de valuri de rușine.

– Venim la noapte, când îngheață totul, a spus Don calm.

– Doamne, îmi pare atât de rău, am murmurat, mai ales pentru Tundra... dar sper să se poată rezolva.

– Nimic nu-i mai important decât faptul că trăiești, a spus Don. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de mașina aia, atâta vreme cât tu ești întreg.

Când a ajuns Chris în tabără, ningea. Am sărit în spatele mașinii lui și am coborât la canal, unde ne aștepta Don. Nici unul dintre ei nu a încercat măcar o dată să mă facă să mă simt vinovat, și mi-am dat seama că tot comportamentul lor era atât de natural pentru că aveau priorități corecte. Viața înseamnă mai mult decât orice altceva. Am reușit în cele din urmă să scoatem Tundra și am remorcat-o în spatele uneia dintre mașinile lor.

– Ai fost gata-gata să închizi prăvălia, a spus Don.

– Știu.

Am plecat capul, simțindu-mă din nou rușinat.

– M-a luat valul, cred că mi-am pierdut mințile.

– Ai mers exact pe unde nu trebuia să mergi. Nu se merge niciodată pe lângă mal, acolo gheața-i proastă.

S-a căutat în buzunar și a scos un baton de ciocolată pe care mi l-a îndesat în palmă.

– Dar acum nu te mai pedepsi. Știi ceva?

– Ce? am întrebat trist.

– Cu toții am trecut prin asta. Și să-ți mai spun un lucru: toți cei care au trăit să-și spună povestea n-au pășit niciodată pe gheață sperând că le va fi ușor. Ai avut norocul să înveți o lecție pe pielea ta – acum nu o vei uita niciodată.

Mi-a strâns mâna în felul lui, ca într-o menghină, pe urmă s-a întors spre Chris.

– Îi dăm drumul! a strigat, și s-au pierdut în norul de fulgi.

M-am întors și am luat-o șchiopătând spre casă, știind că va trebui să mă târăsc kilometri în șir. Dar nu-mi păsa. Pe urmă am auzit zgomotul unei mașini de zăpadă și în spatele meu s-a oprit Chris.

– Hei, am uitat de tine, a spus el. Sari în șa, te duc până sus.

M-am urcat în spatele lui și am pornit spre cabană într-o trombă de zăpadă.

În noaptea aceea m-am gândit din nou la Don și la familia lui, întrebându-mă ce stea norocoasă mi i-a scos în cale. Evenimentele de astăzi îmi demonstraseră din nou că prietenia reprezenta un element esențial al supraviețuirii în singuraticul Interior. Nu numai că m-au ajutat în aventura mea, dar de la Don, Chris și Charlie învățasem tot ce știam. Iar de acum înainte nu-mi voi mai nesocoti instinctul și nici nu voi uita cât sunt de mărunt și de neînsemnat.

Cam într-o săptămână glezna mi s-a vindecat și a venit vremea să închid cabana. Am adunat rolele de izolație și placajul pregătit pentru acoperiș și le-am aranjat înăuntru, sigur că într-o zi Charlie îi va construi căsuței un acoperiș așa cum se cuvine. Era începutul lui aprilie și urșii ieșeau iarăși în evidență. Eram

conștient că tabăra mea care se dezgheța emana mirosuri menite să îi atragă ca un magnet. Trebuia să ridic niște panouri anti-urși, dacă nu, curând aveau să-mi bată în ușă. Și mai trebuia să ajung în sat înainte ca fluviul să se dezghețe și mai tare, pentru că atunci ar fi devenit imposibil de călătorit pe el.

Panourile anti-urși sunt simple bucăți de lemn din care ies cuie lungi. Ele se fixează pe ușile și pe ferestrele cabanelor goale cu cuiele îndreptate spre în afară, în speranța să descurajeze tentativele urșilor de a intra în casă. Dacă animalele reușesc totuși să se strecoare înăuntru, locul devine compromis. Mai întâii, urșii mănâncă absolut tot – de la pachetele de zahăr la săpun – apoi defechează peste tot și fac lucrurile bucăți. Mirosul foarte puturos de urs este imposibil de scos, așa că de multe ori singura soluție după o astfel de vizită rămâne abandonarea cabanei.

Am fixat panourile anti-urși la locul lor, pe urmă m-am tras înapoi și am aruncat o privire. Un lucru era sigur: nu mai aveam cum intra ca să-mi mai iau încă o dată rămas-bun de la micuța mea cabană de bușteni.

Am hotărât că încheierea potrivită pentru traiul meu aici era să petrec o ultimă noapte sub cerul liber. Am traversat lacul încălțat cu rachetele de zăpadă și am mers până am ajuns sub munte, într-o zonă cu brazi. Am găsit un loc potrivit, unde doi copaci subțiri creșteau aproape unul de celălalt, formând un fel de poartă naturală. Am tăiat pe jumătate trunchiul unuia la cam un metru și douăzeci înălțime, pe urmă l-am îndoit și l-am legat de celălalt. După aceea am tropăit primprejur, ca să tasez zăpada și să formez un fel de podea. Am acoperit-o cu crengi și cu cetină. Peste bradul arcuit am atașat o grindă și de ea am fixat două bârne până jos, pe care am prins mai multe bețe. Am acoperit totul cu crengi de brad, obținând astfel un confortabil adăpost în formă de A. Am aranjat în fața lui un pridvor de crengi verzi, pe urmă am aprins un foc domol. În noaptea aceea am dormit în adăpost și, în ciuda temperaturii de –28°C, m-am învelit numai cu sacul de dormit. O lună galbenă atârna jos pe cer și după ce s-a stins focul am auzit vântul adiind ușor printre copaci și bufnițele tânguindu-se. M-am simțit încă o dată nemaipomenit de privilegiat.

M-am trezit devreme a doua zi dimineață, la timp ca să văd soarele de primăvară răsărind pe un cer perfect albastru. Am împachetat și m-am îndreptat spre canal. După ce am traversat lacul, am trecut pe lângă cabană să-i spun rămas-bun. Am stat și m-am uitat la buștenii de culoarea mierii, gândindu-mă că fiecare dintre ei avea o poveste. Mi-am adus aminte de lunile de muncă grea, de momentele pline de spaimă și de lipsă de speranță, dar și de clipele de nețărmurită fericire și de bucuria cu care mi-am dat seama că descoperisem modul de viață potrivit firii mele. Iată un lucru incontestabil, mi-am spus: am construit o cabană în sălbăticie, mi-am transformat visul în realitate și am supraviețuit.

Am condus mașina de zăpadă încet pe poteca mea, savurând fiecare priveliște, fiecare sunet și încercând să mi le întipăresc în minte pentru totdeauna. Am pornit la drum, gândindu-mă la cunoscutele versuri ale lui Robert Frost:

Două drumuri se despărțeau în pădure;
Eu l-am ales pe cel mai puțin bătut
Și de aici s-a născut totul.

Era sfârșitul lui aprilie și mi-am petrecut ultima săptămână a șederii în Alaska mergând din casă în casă. Nu mai sufeream la fel de mult când mă jucam cu copiii, pentru că știam că în curând voi fi împreună cu ai mei. Îmi plăcea să stau pur și simplu lângă magazia lui Don și să mă uit cum se întorc păsările și cum umplu cerul, până acum înghețat și tăcut, cu țipetele lor pline de viață.

În ultima zi, după ce totul a fost pregătit pentru plecare, Don m-a întrebat ce aveam de gând cu Fuzzy, care stătea și aștepta comanda mea.

– Pot să îl las la tine? am întrebat.

Don a încuviințat.

– Da, poate să stea în cușca lui Pancho, până îi fac alta.

A zâmbit.

– Fuzzy s-a distrat bine cu tine, acolo în pădure. Și-a meritat tainul, ce zici?

– Cu siguranță.

M-am uitat cu tristețe la cățel, vrând să fi putut să-l iau cu mine.

– Crezi că aș putea să mă întorc într-o bună zi să-l iau?

– Cum să nu, noi nu plecăm nicăieri de aici. Și dacă se întâmplă cumva să o ia totul razna, să știi că ai și tu locul tău aici, cu noi.

M-am uitat la omul cu înfățișare fioroasă și cu suflet de aur, care mă învățase mai multe decât își dădea seama, și am simțit că mi se rupe sufletul. Aș fi vrut ca lumea să fie mai mică.

L-am strigat pe Fuzzy și el a dat fuga, uitându-se surescitat la mine ca și cum ar fi vrut să spună „Gata, șefu', ce facem acum? O pornim pe fluviu? Eu sunt pregătit!"

– Nu acum, Fuzzy, îmi pare rău, am spus.

Am îngenuncheat și mi-am vârât mâinile în blana lui aspră și blondă.

– Gata, țăcănilă, i-am zis, acum plec. Să fii cuminte și, dacă avem noroc, ne vedem curând.

M-am ridicat încet, cu ochii ațintiți în ochii lui, și m-am tras un pas înapoi. A început să sară și să latre ascuțit. Mi-au dat lacrimile și m-am întors repede să-mi încarc lucrurile în camioneta lui Don. Mi se părea o trădare faptul că îl

lăsam pe Fuzzy acolo, după toate prin câte trecuserăm împreună. M-am simțit îngrozitor și, ieșind cu mașina din curte, am continuat să-i aud lătratul.

La aerodrom m-am întâlnit cu Charlie, care mi-a strâns mâna.

– Ai reușit, mi-a spus. Te-ai descurcat bine!

Am râs amândoi și i-am mulțumit sincer pentru tot ce făcuse pentru mine. Urma să-i văd pe Don și pe familia lui a doua zi la Anchorage, pentru că mergeau la o nuntă și treceau prin aeroport exact atunci când îmi așteptam eu îmbarcarea.

Avionul care mi se păruse atât de mic la sosire mi s-a părut de data aceasta uriaș, prin comparație cu jucăria de pânză a lui Brad. S-a ridicat în zbor deasupra fluviului maroniu și m-am uitat la miile și miile de kilometri de sălbăticie, care mi se păruseră atât de străini la început și care acum îmi deveniseră familiari.

A doua zi dimineață mi-am făcut formalitățile de îmbarcare în avionul pentru New York, apoi m-am dus să mă întâlnesc cu familia lui Don. În timp ce mă îndreptam către ei mi-am dat seama că nu voi fi în stare să îmi iau rămas-bun. Le-am îmbrățișat pe Claudette și pe Jenny, două femei pe care mi le-aș fi dorit surori, apoi pe Carol, a cărei aparență severă ascundea o inimă de aur. Le-am spus la revedere pe rând tuturor copiilor, iar cu fiecare durerea despărțirii sporea, până când am ajuns în cele din urmă la Don.

– Mult noroc, a spus el, vârându-mi în mână o bucată de jad șlefuită de apele fluviului.

L-am îmbrățișat pe bărbatul care îmi devenise în sălbăticie tată și prieten. Pe urmă m-am întors și m-am îndreptat spre poarta de îmbarcare. Mi-am dat seama că alături de mine pășea Chris. În ultimele luni îmi devenise ca un frate, așa că ne-am luat rămas-bun și l-am îmbrățișat.

În timp ce avionul decola, am închis ochii și m-am gândit acasă, mulțumind sorții că am supraviețuit. M-am gândit la locul uriaș, tăcut, sălbatic care îmi fusese cămin și mi-am spus gata, s-a sfârșit, s-a sfârșit, s-a sfârșit.

Pe aeroportul din New York am rămas năucit de haosul frenetic din jur, dar nici vorbă să mă deranjeze numărul mare de oameni care roiau în jurul meu, dimpotrivă, mă fascinau. Vreme de șapte ore am rămas pe un scaun lucios din inox într-una din cafenelele aeroportului, zâmbind tuturor celor care se uitau la mine. În toaletă am deschis robinetele, zâmbind la luxul de a avea apă caldă fără să trebuiască să tai lemne sau să adun zăpadă. M-am uitat în oglindă și am văzut că rămăsesem același, nu lipsea nici o bucățică din mine, cu excepția acelei părți care credea că le știe pe toate Acea siguranță de sine din anii copilăriei dispăruse, dar mă simțeam mai puternic fără ea. Cât de norocos fusesem că

Alaska reprezentase în realitate mult mai mult decât mintea mea visătoare ar fi reușit să prevadă!

În noaptea aceea am părăsit America, iar Juliet a luat copiii și a pornit-o cu mașina prin Highlands spre Glasgow, unde trebuia să aterizeze avionul meu a doua zi, la ora șapte dimineața. Am stat la geam, reluându-mi aventurile în minte imagine cu imagine, amintindu-mi suișurile și coborâșurile cu aceeași claritate.

Dimineață am ridicat parasolarul de plastic al geamului când tocmai răsărea soarele. Nori negri încă mai brăzdau un cer albastru-verziu.

– Bună dimineața, doamnelor și domnilor, a spus pilotul. Ne apropiem de Scoția. Pasagerii de pe partea stângă a avionului vor avea o frumoasă priveliște asupra Insulelor Hebride Interioare, în special a Insulei Mull, peste care trecem.

Nu mi-a venit să cred – ajunsesem, în sfârșit, acasă. Am întins gâtul să mă uit în jos și am văzut peninsula Ross of Mull întinzându-se purpurie în marea abia luminată de razele răsăritului.

La aeroportul Glasgow am pășit ca năuc spre ieșire, unde i-am găsit așteptându-mă. Oscar stătea cu brațele încolăcite în jurul piciorului lui Juliet, care îl ținea în brațe pe Luke, ciufulit și curios să-l vadă pe acel „tati" despre care tot vorbea Oscar. Arătau surescitați, veseli și puțin temători și erau cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Abia atunci când ne-am îmbrățișat, iar Oscar și Luke s-au agățat de mine cu toată puterea, am știut că eram din nou în siguranță. Zilele mele de singurătate luaseră sfârșit și am înțeles că mă aflu exact acolo unde trebuia să fiu.

Ne-am urcat în mașină și am pornit pre Highlands, trecând prin traficul cenușiu al Glasgow-ului ca să ajungem apoi într-un peisaj din ce în ce mai frumos și mai îndepărtat. La Oban ne-am îmbarcat pe feribotul spre Mull. Am călătorit în tăcere, ținându-i pe băieți în brațe și înfundându-mi nasul în părul lor, respirându-le mirosul cald și obișnuindu-mă cu faptul că sunt din nou tată și mă întorc la mine acasă. M-am uitat la Juliet și am văzut femeia pe care o cunoșteam, dar în același timp și o femeie care devenise mai plină de încredere în sine. Și ea ajunsese la capătul unei lungi încercări, trăgând aceleași învățăminte despre cum trebuia să ne trăim viața în continuare.

Feribotul a trecut pe lângă Farul Lismore, lăsând o dâră albă de spumă pe marea albastră. Acum casa noastră era aici, și mi-am dat seama că această descoperire meritase efortul și sacrificiul. Nu aveam să ne mai întoarcem niciodată la viețile dinainte, pentru că trecuserăm de la un mod de a vedea lumea la un altul, renunțând la toată strădania artificială de a ne construi cariere de succes în favoarea altor valori, simple și fundamentale, mai profunde decât banii și statutul

social. Poate că nu întotdeauna, dar uneori merită să refuzi a mai fi rațional, merită să întorci spatele lucrurilor pe care ți le impune societatea. Indiferent dacă destinul ne așteaptă în celălalt capăt al lumii sau doar în cealaltă cameră, avem, cu siguranță, doar o singură viață, iar ea trebuie să ne aparțină cu adevărat.

Scriu aceste ultime rânduri uitându-mă peste unul dintre golfurile insulei de la fereastra cabanei în care stau și scriu în fiecare dimineață. Uneori vântul șuieră tare și văd valuri mari, doldora de spumă, spărgându-se de țărm, valuri care îmi spun să nu uit niciodată simplitatea vieții. Insula Mull pare blândă și sigură în comparație cu locul aventurii mele, dar este destul de plină de sălbăticie cât să îmi pot păstra sufletul viu. Într-o dimineață am ieșit să mă plimb pe o vijelie de gradul 12 pe scara Beaufort și am dat peste un cerb cu haremul lui adăpostindu-se într-un pâlc de mesteceni și ferigi. Uneori îmi adun curajul să traversez golful înot, și câteodată mă însoțește o focă, ițindu-și capul ca și cum ar spera să stăm de vorbă. Cum mi s-a schimbat viața: acum optsprezece luni vedeam numai șiruri lungi de mașini lâncezind în trafic și fețele înăsprite ale navetiștilor. Eram pierdut și nu mă îndreptam în nici o direcție, trăind doar o jumătate de viață.

Au trecut șase luni de când m-am întors din Alaska și încă nu pot explica limpede de ce m-am dus acolo. Motivele sunt complexe, iar unii oameni nu le înțeleg și devin nerăbdători dacă nu pot răspunde repede la întrebarea „De ce?“. Pot vorbi mult mai ușor despre ceea ce am învățat acolo: că, dacă uit cât sunt de fragil și de nesemnificativ, voi muri repede. Umilința m-a ajutat să suport durerea, singurătatea, dificultățile și foamea, pentru că nu mi-am închipuit că merit altceva. Tuturor animalelor le este greu iarna, de ce mi-ar fi fost mie mai ușor?

Călătoria mea nu a pornit de la nimic rațional, iată de ce nici nu reușesc să o explic pe deplin. Vremea petrecută în sălbăticie a fost rezultatul unui vis cu ochii deschiși care a devenit treptat obsesiv, până când nu am avut încotro și a trebuit să-l pun în practică. Ceea ce știu sigur este că eram nefericit înainte să mă duc în sălbăticie, iar acum sunt fericit. Probabil că uneori drumul spre fericire nu poate fi desenat rațional și nici impus de sensibilitatea standard a lumii din jur; uneori, el este pur și simplu ascuns adânc în subconștientul nostru.

Nu îi voi recomanda nimănui modul meu de a acționa, dar voi întreba întotdeauna: ești fericit? Iar dacă nu ești, poți schimba lucrurile? Nu știu ce va urma, nici unde ne va conduce viața. Viața nu se dezvăluie întreagă de la început, și de ce ar face-o? Dar mai bine să căutăm fericirea acum, decât să irosim prezentul strângând bani și păstrându-ne pentru un viitor care poate nici nu va exista și care oricum nu pate fi controlat.

GUY GRIEVE

RD: Prima întrebare pe care trebuie să v-o punem este: locuiți în continuare pe Insula Mull?

GG: Da, continuăm să fim fericiți pe Insula Mull din Hebride și intenționăm să rămânem aici!

RD: A fost dificil să vă reobișnuiți cu viața de familie, după ce ați trăit singur atât de multă vreme?

GG: M-am simțit bine revenind acasă. Gândul la familie m-a făcut să rezist atât de multe luni de unul singur. Trebuia să mă întorc, pentru ei.

RD: Cum au primit copiii dumneavoastră toată aventura?

GG: Mezinul era prea mic când am plecat ca să înțeleagă ceva. Dar cel mare a știut că sunt plecat departe. Paradoxal, stranietatea întregii mele călătorii l-a făcut să-mi suporte mai ușor absența. Ca și cum aș fi plecat într-una dintre poveștile care i se citeau la culcare. I s-a povestit despre urși, despre gheață, despre fluvii mari pline de pești, despre faptul că la căderea iernii tatăl lui va călători cu o sanie trasă de câini și va trăi într-o casă construită din copaci.

RD: Aveți de gând să vizitați Alaska împreună cu familia?

GG: Da, dar din păcate nu avem norocul să fim rentieri! Visez să-mi plimb băieții cu o sanie trasă de câini și știu că oamenii pe care îi iubesc din partea aceea de lume s-ar bucura enorm să-mi cunoască familia.

RD: Considerați că întreaga experiență v-a transformat considerabil?

GG: Unul dintre primele lucruri pe care mi le-a spus soția mea când am revenit acasă a fost că se simte ușurată că nu m-am întors ca un „om dur din Nordul Îndepărtat".

RD: Acum, din nou acasă, care e cea mai mare plăcere pe care v-o îngăduiți?

GG: Să dorm cât mai târziu și să mă asigur că soția mea nu pleacă de lângă mine. Și pe urmă să îmi pregătesc un mic dejun care l-ar face pe orice doctor să leșine.

RD: Ce planuri de viitor aveți?

GG: Sper să continui să scriu și să nu uit o vorbă a lui Henry Thoreau: „Ce vanitos este cel care se așază să scrie înainte să se fi ridicat să trăiască."

RD: Dar plănuiți și alte aventuri?

GG: Da, dar ele rămân de povestit!

Robert Crais
GARDA DE CORP
Titlul englez original: *The Watchman*

Ediție condensată britanică:

Traducere: Iulia Arsintescu

Will North
APĂ, PIATRĂ ŞI IUBIRE
Titlul englez original: *Water, Stone, Heart*

Ediție condensată americană:

Traducere: Delia Răzdolescu

Henning Mankell
PIRAMIDA
Titlul englez original: *The Pyramid*

Ediție condensată britanică:

Traducere: Andreea Demirgean

Guy Grieve
CHEMAREA SĂLBĂTICIEI
Titlul englez original: *Call of the Wild*

Ediție condensată britanică:

Traducere: Iulia Arsintescu

Ilustrații: pp. 6-8 – imagine: Getty Images; ilustrație: Narrinder Singh@velvet tamarind; p. 177 – © Patrik Giordino; pp. 178-180 – © Nitsch-Petioky Loránd; p. 300 – © Amelia Heagerty; pp. 302-304 – © Sindre Ellingsen/Photographer's Choice; ilustrație: Narrinder Singh@velvet tamarind; p. 419 – © Lina Ikse Bergman; pp. 420-422 – imagine: © Callum Moffat/Newsflash Scotland; p. 575 – © Guy Grieve

014 / 2009

Reader's Digest

COLECȚIA DE ROMANE

READER'S DIGEST, BUCUREȘTI